

DEAN R. KOONTZ

A szeme sarkából 1.

/pdf by bomin/

A mű eredeti címe: From the Corner of His Eye
Copyright © Dean R. Koontz 2000

Hungarian translation © Animus Kiadó, 2001
A fordítás a Bántam Books
2000-es kiadása alapján készült

Fordította: Danyi Andrea
Borítóterv: Beleznai Kornél

Kiadta az Animus Kiadó 2001-ben
Felelős kiadó: Balázs István
Szerkesztette: Gábor Anikó
Szedés és tipográfia: Scriptor Bt.
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
ISBN 963 9307 26 2

*A könyv írása közben mindvégig Israel
Kamakawiwo'ole egyedülállóan csodálatos
muzsikáját hallgattam. Remélem, hogy az olvasó
éppoly örömet leli történetemben, mint amekkora
boldogságot az énekes hangja és szellemisége
okozott nekem magamnak is.*

*Már a könyv befejezésén dolgoztam, amikor
Carol Bowers és családja látogatott meg,
és a Dream Alapítvány jóvoltából egy egész napot
töltöttünk együtt. Kedves Carol, ha elolvasod ezt
a könyvet, meg fogod érteni, hogy véletlenszerű
látogatásokat miért erősítette meg bennem
a dolgok megmagyarázhatatlan
összekapcsolódásába, valamint az élet alapvető
és rejtélyes voltába vetett hitet.*

*Gerdának.
Életem legfontosabb napja volt
- és örökké az is marad -,
amikor veled találkoztam.*

*„A legapróbb kedvesség a legnagyobb messzeségből
és a legtávolabbi időből is visszasugároz felénk,
hatással van életünkre, amelyről a pozitív sugár
forrása mit sem sejt. E kedvesség pedig egyre csak
növekszik, és tovább adjuk, egészen addig, amíg
évekkel később és mérföldekkel távolabb már az
egyszerű szívesség is az önzetlen bátorság képében
jelenik meg. Ehhez hasonlóan alakul át
gonoszossággá az egyszerű irigység és a gyűlölet.”
(H. R. White: Az emlékezetes nap)*

*„A kvantumelméletet senki sem érti.”
(Richard Feynman)*

1. fejezet

Bartholomew Lampion hároméves korában veszítette el szeme világát, amikor a sebészek hosszas tanakodás után végül eltávolították szemgolyóit, hogy megmentse életét a szervezetében egyre gyorsabban terjedő ráktól. Barty azonban tizenhárom éves korában egy váratlan csodának köszönhetően szemgolyók nélkül is visszanyerte látását.

Tízévnyi sötétség után most végre újra visszatérhetett a látók világába. Ezt azonban nem egy csodadoktor kezeinek köszönhette, és világrajöveteléhez hasonlóan, látásának megjavulását sem kísérte harsonák hangja.

Gyógyulásában egy hullámvasút és egy sirály játszott szerepet. De nem hagyhatjuk figyelmen kívül Bartyt az azt a vágyát sem, hogy szerette volna, ha édesanyja még egyszer büszke lehet, mielőtt másodszor is meghal.

Az anyja a fiú születése napján halt meg első alkalommal.

1965. január 6-án.

A kaliforniai Bright Beach legtöbb lakója kedvelte Barty anyját, Agnes Lampiont, akit gyakran csak „Pítés Hölgy”-ként emlegettek. Az asszony szerette az embereket, mindig kész volt bánatukat meghallgatni, és amiben tudott, segített a rászorulóknak. Ebben az anyagi világban Agnes

önzetlensége azonnal gyanakvást ébresztett a városka rosszindulatú lakóiban, ám még e kőszívű emberek is elismerték, hogy a Pítés Hölgynek nem voltak ellenségei, viszont annál több csodálója akadt.

Az a férfi sem volt Agnes ellensége, aki Barty születésének éjjelén darabokra törte a Lampion család életét. Egyszerű idegen volt, akit pusztán a végzet sodort éppen akkor a városba.

2. fejezet

1965. január 6-án, valamivel reggel nyolc óra után, éppen amikor a hat áfonyás süteményt betette a sütőbe, Agnes érezte, hogy a szülési fájások első szakasza megkezdődött. Ezúttal semmi kétsége nem volt efelől, mert a korábbiaktól eltérően - amikor a fájdalom csupán a hasa alsó részére és az ágyéka tájékára korlátozódott -, a görcsös összehúzódást most egész hátában és hasában érezte. Járás közben erősebb fájdalmai voltak, mint amikor egy helyben állt, vagy leült, ami szintén azt jelezte, hogy a vajúdas megindult.

Agnes azonban nem érezte rosszul magát. Az összehúzódások rendszeresen, ám nem folyamatosan jelentkeztek, ezért a kórházba sem volt hajlandó elindulni, amíg napi teendőivel nem végzett.

Az első terhesség alkalmával a vajúdas első szakasza akár tizenkét óra hosszat is eltarthat. Agnes úgy gondolta, ez alól ő sem kivétel, és számításai szerint a második szakasz valamikor este tíz óra környékén következik el.

Férje, Joe azonban már jóval déli tizenkét óra előtt szerette volna őt bevinni a kórházba. Bekapta a legszükségesebb holmikat, és a táskát az autóba tette, majd lemondta minden megbeszélését, és attól kezdve folyamatosan felesége körül lebzelt. Igyekezett mindig a szomszéd szobában tartózkodni, nehogy elfojtott aggodalmaskodásával felbosszantsa Agnest, aki haragjában talán még a házból is kitessekelné.

Minden alkalommal, amikor hallotta, hogy felesége halkán felnyög, és a fájdalomtól sziszegve kifújja a levegőt, megpróbálta kiszámítani a két fájás között eltelt időt. Szinte egész nap a karóráját figyelte, és lelki szemei előtt is folyamatosan az óra mutatói lebegtek.

Bár egyáltalán nem látszott, Joe nagyon is aggódó típus volt. A magas, erőteljes férfi láttán bárkinek Sámson juthatott volna eszébe, aki fél kézzel oszlopot dönt ki, és háztetőket rombol le a filiszteusok feje fölül. Békés természetéből adódóan azonban hiányzott belőle az agresszivitás, sőt, a hasonló termetű férfiakra általában jellemző túlzott magabiztosság is. Bár boldognak és elégedettnek tartotta magát, mégis úgy érezte, amikor életén, családján és barátain végignézett, hogy a sors talán túlságosan kegyes volt hozzá, s ezért a sok jóért egy napon még fizetnie kell.

Nem volt gazdag, de fizetéséből kettejüknek tisztességes életet tudott biztosítani. Sosem aggasztotta a gondolat, hogy bevételei esetleg csökkenhetnek, mert úgy vélte, kemény munkával és szorgalommal mindig elegendő pénzt tud majd keresni. De éjszakánként gyakran forgolódott álmatlanul, és rettegve gondolt arra, hogy szeretteit elveszítheti.

Ha Agnest elveszítené, ő maga is elveszne.

A délelőtt folyamán Joe Lampion aggodalmaskodva vette számba a szülés során felmerülő, esetleges orvosi komplikációk sorát. Többet foglalkozott a témával, s így többet is tudott a szülésről, mint kellett volna, mivel hónapokkal korábban megvásárolt egy vastag orvosi kézikönyvet, amit nagyobb lelkesedéssel és borzongással forgatott, mint bármely addig olvasott kimit.

Egy óra előtt tíz perccel, amikor már képtelen volt másra gondolni, mint a kézikönyvben bemutatott szülés előtti és utáni vérzésre, valamint a görcsös összehúzódásokról olvasott leírásokra, a lengőajtón keresztül beviharzott a konyhába, és határozott hangon bejelentette: - Aggie, beviszlek a szülészetre. Azt hiszem, már épp eleget vártunk.

Agnes éppen az asztal mellett üldögélt, hogy a délelőtt süttő áfonyás süteményekhez csatolt kísérő kártyákra írjon néhány sort. - Jól vagyok, Joey - mondta szelíden, amikor felnézett.

Aggie-n kívül senki sem szólította így a férfit. A száználötven centi magas, több mint száz kilós, határozott arcvonású férfi megjelenésével mindenkiben félelmet keltett, egészen addig, amíg meg nem szólalt mély, bársonyos hangján, és a szemében meg nem pillantották a melegséget.

- Most azonnal bemegyünk a kórházba - közölte ellentmondást nem tűrő hangon, és az asztal

fölött közelebb hajolt feleségéhez.

- Nem, drágám, még nem megyünk be.

Az alig százhatvan centiméter magas Aggie-t, aki férje testsúlyának kevesebb, mint felét nyomta, akarata ellenére nem lehetett volna felemelni a székről, még akkor sem, ha férje egy csörlő segítségével próbálkozik. Aggie-vel szemben Joey mindig alul maradt. Olyan haragos tekintettel, amely még egy csörgökígyót is visszavonulásra kényszerített volna, Joey így szólt: - Tessék?

- Még meg kell írnom a kísérő levélkéket, hogy reggel Edom ki tudja szállítani a süteményeket.

- Az engem a legkevésbé sem érdekel.

- Engem viszont igen. Ígérem, gyorsan befejezem.

- Te és a süteményeid - válaszolta Joe idegesen.

- Főlöszlegesen aggódsz - jegyezte meg Agnes, és kedvesen férjére mosolygott, akinek felesége arca láttán azonnal megenyhült haragja. Felsőhajtott: - Akkor gyorsan írd meg azokat a levélkéket, mert indulunk.

- Előszőr megírom a kísérő leveleket, aztán angol órám lesz Mariával. Majd azután elindulhatunk a kórházba.

- Csak nem akarsz ma még tanítani is?

- De igen. A tanítás nem igényel különösebb erőkifejtést, drágám.

Miközben ezt mondta, Agnes egy pillanatra sem nézett fel. Joe elbűvölten nézte, ahogy szép formájú betűivel papírra veti a sorokat. Egy idő múlva Joey áthajolt az asztalon, Aggie pedig némán felemelte a fejét, ránézett csodás zöld szemével, és megcsókolták egymást.

- Nagyon szeretlek, drágám - mondta Joe, és hangja megremegett a tehetetlenségtől.

- Ez minden? - kérdezte Agnes, majd újra megcsókolta. - Én is nagyon szeretlek.

- És mégis mit tegyek, hogy ne csavarodjak be, amíg el nem indulunk?

Ekkor megszólalt a kapucsengő. - Szerintem nyisd ki az ajtót - válaszolta Agnes nevetve.

3. fejezet

Az oregoni partvidéken végighúzódó érintetlen erdők puha, zöld paplanként borították a hegyeket. Körös-körül mindenhol síri csend honolt. Magasan a csúcsok fölött egy áldozatára lecsapni készülő sólyom keringett.

Odalenn a földön minden mozdulatlan és csendes volt. A mélyebben fekvő területeket még mindig vékony ködfátyol borította. A táj csendjét csak a tapasztalt kirándulók cipője alatt ropogó avar nesze verte fel.

Reggel kilenc órakor Junior Cain és felesége, Naomi leparkoltak Chevy Suburban típusú autójukkal az út szélén, és a szarvasjárta ösvények mentén gyalogosan, északi irányba indultak. Junior időről-időre előreszaladt, hogy visszafordulva figyelhesse a közeledő lányt. Naomi aranyhaja csillogott a napfényben, arcát pedig a természet olyan tökéletesre faragta, amelyről minden férfi álmodott, és bármit megadott volna, csak birtokolhassa. Amikor a lány haladt elől, Junior teste tökéletes formáiban gyönyörködött, szinte semmi másra nem tudott figyelni. Nem kötötte le az őt körülvevő természet, a fák hatalmas törzse, a dús ágú fenyőfák és a virágzó rododendronok látványa sem.

Mind Naomi szépsége, mind kecsessége és fürgesége rabul ejtette szívét. Lenyűgözve figyelte, ahogy a lány könnyedén birkózik meg a legmeredekebb emelkedőkkel és köves részekkel is. Lelkesedésével, szenvedélyével, intelligenciájával és bátorságával Naomi minden akadályon átjutott.

Alig tizennégy hónappal azelőtt házasodtak össze, szerelme azonban a napok múltával egyre erősebb lett. Junior Cain mindössze huszonhárom éves volt, és néha úgy érezte, hogy szíve nem elég nagy Naomi iránt érzett szerelmének befogadására.

Naominak számos hódolója akadt. Többen Junior Cain-nél is jóképűbbek és okosabbak voltak, és szinte mindegyiküknek több pénze volt, Naomi azonban mégis őt választotta. Nem érdekelte, hogy mije van a fiúnak vagy mekkora vagyonra tesz majd szert, mert mindezeknél fontosabb volt számára Junior Cain melegséget sugárzó lelke.

Junior fizioterapeutaként dolgozott, és szakmájában igen jó hírnévnek örvendett. Általában

balesetet szenvedett, vagy agyvérzésen átesett betegekkel foglalkozott, akiknek a betegség következtében elveszített mozgásfunkciókat kellett újra megtanulniuk. Junior mindig tisztában volt azzal, hogy bár munkája fontos, annyi pénze sosem lesz, hogy egy szép házat vehessen feleségének.

Naomit azonban ez szerencsére cseppet sem zavarta. A lány nem volt nagyravágyó, megelégedett pezsgő helyett sörrel, nem követelt magának gyémántokat, sőt, pazar párizsi utat sem. Szabadidejét is szívesebben töltötte a természetben, vagy jó könyvek társaságában.

Kirándulás közben, ha viszonylag könnyű terepen haladtak, a lány mindig énekelt. Két kedvenc dala volt, a „Túl a szivárványon” és a „Csodálatos világ”. Hangja olyan tisztán csengett, mint a tavaszi patak csobogása, és olyan meleg volt, mint a nyári nap sugara. Junior mindig bátorította őt, mert énekéből életszeretet és öröm áradt, amely lelkét a magasba emelte.

A hatvanas években, azon a januári napon szokatlanul meleg idő volt, de a tengerpart közelsége miatt is elegendő volt sortot és pólót viselniük. A kellemes fáradtságnak, a fenyőerdő illatának, és Naomi bizsergető látványának köszönhetően Junior úgy érezte, ez már maga a Paradicsom.

Egynapos túrák alkalmával - amikor nem akarták a hegyekben tölteni az éjszakát - mindig könnyű hátizsákokkal indultak útnak. Csak az elsősegély-felszerelést, ivóvizet és szendvicseket vittek magukkal, így elég gyorsan haladtak. Nem sokkal múlt dél, amikor az erdőben apró tisztásra lettek, amely azt jelezte, hogy felfelé vezető, kanyargós útjuk utolsó szakaszához érkeztek. A keskeny ösvényen elindultak a csúcs felé, amelynek végén egy tűztorony állt, a térképen vörös háromszöggel jelölték.

A torony egy széles hegygerinc peremére épült. Hatalmas fagerendákból álló építmény volt, oldalmagassága elérte a százhusz métert is. A torony felfelé egyre keskenyedett, a tetejére azonban még egy nyitott kilátót is építettek, amelynek közepén egy hatalmas ablakokkal körülvett, zárt megfigyelőállás helyezkedett el.

A talaj ezen a helyen köves volt és lúgos, így a legmagasabb fák is alig érték el a harminc métert, holott az alacsonyabb, esőerdő jellegű területeken a fák akár hatvan méter magasra is megnőttek. A torony tehát a maga ötven méterével jóval föléljük nyúlt.

A hullámozó lépcsősor a szerkezet belsejében, középen vezetett a magasba. Néhány megereszkedett lépcsőfoktól és kilazult korlától eltekintve, a lépcsők egészen jó állapotban voltak. Juniort azonban már a földtől alig két lépcsősornyira is bizonytalanság kerítette hatalmába. Aggodalmára nem talált igazi magyarázatot, ösztönei azonban óvatosságra intették.

Az ősszel, sőt, már télen is sok eső esett, így tűztől nem kellett tartani, ezért a toronyban sem tartózkodott őrszolgálat. A torony elsődleges funkciója a tűzjelzés volt, e feladatán túl azonban kilátóként is szolgált, ha akadt olyan elszánt kiránduló, aki megmászta.

Lábuk alatt minduntalan megreccsentek a lépcsőfokok, ez azonban még nem adott okot a riadalomra.

Junior Naomi mögött haladt felfelé. A faépítmény eldeformálódott gerendái között hamarosan egyre kevésbé lehetett kilátni, és alig hatolt be rajtuk világosság. A torony teteje alatti belső tér egyre sötétebbé vált, jóllehet elemlámpáikat még nem kellett bekapcsolniuk.

Junior megállt, és a kavargó ködön keresztül egy pillanatra visszanézett, mintha attól tartott volna, hogy valaki a háta mögött lopakodik felfelé. Amennyire meg tudta állapítani, senki sem követte őket.

Csak a pókok szegődtek melléjük. Hetek, talán hónapok óta nem járt erre egy lélek sem, így állandóan a pókok csodálatos építményeibe botlottak. A ragacsos pókhálók minduntalan arcukra és ruhájukra tapadtak, így a tompa félhomályban úgy festettek, mint megtépázott leplet viselő feltámadt hullák.

A torony átmérője szűkülni kezdett, a lépcsők közötti távolság is kisebb lett, a lépcsősorok pedig egyre meredekebbek, mígnem a lépcsők pihenőbe torkollottak, a kilátó tetőpadlója alatt alig tíz méterre. Innen egy létra vezetett fel a nyitott csapóajtóhoz.

Amikor Junior fúrge felesége mögött felért a létra tetejére, majd a csapóajtón át felmászott a kilátóra, szinte elakadt a lélegzete az eléje táruló látványtól. A szirt legmagasabb pontjától is még tizenöt emeletnyivel feljebb, a legmagasabb fák csúcsához képest is még legalább tíz méterrel magasabbról tekinthettek végig az előttük elterülő zöld tengeren, amint keleten összeolvad a párás végtelességgel, majd nyugati irányba lankásan az óceán felé ereszkedik.

- Ó, Eenie - sóhajtott fel a lány. - Ez csodálatos!

A lány mindig Eenie-nek szólította, mert nem szívesen szólította volna Juniornak, ahogy mindenki más. A fiú azonban rajta kívül senkinek sem engedte meg, hogy Enochnak hívja, bár ez volt az igazi neve, Enoch Cain, Jr.

Mindenkinek megvan a maga keresztje. De legalább nem született púposan vagy hat ujjal, jutott néha Junior eszébe.

Odafenn lesöpörték egymásról a pókhálókat, kezet mostak a náluk levő ivóvízzel, majd megebédeltek. Sajtos szendvicset ettek aszalt gyümölcssel.

Ezután néhányszor körülsétáltak a kilátóterazon, és szótlanul, lenyűgözve nézték a tájat. Egy alkalommal Naomi a korlátnak támaszkodott. Szerencsére azonban nem dőlt teljes súlyával neki, így nem fenyegette a veszély, hogy lezuhan, de rögtön ellépett onnan, mert észrevette, hogy a tartóoszlopok több helyen elkorhadtak.

Junior azonban olyan ideges lett, hogy azonnal le akart mászni a toronyból, hogy inkább odalent fejezzék be ebédjüket. Minden porcikájában remegett, és szája is kiszáradt.

- Majdnem lezuhantál - szólalt meg remegő hangon, amikor már tudott beszélni.

- Ugyan, Eenie, nem kell olyan tragikusan felfogni.

- Nagyon megijedtem, hidd el.

Amikor felfelé másztak, Junior egyáltalán nem izzadt, most viszont érezte, hogy a verejték végigfolyik a homlokán.

Naomi elmosolyodott, és egy szalvétával megtörölte a fiú nedves homlokát. - Édes vagy, imádlak.

Junior szorosan magához ölelte. A lányt jóleső bizsergés járta át a fiú erős karjaiban.

- Menjünk le - mondta hirtelen Junior.

A lány kiszabadította magát öleléséből, majd még egyet harapott a szendviczből, és tele szájjal így szólt: - Nem mehetünk le addig, míg nem tudjuk, mekkora a baj.

- Milyen baj?

- Talán nem is ez az egyetlen veszélyes szakasz, hanem az egész korlát korhad. Meg kell tudnunk, mi a helyzet, és ha leértünk, értesítenünk kell az erdőőrséget.

- Miért nem hívjuk fel őket egyszerűen, és kérjük meg őket, hogy ellenőrizzék a korlátot?

Naomi rosszalóan ingatta meg a fejét, és így szólt: - Ezt most állampolgári kötelességből kell megtennünk.

Junior összevonta szemöldökét. - Ha csak telefonálunk, az azt jelenti, hogy nem vagyunk elég kötelességtudók?

- Minél több információval rendelkezünk, annál inkább hisznek majd nekünk, és minél hitelesebbnek tűnünk, annál kevésbé gondolják majd rólunk, hogy csak szórakozunk velük.

- Tiszta örület.

- Micsoda?

- Hát ez az egész.

- Azt mondd, nem kéne ennyire komolyan vennem? - kérdezte Naomi, ahogy befejezte a szendvicset, és jóízűen lenyalogatta ujjait. - Gondolj csak bele, Eenie, mi történhetne, ha egy család a gyerekeivel feljönne ide.

Junior sosem tudott Naomitól semmit megtagadni, elsősorban azért, mert a lány sosem viselkedett követelőzően.

Az üveggel körülvett kilátót egy három méter széles rész vette körül. Ránézésre erősnek és biztonságosnak tűnt. A szerkezeti problémák, úgy látszik, csak a balusztrádra korlátozódtak.

- Rendben van - egyezett bele a fiú vonakodva. - De majd én ellenőrzöm végig a korlátot, te csak maradj a fal mellett, ott biztonságosabb.

Hangját elmélyítve utánozni kezdte a neandervölgyi ősemberek primitív nyelvét: - Ember harcol vad tigris. Asszony nézi. - - Hát nem ez a dolgok természetes rendje?

Naomi még mindig elváltoztatott hangon így dörmögött: - Ember mondja, ez természetes rend. Asszonynak csak szórakozás.

- Mindig örömmel állok rendelkezésére, hogy megnevettesem, asszonyom.

Junior körbesétált a balusztrád mentén, és óvatosan végigtapogatta. Naomi mindvégig mögötte maradt. - Nagyon vigyázz, Eenie.

Junior keze alatt érezte a viharvert korlát durva felületét. Sokkal jobban nyugtalanították a

szálkák, mint az, hogy esetleg leesik. Igyekezett mindig legalább karnyújtásnyi távolságra maradni a kilátó szélétől. Lassan lépegetett, és időközönként megrázta a korlátot, hogy megtalálja a korhadt vagy kilazult helyeket.

Pár perc múlva visszaértek oda, ahonnan elindultak, ahol Naomi felfedezte a korhadó fát. A korlát csak azon a helyen lazult ki komolyan.

- Elégedett vagy? - kérdezte Junior. - Most már lemehetünk, ugye?

- Igen, de először fejezzük be az ebédet - felelte Naomi, és elővette a szárított sárgabarackos zacskót a hátizsákjából.

- Szerintem inkább induljunk - mondta Junior hajthatatlanul.

A lány két száraz gyümölcsöt vett ki a zacskóból. - Szeretnék még gyönyörködni a tájban. Ne légy ünneprontó, Eenie. Most már biztonságban vagyunk idefenn.

- Jól van - egyezett bele a fiú. - De kérlek, semmiképpen se dőlj a korlátnak.

- Tudod, azt hiszem, fantasztikus anya lenne belőled.

- Lehet, bár a szoptatással akadna némi gondom.

Újra körüljárták a kilátót, meg-megálltak, hogy gyönyörködjenek a látványban, és Junior feszültsége is lassan elmúlt. Naomi jelenléte mindig megnyugtatóan hatott rá.

A lány Junior szájába tett egy barackot, ami az esküvői fogadásukat juttatta a fiú eszébe. Akkor tortadarabokkal etették egymást. Úgy érezte, Naomival az élet olyan, mintha mindig a mézesheiteket töltenék.

Végül ismét visszatértek oda, ahol csaknem beszakadt a korlát.

Junior ekkor olyan erővel lökte meg Naomit, hogy a lány a lendülettől szinte a levegőbe emelkedett. Szemei elkerekedtek, és a félig megrágott sárgabarack kiesett a rémülettől szétnyílt szájából. Háttal nekizuhant az elkorhadt korlátnak.

Junior egy pillanatra úgy gondolta, a korlát talán megtartja a lányt, a karók azonban recsegni kezdtek, a korlát pedig kettétört súlya alatt. Naomi háttal zuhanni kezdett lefelé. Olyan váratlanul érte minden, hogy még kiabálni is csak jóval később kezdett.

Junior nem hallotta, mikor ért földet. Egy idő múlva már nem lehetett hallani a sikolyát.

Junior megdöbben saját tettétől. Fogalma sem volt, hogy képes hidegvérrel gyilkolni, főleg nem a pillanat hevében, amikor arra sincs ideje, hogy elemezze a borzalmas tett veszélyeit és esetleges előnyeit.

Miután újra nyugodtan tudott lélegezni, és feldolgozta magában elképesztő vakmerőségét, Junior elindult a kilátó szélén, a törött korlátot óvatosan elkerülve. Keresett magának egy biztonságos helyet, onnan kihajolt és lenézett.

A magasból a lány csak apró, halvány pontnak látszott a sötét fűvön és a sziklákon. A hátán feküdt, egyik lába furcsán teste alá szorult. A jobb karja oldalt kinyújtva hevert, a ballal pedig mint-ha integetett volna. Sugárzó szőke haja szétterült feje körül a földön.

Junior annyira szerette Naomit, hogy alig tudta elviselni a látványt. Elfordult a korláttól, keresztülment a kilátón, és leült háttal az üvegfalú helyiségnek.

Jó ideig nem tudta abbahagyni a sírást. Naomi elvesztése többet jelentett, mint csupán egy feleség, egy barát, egy szerető, vagy egy lelki társ elvesztését.

Mintha saját testéből téptek volna ki egy darabot: üresnek érezte magát. A rémület és a kétségbeesés uralkodott el rajta, és önpusztító gondolatok gyötörték.

De lassan kezdte jobban érezni magát.

Még nem volt jól, de határozottan javult a közérzete.

Mielőtt lezuhant a toronyból, Naomi elejtette a csomag szárított sárgabarackot. Junior odakúszott érte, kivett belőle egy darabot, és lassan rágni kezdte az édes gyümölcsöt.

Végül hasra fekve odakúszott a törött korláthoz és lenézett a mélybe, elveszett szerelme holttestére. A lány még mindig abban a helyzetben feküdt, mint az előbb.

Azt persze nem is remélhette, hogy megmozdul. Tizenöt emeletnyi zuhanást nem sokan élnek túl.

Ebből a magasságból nem látott vért, de biztos volt abban, hogy a lány vérzik.

A levegő mozdulatlan volt, teljes szélcsend honolt. Naomi halott. Pillanatokkal ezelőtt még élt, most pedig vége. Alig tudta elhinni.

Az ég vakító kék színben ragyogott. Keletről apró felhők jelentek meg, és néha eltakarták a

napot.

Junior újabb gyümölcsdarabot vett a szájába.

Nem látott már sólymokat az égen. Sehol semmi mozgás.

Odalent hevert a halott Naomi.

Milyen különös az élet! Milyen törékeny! Sosem tudhatjuk, milyen döbbenetes esemény le-
selkedik ránk a következő pillanatban.

Junior megdöbbenése lassan elmúlt, és helyét a kíváncsiság vette át. Fialat kora ellenére megértette, hogy a világ tele van titokzatos történésekkel, és mindent a sors keze irányít. Most, e tragédiának köszönhetően, ő is rájött, hogy az emberi agy működése ugyanolyan rejtélyes.

Mert ugyan ki gondolta volna, hogy Junior Cain képes ilyen brutális tett végrehajtására.

Naomi biztosan nem.

Sőt, még maga Junior sem. Hiszen olyan szenvedélyesen szerette a lányt. Olyan imádattal becézgette! Azt hitte, képtelen nélküle élni.

De nem jól hitte. Naomi most holtan fekszik a mélyben, ő pedig fentről figyeli a lány kiteke-
redett testét. Rövid időre Juniort is megérintette az öngyilkosság szele, most azonban már tudta,
hogy túl fogja élni a tragédiát. A fájdalom hamarosan elmúlik, a társ hiányának mardosó érzése is
egyre gyorsabban halványul, később pedig talán képes lesz valaki mást szeretni.

Szomorúsága és döbbenete ellenére nagyobb optimizmussal, érdeklődéssel és izgalommal
tekintett a jövőbe, mint eddig bármikor. Ha képes egy ilyen tett végrehajtására, akkor valószínűleg
egészen más ember, mint amilyennek eddig képzelte magát. Sokkal összetettebb és nyugtalanabb
egyéniiség!

Nagyot sóhajtott. Tekintetét szinte mágnesként vonzotta a halott Naomi, miközben minden
eddiginél boldogabb és változatosabb jövőről ábrándozott. Ám hirtelen ráeszmélt, hogy az est le-
szállta előtt még rengeteg feladat vár rá. Élete egy ideig minden biztonnyal nagyon mozgalmas lesz.

4. fejezet

A kapucsengő újra megszólalt, s a bejárati ajtó rózsauvegén át Joey megpillantotta Maria El-
ena Gonzalezt.

Amikor kinyitotta az ajtót, Maria félig lehajtotta a fejét, és szemét lesütve így szólt: - Én len-
ni Maria Gonzalez.

- Igen, Maria, tudom, hogy ki maga - válaszolta Joey, akit elbűvölt a lány félnksége, és az
angol nyelvvvel folytatott heroikus küzdelme.

Bár a férfi hátralépett és szélesre tárta az ajtót, Maria nem mozdult a bejáratról.

- Mrs. Agnes-szel fogom találkozni.

- Igen, tudom. Kérem, jöjjön be.

A lány még mindig habozott. - Angol óra jöttem.

- Na, abból van neki elég. Több is, mint amennyi kéne.

Maria összevonta szemöldökét, mert nem értette az iróniát.

Attól tartva, hogy Maria esetleg azt fogja gondolni, hogy ugratja, a férfi komolyságot erőlte-
tett magára, és így szólt: - Maria, kérem fáradjon be. *Mi casa es su casa.*

A lány Joey-ra pillantott, majd gyorsan elkapta róla a tekintetét. Félnksége csak részben
volt veleszületett tulajdonság, Joey nagyrészt kulturális eredetűnek tartotta. Maria ugyanis száрма-
zását tekintve olyan osztályba született, amelynek tagjai sosem néznek a magasabb rendűnek tartott
emberek szemébe.

Joey szerette volna megértetni vele, hogy már Amerikában van, ahol senkitől sem várják el,
hogy meghajoljon a másik előtt, ahol nem skatulyázzák be az embereket, ahol a születés csak az élet
kiindulópontja, nem pedig börtön. Amerika a holnap országa.

Attól félt, hogy hatalmas méretei és határozott arcvonásai miatt, bármit mond Mariának, az a
lány számára biztosan parancsként hangzik. Ő pedig semmiképpen nem akart azzal visszatérni a
konyhába, hogy elijesztette Aggie diákját.

Egy kínos pillanattig úgy gondolta, hogy Maria nem lesz hajlandó beljebb jönni, de ekkor vá-
ratlanul lágy szellő söpört végig a tornácra, Maria pedig - mintegy varázsütésre - mégis úgy dön-

tött, hogy belép a házba.

Joey bezárta mögötte az ajtót, és azt mondta: - Aggie a konyhában van.

Maria a folyosó szőnyegét vizsgálta, és továbbra sem emelte fel a fejét. - Megmondani neki, hogy Maria vagyok?

- Csak menjen hátra a konyhába. Már várja.

- A konyhába? Egyedül?

- Tessék?

- Egyedül? Konyhába?

- Igen - felelte Joey mosolyogva. - Már tudja, hogy hol van, ugye?

Maria bólintott, végigment a folyosón a nappaliig, majd egy pillanatra visszafordult és Joey-ra nézett. - Köszönöm - mondta.

A férfi követte szemével, amint áthalad a nappalin és eltűnik az étkezőben, de először nem értette, miért mondott köszönetet. Aztán hirtelen ráeszmélt, hogy a lány hálás volt neki, amiért megbízott benne, és nem félt attól, hogy ellop valamit, ha nem kíséri el.

Maria nyilvánvalóan megszokta már, hogy mindenki gyanakszik rá, nem mintha megbízhatatlan lett volna, hanem mert Maria Elena Gonzaleznek hívták, aki a jobb élet reményében nemrégiben érkezett Amerikába a mexikói Hermosillóból.

Joey-t a butaság és korlátoltság e foka mélységesen elkéséřítette, de igyekezett elhessegetni magától a negatív gondolatokat. Végül is, nemsokára megszületik első gyermekük, és hosszú évek múltán is örömmel akart visszagondolni e napra, amelyen nyugtalanul, ám annál nagyobb boldogsággal várták a kis jövevényt.

A nappaliban leült kedvenc karosszékébe, és megpróbálta a legújabb James Bond-regényt, a „Csak kétszer élünk”-et olvasni. Gondolatai azonban egészen máshol jártak. Bond sikeresen túlélte sok száz támadást, és tucatnyi gonosz embert távolított el az útból, mit sem tudott azonban arról, hogy milyen körülmények között zajlik egy szülés, és a legapróbb komplikációk könnyen végzetesé válhatnak anya és gyermeke számára.

5. fejezet

Junior a legnagyobb óvatossággal ereszkedett lefelé a toronyból, mert ha véletlenül egy laza lépcsőfokra lép, eltörheti a lábát. Valószínűleg napokig nem találna rá senki, sőt, az éhezéstől, a szomjúságtól, vagy valamilyen fertőzéstől akár meg is halhatna. Ha az idő hidegebbre fordul, még talán vadállatok is járnak erre.

Egyedül útnak indulni az erdőben sosem bölcs gondolat. Szívesebben túrázott társaságban, mert akkor mindenki figyelt a másokra, most azonban egyedül volt, mert társa, Naomi már nem élt.

Amikor leért, kísétált a torony alól, és elindult a kitaposott ösvény felé. Ha azon a kanyargós és nehéz úton megy vissza, amelyen idefelé is jöttek, az autóhoz csak órák múlva jutott volna le, ám ha a rövidebb, bár nehezebb úton halad, akár negyven perc alatt is leérhet.

Néhány lépés után Junior megállt. Nem merte megkockáztatni, hogy úgy jön vissza ide a parkórséggel, hogy előtte meg sem nézte a lányt, aki talán még életben van.

Tizenöt emeletnyi zuhanást szinte senki nem él, túl, csodák azonban történhetnek. Nem az isteni, vagy angyali csodákra gondolt, mert ilyesmiben nem hitt, hanem inkább a matematikai-tudományos magyarázattal szolgáló furcsaságokra, amelyek nem adtak teret a természetfelettinek.

A szükségesnél jóval nagyobb körültekintéssel járta körül a tornyot. Lassan, óvatosan közelítette meg lezuhant feleségének kitekeredett testét.

Házasságuk tizennégy hónapja alatt Naomi egyetlen egyszer sem emelte fel a hangját, sosem haragudott Juniorra. Mindenkiiben igyekezett a jót megtalálni, és talán sikerült is neki.

Legalábbis majdnem mindenkiiben.

Junior félt, hogy még életben találja, mert kapcsolatuk során első alkalommal Naomi talán joggal érezne szemrehányást iránta. Bizonyára keserű, durva szavakkal illetné, és, még ha Junior meg is tudná nyugtatni, házasságuk szép emlékei azonnal szertefoszlanának. Mostantól, ha a szépséges Naomira gondol, mindig hallani fogja képzeletbeli vádaskodásait, és maga előtt látja majd haragtól eltorzult gyönyörű arcát.

Milyen szomorú lenne mindörökre tönkretenni megannyi szép emléket!

Megkerülte a torony délnyugati sarkát, és a lányt éppen ott pillantotta meg, ahol gondolta. Mozdulatlanul hevert a földön.

Junior megállt, és nem mert közelebb menni. Először távolabbról vette szemügyre. A síri csendben némán figyelt, és azt várta, hogy a lány hirtelen felül, és kedvenc dalainak egyikét, „A szivárvány felett”-et vagy a „Csodálatos világ”-ot kezdi énekelni vékony, elfúló hangon, miközben vér bugyog a szájából.

Próbálta összeszedni magát. Naomi biztosan halott, de erről mindenképpen meg kellett bizonyosodnia, és ehhez közelebből is meg kellett néznie. Csak egyetlen pillantás. Egyetlen gyors pillantást vet rá, és már mehet is egy sokkal eseménydúsabb, érdekesebb jövő felé.

Amint elindult Naomi irányába, rögtön rájött, miért nem akart közelebb menni hozzá. Attól félt, hogy zuhanás közben a lány gyönyörű arca esetleg csúnyán összezúzódnott.

Junior gyomra émelyegni kezdett.

Nem szerette a háborús vagy akciófilmeket sem, mert abban mindig lelőnek, leszűrnak, vagy megmérgeznek valakit, a hullákat pedig mindig hosszasan mutatták. Szívesebben nézett szerelmes történeteket vagy vígjátékokat.

Egyszer megvette Mickey Spillane egyik bűnügyi regényét, de rosszul lett az erőszaktól. Majdnem félretette a könyvet, de mindig úgy gondolta, hogy amibe egyszer belekezd, azt be is kell fejeznie, még akkor is, ha egy undorítóan véres regényről volt szó, így kényszeredetten végigolvasta.

A háborús regényekben és krimikben azonban kifejezetten élvezte az akciókat. Mert mindig maga az *akció* kavarta fel, és nem az, ami utána következett.

Juniort sosem a *következmények* érdekelték.

Ha például egy filmben elszabadult egy vonat, amely aztán egy kereszteződésben összeütközött egy apácákat szállító busszal, majd megállíthatatlanul robogott tovább, Junior legszívesebben a vonat nyomába eredt volna, mert cseppet sem érdekelte, hogy a szerencsétlen apácák élnek-e vagy meghaltak. Az apácákra már nem volt érdemes időt vesztegetni, miután a vonat keresztülgázolt rajtuk. Csak a vonat számított. Nem a következmény, hanem a pillanat.

Itt és most, ezen a napfényes oregoni fennsíkon, mérföldekre mindenféle civilizációtól, Junior megpróbálta e tudományos megközelítést saját helyzetére is alkalmazni, és lassan összeszedte magát. Közelebb ment földön fekvő feleségéhez, megállt fölötte, belenézett a szemébe, és így szólt: - Naomi?

Fogalma sem volt, miért szólította meg, mert a lány arcára nézve már az első pillanatban biztos volt abban, hogy halott. Hangjában azonban némi keserűség hallatszott, mert a lány máris hiányzott neki.

Lehet, hogy örült volna, ha Naomi szemei válaszként megrebbennek, vagy egyetlen hunyorítással jelzi, hogy hallja őt. Persze sok múlna a lány állapotán. Ha nyaktól lefelé megbénulna, de fizikai fenyegetést nem jelentene rá, vagy ha az agya olyan súlyosan károsodna, hogy sem írni, sem olvasni, sem más módon kommunikálni nem lenne képes - s a rendőrségnek sem tudna beszámolni arról, ami vele történt -, nos, akkor Junior szívesen eléldégléne vele, mert szépsége megmaradna. A megfelelő körülmények között - ha drága Naomi szépsége megmaradna, viszont olyan engedelmessé válna, mint egy kezes bárány - Junior talán hajlandó lenne őt ápolni, és életben tartani.

Ennyit a következmények nélküli akciókról.

A lány azonban valóban halott volt, így Juniort csupán annyira érdekelte, mint a buszon ülő apácák, akiken keresztülhajtott a vonat.

Naomi arca régi szépségében ragyogott. Arccal felfelé ért földet, így főleg a gerince és a feje hátsó része sérült. Junior nem akart arra gondolni, hogy nézhet ki a lány koponyájának hátsó fele, és szerencséjére a csodálatos szőke hajzuhatag is elrejtette előle az igazságot. Arca is csak kevésbé sérült, bár a torzulások következtében vonásai megváltoztak, s a lány arcán most csintalanul kedves, bár kissé féloldalas mosoly ült.

Junior furcsállotta, hogy kevés alvadt vér nyomát látja a lány alatt a kőhalmon, ám rájött, hogy a földet érés pillanatában Naomi azonnal meghalt. A halál olyan gyorsan következett be, hogy a szívének nem volt ideje a vért kipumpálni magából.

A lány mellé térdelt, és gyengéden megsimogatta az arcát. Bőre még mindig meleg volt.

Junior érzelmösen megcsókolta.

Azután visszatért az útra, és sietve elindult dél felé a kanyargó ösvényen. Amikor elérte az első kanyart, megállt, és utoljára visszafordult a szirt felé.

A hatalmas torony fenyegetően sötétlett a távolban. Az erdő vészjóslóan ölelte körül.

A torony fölött hirtelen három varjú jelent meg, és keringeni kezdtek a hely fölött, ahol Naomi, az „alvó szépség” feküdt, akit bár megcsókoltak, mégsem ébredt fel.

Junior újra emlékeztette magát, hogy csak az esemény számít, sosem az, ami utána következik, ezért folytatta útját lefelé. Most már nem sietett, hanem nyugodt léptekkel haladt lefelé, hangoosan énekelve Naomi egyik kedvencét, a „Szivárványon túl” című dalt, és bátran menetelt egy kivételes izgalmakat tartogató, meglepetésekkel teli jövő felé.

6. fejezet

Agnes terhessége ellenére is apró termetű, törekeny nő maradt, Maria Gonzalez azonban még nála is törekenyebb volt.

A konyhaasztalnál üldögéltek egymás mellett. A különböző kultúrákból származó, ám természetesen meglepően hasonló két nő között rendszeresen kiújult az angolórák ára miatti szócsata. Maria ragaszkodott hozzá, hogy készpénzzel, vagy más módon fizessen az órákért. Agnes azonban szerette volna baráti alapon tanítani Mariát, ezért nem kért tőle pénzt.

- Nem akarok barátok kihasználni - tiltakozott Maria.

- Kedvesem, hidd el, nem használsz ki minket. Igazán örömet okoz, hogy taníthatlak, hogy láthatom, hogyan fejlődsz, ezért inkább nekem kéne fizetnem.

Maria behunyta szemeit, mély levegőt vett, és hangtalanul mozgatta ajkait, mintha memorizálna valamit, amit feltétlenül helyesen akar mondani. Végül így szólt: - Minden éjjel hálát adok a Szűznek és Jézusnak, hogy megismerhettelek.

- Igazán kedves, hogy ezt mondod.

- De fizetni akarok az órákért - mondta Maria határozottan, és három egydolláros csúsztatott Agnes felé.

Három dollár legalább hat tucat tojás, vagy tizenkét kenyér ára, Agnes pedig sosem venné el egy szegény asszony és gyermekei szája elől az ételt, ezért visszatolta a pénzt Mariának.

Maria összeszorította száját, és minden elszántságát összeszedve lökte vissza a pénzt Agnes elé, aki azonban nem vett tudomást az egydollárosokról, hanem kinyitotta a nyelvtankönyvet.

Maria elfordult, nem volt hajlandó ránézni sem a pénzre, sem a könyvre.

Agnes végre megszólalt: - Elviselhetetlen vagy.

- Nem, de Maria Elena Gonzalez azt teszi, amit kell.

- Tudod, hogy mit gondolok erről.

- Én semmit nem tud, Maria buta mexikói nő.

- Egyáltalán nem vagy buta.

- De igen, buta, mert nem beszél angolul.

- Ez nem igaz. Még nem túl jól beszélsz, de egyre jobb leszel.

- Akkor te tanít.

- De nem pénzért.

- Nem ingyen.

Néhány percig némán ültek, Maria háttal az asztalnak, Agnes pedig egyre idegesebben bámulta Maria hátát, és erősen arra gondolt, bárcsak felé fordulna.

Végül azonban Agnes kénytelen volt felállni, mert egy enyhe összehúzódás miatt erős fájdalom futott végig a hátán és a hasán, s az asztalnak támaszkodva állt, amíg a görcs el nem múlt.

Ekkor egyetlen szó nélkül kávé töltött Mariának, és süteményt tett elé. Maria csendesen iszogatni kezdte a kávé, fejét azonban még mindig tüntetőleg elfordította a pénztől.

Agnes a lengőajtón át hagyta el a konyhát, és amikor áthaladt a nappaliba vezető boltíven, Joey azonnal felpattant, még a kezében lévő könyvet is elejtette.

- Még nincs itt az idő - mondta a lépcső felé haladva.

- És ha mégis?

- Hidd el, Joey, hogy tudni fogom, ha menni kell.

Agnes elindult fölfelé a lépcsőn, Joey pedig utána rohant a folyosóra, és elképedve kérdezte:

- Most hová mész?

- Az emeletre, te buta.

- Miért?

- Hogy néhány ruhát tönkretegyek.

- Értem.

A fürdőszobában elővett egy manikűröllöt, kirángatott egy piros blúzt a gardrószeletről, majd leült az ágy szélére. Az apró, hegyes ollóval a varrás mentén itt-ott felbontotta a blúzt, majd kifordította, és a vállrésznél több öltést is felfejtett, ezzel tönkre téve a gumibehúzást.

Joey szekrényéből kivette férje régi, kék zakóját, amit már alig viselt. Kitépte belőle az elhasznált és rongyos bélést, majd az apró ollóval belülről felnyitotta a vállvarrást.

A földön egyre nagyobb lett a halom. Az Aggie-nek áldozatul eső ruhák között hevert Joey régi kardigánja, amelyről leszakított egy gombot, és majdnem teljesen levett egy utólag rávarrt foltzsebet; egy régi, viseltes khaki nadrág, amelynek egyetlen vágással felnyitotta az ülepén a varrást, majd a tárczaseb sarkát is kézzel továbbtépette, a bal lábszárán pedig félig leszakította a hajtókát.

Többnyire férje ruháit „tette tönkre”, mert hatalmas méretei miatt róla jobban elhitték, hogy állandóan szétrepednek rajta a ruhák.

Lefelé menet Agnes aggódni kezdett, hogy talán *túl alapos* munkát végzett a nadrágon, ami könnyen felkelheti Maria gyanakvását.

Amikor meglátta feleségét, Joey ismét felpattant a karosszékből, és ezúttal nem ejtette el a könyvet, viszont megbotlott a lábtartó zsámolyban, és majdnem elveszítette egyensúlyát.

- Mikor akadtál össze azzal a kutyával? - kérdezte Agnes.

A férfi értetlenkedve nézett rá. - Miféle kutyával?

- Tegnap vagy tegnapelőtt?

- Kutya? Nem találkoztam kutyával.

Agnes megrázta a nadrágot a levegőben, és haragot színlelve így szólt: - Akkor miért néz így ki ez a nadrág?

Joey elkeseredve tekintett a nadrágra. Igaz, hogy régi darab volt, de hétvégén, amikor a ház körül tüsténkedett, jó hasznát vette. Ekkor végre megértette, hogy miről van szó. - Ja, igen, emlékszem már!

- Kész csoda, hogy benned nem tett kárt!

- Szerencse, hogy nálam volt a lapát.

- De ugye nem ütötted meg azt a szegény kutyát? - kérdezte Agnes tettetett felháborodással.

- Nem, de megtehettem volna, hiszen megtámadott.

- Hiszen csak egy kicsi skót juhász!

Joey elbizonytalanodott. - Azt hittem, nagyobb kutyáról beszélünk - mondta halkán.

- Nem, nem, drágám. Szerintem kicsi Muffin volt az, a szomszéd kutyája. Egy nagyobb kutya nemcsak a nadrágodat, hanem téged is szétféphetett volna. Hihető történettel kell előállnunk.

- Muffin olyan kedves, barátságos állat.

- De elég ideges fajta, ugye kedvesem? Egy ilyennél sosem lehet tudni.

- Azt hiszem, igazad van.

- Muffin ennek ellenére szeretetreméltó kutyus. Mit fog Maria gondolni rólad, ha elmondod neki, hogy megütötted szegényt egy lapáttal?

- Én az életemért küzdöttem, drágám!

- Azt fogja hinni, hogy kegyetlen vagy.

- Akkor nem mondom, hogy megütöttem a kutyát.

Agnes mosolyogva bölintott és várt.

Joey elgondolkodva bámulta a padlót, s egyik lábáról a másikra állva megpróbált kiagyalni valami hihetőbb történetet.

Nemsokára megszólalt: - Szóval, az történt, hogy megragadtam a lapátot, gyorsan ástam egy gödröt, és beletettem Muffint, hogy csak a feje látsszon ki, aztán, amikor megnyugodott, kivettem.

- Szóval ez történt volna?

- Igen, így volt.

- Szerencséd, hogy Maria nem ért jól angolul - mondta Agnes mosolyogva.
Joey szomorkásan kérdezte: - Miért nem engeded, hogy fizessen?
- Az olyan volna, mintha fogadást kötnél, megnyernéd, és az egyik gyereket követelnéd cserébe.

- Szerettem azt a nadrágot.

Agnes megfordult és elindult a konyha felé, de még megjegyezte: - Hidd el, ha megvarrja, jobb lesz, mint új korában.

Joey ekkor gyanakodva szólalt meg a háta mögött: - Csak nem viszed a szürke kardigánomat is? Mit csináltál vele?

- Ha nem hallgatsz el, a tűzre dobom mindet.

A konyhában Maria mazsolás süteményt eszegetett. Agnes az egyik székre dobta a tönkretett ruhákat.

Maria alaposan megtörölte kezét, majd érdeklődve nézte át a ruhákat. A Bright Beach-i tisztítóban dolgozott varrónőként. Minden egyes repedés, leszakadt gomb és felfeslett varrás láttán rosszállóan ingatta fejét.

Agnes ekkor megszólalt: - Joey nem tud vigyázni a ruháira.

- Férfiak - sajnálkozott Maria.

Mariát férje, Rico - egy iszákos szerencsejátékos - nemrégiben hagyta el, egy másik nő kedvéért, s így az asszony egyedül maradt két kislányával.

A varrónő kiterítette maga előtt a vászonnadrágot, és felvonta szemöldökét.

Agnes leült, és sóhajtva mondta: - Megtámadta egy kutya.

Maria szeme elkerekedett. - Egy pitbull vagy német juhász?

- Nem, egy kistermetű skót juhász.

- Milyen kutya?

- Muffin, tudod, a szomszédból.

- Kicsi Muffin ezt teszi?

- Elég ideges fajta.

- *Que?* - kérdezte spanyolul

- Muffinnak rossz kedve volt.

- *Que?*

Agnes arca ekkor eltorzult a fájdalomtól. Újabb fájás jött, nem túl erős, de nagyon röviddel a legutóbbi után. Összekulcsolta ujjait hatalmas hasán, és lassan, mélyeket lélegzett, amíg el nem múlt a fájdalom:

- Nos - szólalt meg végül Aggie, látván, hogy Maria elfogadja a magyarázatot. - Azt hiszem, ezzel legalább tíz óra ki van fizetve.

Maria összeráncolta homlokát, és határozott hangon kijelentette: - Hat óra.

- Nem, tíz.

- Hat.

- Kilenc.

- Hét.

- Kilenc.

- Nyolc.

- Rendben van - mondta Agnes. - Most pedig tedd el a három dollárt, és kezdjük el az órát, mielőtt megreped a burok.

- Megreped a burok? - kérdezte Maria, majd nagyot sóhajtva így szólt: - Nagyon sokat kell még tanulnom.

7. fejezet

A felhők lassan elborították a késő délutáni napfényes eget, ám ahol a nap mégis áttört, ott kékessé színeződtek. A tűztorony hosszú árnyéka körül rendőrök gyülekeztek.

Mivel a torony egy megyei és egy állami birtokot elválasztó gerincen állt, a megjelenő rendőrök többsége a megye embere volt, bár két állami erdőőr is a helyszínre érkezett.

Az egyenruhás örök társaságában volt egy negyvenes évei végén járó, erős testalkatú, rövid hajú férfi, aki fekete nadrágot és sötét sportkabátot viselt. Kerekkepű, hatalmas tokájú férfi volt. Junior rendkívül jelentéktelen figurának tartotta, akit nehéz lett volna nagyobb tömegben észrevenni, bár jobb szeme körül volt egy óriási, bordó anyajegy, amely az orrnyergét, a fél homlokát és arca felső részét is teljesen elfedte.

A hatóság emberei egymás között suttogva beszéltek, bár lehet, hogy csak Junior volt túl zavart, hogy hallja őket.

Nagyon nehezen tudott koncentrálni. Furcsa, összefüggéstelen gondolatok kergették egymást a fejében.

Korábban, amikor a hegyi úton végigfutva eljutott autójához, már erősen kapkodta a levegőt, és mire eljutott a legközelebbi városba, Spruce Hills-be, már érezte, hogy valami különös izgalom keríti hatalmába. Alig tudta kocsiját egyenesben tartani az úton, sőt, egy rendőrautó meg is akarta állítani, de akkor már alig egy utcányira volt a kórháztól, így nem állt meg, míg oda nem ért. A kórház parkolójában túl szűken vette be a kanyart, és majdnem egy parkoló autónak ütközött, majd a mentőautók számára fenntartott helyen megállt. Kiszállt a Chevy-ből, és bizonytalan léptekkel elindult a bejárat felé, miközben teli torokból kiabálta, hogy segítségre van szüksége.

Amíg fel nem értek a gerincre, Junior tehetetlenül reszketett a rendőrautó első ülésén a megyei helyettes mellett. Közvetlenül mögöttük haladt egy mentőautó, és az erdészet néhány autója. Amikor a rendőrtisztek kérdéseire válaszolni próbált, furcsa módon elvékonyodott hangja megcsuklott, és minduntalan azt hajtogatta, hogy: „Istenem, édes Istenem”.

Amikor az országút a sötét szurdokon haladt keresztül, Junior elsírta magát. A sziréna időnként megszólalt, hogy az előttük haladó járműveket félrehúzódsra készítse, Junior pedig legszívesebben együtt üvöltött volna a sívító hanggal, hogy végre megszabadulhasson a rettegés, a szenvedés, a zavartság és a veszteség torokszorító érzésének kínjától.

A késztetést azonban sikerült elnyomnia magában, mert úgy érezte, ha egyszer kiabálni kezd, jó darabig nem tudja elcsendesíteni magát.

A torony lábánál kiszálltak a rendőrautóból. A levegő jelentősen lehűlt, mióta utoljára itt járt. Junior bizonytalanul álldogált, miközben a rendőrség emberei és a mentősök köréje gyűltek, hogy a magas fűvel benőtt terepen Naomihoz vezesse őket.

Junior tisztában volt vele, hogy pillanatnyilag ő az első számú gyanúsított. Erősen izzadt, időközönként furcsa rángatózás futott végig testén, hangja minduntalan elcsuklott, és képtelen volt bárki szemébe nézni néhány másodpercnél hosszabb ideig. Csupa olyan jel, amely a szakértők figyelmét semmiképpen nem kerülhette el. Kétségbeesetten próbálta magát összeszedni, de ebben nem volt segítségére senki.

Megérkeztek a holttesthez.

A hullamerevség állapota már beállt. A lány hátából vér szivárgott, a csupasz felületek - az arc, a karok és a lábak - pedig holtsápadtak voltak. Naomi tekintete azonban még mindig meglepően tiszta volt. Milyen különös, hogy a zuhanás nem okozott bevérzést a levendulakék szemekben. Tekintetében csupán őszinte meglepetés tükröződött.

Junior tudta, hogy a rendőrök árgus szemekkel figyelik, amint a testre néz, és kétségbeesetten próbálta kitalálni, mit tenne, vagy mondana egy ártatlan férj hasonló helyzetben, képzelőereje azonban cserbenhagyta. Képtelen volt összerendezni gondolatait.

A belsejében uralkodó zűrzavar egyre erősebben tombolt, és ez környezete számára is nyilvánvalóvá vált. A késő délutáni hűvös levegőben olyan erősen verejtékezett, mintha már a villamoszékben ülne. Junior egyre csak reszketett, és megesküdtött volna, hogy csontjai zörgését is hallja.

Hogyan is képzelhette, hogy ezt épp bőrrel megússza? Talán egy rövid időre átmenetileg elborult az elméje.

Az egyik mentős a holttest mellé térdelt, hogy megnézzze Naomi pulzusát, bár a jelen körülmények között csupán merő formalitásból tette.

Ekkor valaki megállt mellette, és megkérdezte: - Mi is történt tehát tulajdonképpen?

Felnézett, és a köpcös férfit látta maga előtt.

Hideg, sötét szemei voltak, de a tekintete szokatlan éberségről árulkodott.

A férfi hangja tompán visszhangzott Junior fülében, mintha egy alagút túlsó felén állna. Junior ekkor hátrahajtotta a fejét, és felfelé nézett, oda, ahol a magas kilátó széléről egy darabon hi-

ányzott a korlát.

Látta, hogy a körülötte állók is mind felnéznek.

Senki nem tudott megszólalni, csak a varjak káromgása hallatszott magasan a torony fölött.

- Éppen... körbesétált... a kilátón. Megállt... körülnézett, és amikor kihajolt... kizuhant.

Junior Cain ekkor váratlanul elfordult a toronytól és halott szerelmétől, térdre esett, és hányni kezdett. Úgy érezte, szétreped a folyamatosan rátörő görcsöktől. Egy idő múlva már csak epét hányt, de úgy tűnt, abba sem tudja hagyni. Zihálva fuldoklott. Behunyta a szemét, de ezzel sem könnyített helyzetén.

Az egyik mentős lehajolt hozzá, és hideg tenyerét nyugtatólag Junior tarkójára szorította, majd így szólt kollégájához: - Kenny! A fiú vért hány!

Junior futó lábak dobogását hallotta, és majd érezte, hogy a mentőhöz viszik. A másik férfi biztosan Kenny lesz, a mentős.

Junior jól képzett fizioterapeuta volt, így tudta, mit jelent, ha valaki vért hány.

Kinyitotta a szemét, és próbálta leküzdeni könnyeit, eközben azonban újabb gyötrő görcs rántotta össze gyomrát. A hányadékban vékony, élénk vörös csíkot pillantott meg. A gyomorból származó vér sötétebb, tehát csak garatból származó vér lehet. Hacsak nem repedt meg a gyomrában egy artéria a nem csillapuló görcsök közepette, mert abban az esetben életfontosságú anyagok távoznak a szervezetéből.

Belsejében elképesztő fájdalom tombolt, halálos mámor. Folyamatosan erőteljes antiperisztaltikus hullámok szaladtak végig a patkóbélen, a gyomron és nyelőcsövön, így a rohamok közötti rövid időszakokban kétségbeesetten kapkodott levegő után.

Rugalmas gumicsővel szorították el bal karját, hogy a vénát jobban láthassák, és beadtak neki egy injekciót.

Valószínűleg hányás elleni szert adtak be neki, ami sajnos nem fog elég gyorsan hatni, hogy megmentse az életét. Mintha máris hatalmas szárnyak lágy suhogását hallotta volna a feje fölött a januári légben. Nem mert felnézni.

A torkában érezte a következő rohamot. Agónia. Tudatára ekkor végre teljes sötétség borult.

8. fejezet

Az angolóra után Maria Elena Gonzalez egy hatalmas bevásárlótáskára való javítandó ruhával, és egy kisebb, süteményekkel teli papírtáskával indult haza két kislányához.

Amikor bezárta az ajtót és megfordult, Agnes hatalmas pocakjával férjébe ütközött. Ijedten tette kezeit felesége kerek hasára.

- Most? - kérdezte.

- Először még szeretnék rendet tenni a konyhában.

- Aggie, kérlek - rimánkodott férje.

Agnes férje mindig az Aggódó Maci meséjére emlékeztette egy könyvből, amit a kisbabának vettek.

*„Aggódó Maci apró aggodalmakat visz magával
Panamakalapjában és két nagy zsebében.
Aggodalom van a hátán és a hóna alatt,
De Aggódó Macit mindenki bájosnak találja.”*

Agnes fájásai egyre gyakrabban és erősebben jelentkeztek, ezért az asszony így szólt: - Jól van, mehetünk, de hadd mondjam meg Edomnak és Jacobnak, hogy elindultunk.

Edom és Jacob Isaacson voltak Agnes idősebb testvérei, akik a birtok végében, egy kétlakásos házban laktak a garázsok fölött.

- Én már megmondtam nekik - mondta Joey, miközben hirtelen elfordult feleségétől, és olyan erővel nyitotta ki az előszobaszekrény ajtaját, hogy Agnes azt hitte, mindjárt kitépi a helyéről.

Joey elővette Agnes kabátját, és könnyedén felségítette feleségére.

Mire Agnes férje felé fordult, a férfi már belebújt kabátjába, és felvette az autó kulcsait az

előszobai asztalról. Bal kezével felesége jobb karja alá nyúlt - mintha Agnes gyenge lenne, és segítségre szorulna, majd kivonszolta az ajtón, a bejárat elé, és behúzta az ajtót. Nem bajlódott azzal, hogy bezárja. Bright Beach-en 1965-ben nem voltak bűnözők.

Lassan esteledett. Az egyre szürkülő horizonton esőfelhők gyülekeztek.

A frissen mosott, zöld Pontiac csillogva állt a kocsifeljárón. Joey kínosan ügyelt rá, hogy autója mindig tiszta legyen, és ennek szerencsére az enyhe kaliforniai időjárás is kedvezett.

- Jól vagy, drágám? - kérdezte feleségét, amikor besegítette az autóba.

- Kitűnően.

- Biztos?

- Igen.

A Pontiac belsejében üdítően friss citromillat terjengett. Az ülések bőrborítását Joey rendszeresen ápolta, s így puhábbak voltak, mint annak idején, amikor a detroiti gyártósorról legördültek. A műszerfal is fényesen csillogott.

Joey kinyitotta az ajtót, és beült a kormány mögé.

- Minden rendben? - kérdezte.

- Tökéletesen.

- Sápadt vagy.

- Jól vagyok.

Amikor Joey is becsukta maga mellett az ajtót, Agnest újabb fájás bénította meg. Arca eltorzult az erőlködéstől.

- Jaj, ne - szólalt meg az Aggódó Maci.

- Drágám, nyugodj meg, ezt a fájdalmat minden anya örömmel viseli el. Azt hiszem, a kicsi lányunk nemsokára velünk lesz már.

- A kisfiunk.

- Higgy egy anya megérzéseiben.

- Megérzései egy apának is lehetnek - felelte Joey, aki annyira ideges volt, hogy csak hosszas próbálkozás után találta meg az indítókulcs helyét. - Szeretném, ha fiunk születne, mert akkor mindig lenne férfi a ház körül.

- Miért? Te úgy tervezed, hogy megszöksz valami festett szőkével?

Az autó nem indult, mert Joey mindig rossz irányba fordította a kulcsot. - Tudod jól, mire gondolok. Remélem, még sok-sok évet tölthetünk együtt, de a nők hosszú évekkkel túlélnek a férfiakat. A statisztikák nem hazudnak.

- Megszólalt a biztosítási ügynök?

- És igazat is beszél! - mondta Joey bólintva, amikor végre sikerült beindítania az autót.

- Akkor most aláíratsz velem egy életbiztosítási szerződést?

- Ma még úgysem kötöttem egyet sem. És valamiből élnünk kell, nem? Jól vagy?

- Kicsit ideges vagyok - felelte Agnes.

Joey nem indította be az autót, hanem egyik kezével megsimította felesége keze fejét. - Miért?

- Attól félek, hogy nekimesz egy fának.

Joey sértődötten nézett rá. - Én vagyok Bright Beach legjobb vezetője. Miért mondasz ilyet?

- Attól tartok, ma nem te vagy a legjobb. Olyan sokára találtál bele a lyukba a kulccsal, hogy mire így a kórházba érünk, már a kislányunk is megszületik.

- A kisfiunk.

- Jól van, legyen kisfiú, csak nyugodj meg végre.

- Nyugodt vagyok - felelte a férfi határozottan, és kiengedte a kéziféket, de ahelyett, hogy előre indult volna, hátramenetbe kapcsolt. Amikor észrevette, hirtelen fékezett.

Agnes egy szót sem szólt, amíg Joey néhányszor mély lélegzetet vett, hogy lehiggadjon, akkor azonban a szélvédő felé mutatott. - A kórház arrafelé van, drágám.

Joey félénken tekintett rá. - Minden rendben?

- A kicsi lányunk egész életében hátrafelé fog járni, ha a kórházig tolatasz - mondta Agnes fáradt mosollyal.

- Ha lányunk születik, pont olyan lesz, mint te - mondta Joey. - És attól félek, hogy kettőtökkel nem lesz könnyű dolgom.

- Mi fogunk téged örökké fiatalon tartani.

Hosszas készülődés után Joey végre elindult. Kihajtott az útra, körülnézett, majd jobbra kanyarodott.

- Mindenképpen Edom szállítsa ki reggel a süteményeket - emlékeztette férjét Agnes.

- Jacob azt mondta, hogy ez egyszer ő is szívesen kiviszi.

- Ő csak megijeszti az embereket. Senki nem enne abból a süteményből, amit Jacob szállít ki.

Hirtelen zuhogni kezdett az eső.

Joey bekapcsolta az ablaktörlőket, majd így szólt: - Tudod, hogy most először vagy hajlandó elismerni, hogy a bátyád nagyon fura figura?

- Nincs benne semmi fura, csak a maga módján kicsit különc.

- Az majdnem ugyanaz.

Agnes grimaszolva jegyezte meg: - De azért nem zavarnak, ugye? Kicsit valóban furcsák, de mégiscsak a bátyáim, és nagyon szeretem őket.

- Én is - ismerte be Joe. Elmosolyodott, és megrázta a fejét. - Mindig jól érzem magamat ve-lük.

- Úgy látom, lassan belejössz a vezetésbe - szólalt meg Aggie, és férjére kacsintott, aki való-ban kitűnő vezető volt. Harmincéves korára még egyetlen büntetőcédulát sem gyűjtött össze, sőt, balesetet sem okozott.

Joey kiváló vezetői képességei és veleszületett óvatossága azonban mit sem ért a következő pillanatban, amikor egy Ford furgon nem vette észre, hogy a lámpa pirosra váltott. Az autó vezetője későn fékezett, és a nagy sebességtől megcsúszva, nekivágódott a Pontiac bal oldalának.

9. fejezet

Junior Cain azt képzelte, hogy gondolában utazik egy sötét folyón, gyorsan sodródva a zava-ros vízen, miközben különös, földöntúli hangokat hall. Hajójának fából faragott sárkány orra ma-gasra emelkedett a víz fölé, mint ahogyan a vikingekről szóló fantasy-filmekben annyiszor látta már. A hajót irányító férfi azonban ezúttal nem viking volt. Magas, nyúlánk alakját fekete köpenybe burkolta, arcát pedig hatalmas csuklya takarta el. Junior úgy látta, hogy a férfi kezében nem a szo-kásos evezőt, hanem emberi csontot tart. A folyó a föld alatt haladt, a fejük fölött boltív borult rá-juk, az alagút távoli végén pedig hatalmas tüzet látott. Ekkor hirtelen borzalmas sívító hang hallat-szott.

A valóság azonban nem volt ennyire természetfölötti. Amikor szemét kinyitotta, és körülné-zett, látta, hogy mentőautóban utazik, amelyet eredetileg valószínűleg Naominak szántak, neki azonban már inkább halottaskocsira lesz szüksége.

Az ágy oldalánál nem a csónakos, vagy egy démon állt, hanem az őt ellátó mentős. A sívító hang pedig csupán a sziréna hangja volt.

Junior gyomra sajgott, mintha valaki ököllel és ólomrudakkal alaposan helybenhagyta volna. A szíve nyugtalanul zakatolt, torka pedig teljesen kiszáradt.

Orrába kétágú oxigéncsővet vezettek. Jólesett neki az édesen, hűvösen beáramló levegő. Szájában még mindig érezte a borzalmas, kesernyés ízt, nyelvét és fogait pedig vastag lepedék borí-totta. De legalább már hányingert nem érzett.

Az öklendezés gondolatától hasizmai azonnal összerándultak. Junior rémülten borzongott meg.

Mi a csuda történik velem?

A mentős kirántotta betege orrából a csövet, gyorsan felemelte a fejét, és egy tiszta törölkö-zővel próbálta felfogni a hányadékot.

Juniort ismét elárulta a teste, méghozzá ijesztő és megalázó módon, s ebben központi ideg-rendszere kivételével minden testváladéka részt vett. A ringatózó mentőautóban azt kívánta, bárcsak egy gondolán lehetne, és a Styx folyón csoroghatna lefelé, hogy szenvedései minél előbb véget érje-nek.

Amikor a görcsös roham elmúlt, Junior visszahanyatlott az összekent párnára. Megborzon-

gott a piszkos ruháiból áradó büztől. S ekkor hirtelen örült ötlete támadt: *Naomi, az az utálatos szuka, megmérgezett!*

A mentős - aki ujjáival ekkor megtapintotta jobb csuklóján az alkari artériát - biztosan megérezte Junior pulzusának hirtelen gyorsulását.

Junior és Naomi ugyanabból a zacskóból ették az aszalt sárgabarackot. Úgy vették ki belőle, hogy oda sem figyeltek, vagy tenyerükbe öntöttek néhány szemet. Naomi semmiképpen nem tudhatta előre, hogy a fiú melyik darabot veszi el.

Talán saját magát is megmérgezte? Tényleg ez lett volna a szándéka? Hogy megölje őt, majd öngyilkosságot kövessen el maga is?

Junior egészen mostanáig az életvidám, jókedvű és templomba járó Naomit látta maga előtt, aki mindig aranyló ködön keresztül tekintett a világra.

Juniornak eszébe jutott, ahogy ezt egyszer el is mondta neki. Az aranyló köd. A lány szívében ragyogó nap. A fiú szavai hallatán Naomi elérzékenyült, szemébe könnyek szöktek, és aznap szenvedélyesebben szerették egymást, mint valaha.

Talán a sajtos szendvics, vagy a víz volt mérgezett.

Nem akarta elhinni, hogy a drága Naomi ilyen árulást követett el ellene. A kedves, nagylelkű és őszinte Naomi biztosan képtelen lett volna bárkit megölni - főleg nem a férfit, akit szeretett.

Vagy talán mégsem szerette annyira?

A mentős levegőt pumpált a vérnyomásmérő mandzsettájába. Junior úgy érezte, vérnyomása olyan magas, hogy bármelyik pillanatban agyvérzést kaphatna, mert folyton az járt az eszébe, hogy a lány szerelme mindvégig pusztá hazugság volt.

Talán éppen ezért ment hozzá... Nem, ez biztosan zsákutca. Juniornak NEM volt pénze.

A lány szerette és csodálta őt. Sőt, a lány iránta érzett érzelmeire még talán az imádat szó sem lenne túlzás.

Az árulás lehetősége azonban olyan mélyen beette magát Junior elméjébe, hogy egyszerűen képtelen volt a gondolattól szabadulni. A jóságos Naomi, aki mindig oly sokat adott magából, de Junior emlékeiben most már mindörökre a gyanú és hazugság árnyéka vetődik rá.

Végül is, sosem ismerhetünk meg igazán senkit sem. Nem tudhatjuk, milyen apróságok rejtőznek lelke, vagy tudata legbelsőbb zugaiban. És hát... senki sem tökéletes. Még a látszólag oly szent szokások és az önzetlen magatartás is takarhat igazi szörnyeteget, tele kimondatlan, gonosz vágyakkal, amelyek egyszer talán előtörnek a mélyből.

Junior a maga részéről egészen biztos volt abban, hogy feleséget többé nem fog gyilkolni. Először is, ha arra gondolt, hogy Naomival kötött házasságára mától fogva a legborzasztóbb kétségek árnyéka vetül, el sem tudná képzelni, hogy még egyszer az életben házasságot kössön. Képtelen lenne még egyszer ennyire bárkiben is bízni.

Junior lehunyta fáradt szemét, és hálásan engedte, hogy a mentős egy hűvös, nedves ruhadarabbal megtörölje verejtékező arcát és cserepes ajkait.

Naomi gyönyörű arca ekkor ismét felmerült gondolataiban, és egy pillanatra megint ártatlanul látta, de aztán hirtelen ravaszság csillant meg a lány angyali mosolyában, és az egykor oly szerelmes tekintetben hideg számítást fedezett fel.

Drága feleségének elvesztése mindezek ellenére mélyen lesújtotta Juniort. Olyan seb volt ez, amely talán sosem gyógyul be, sőt egyre csak fájóbban nehezedik rá a hazugság és csalás gyanúja miatt. Naomi emléke nem volt már jelen tudatában, hogy megnyugvást adhasson, sőt a lány arca lassan kezdett teljesen elhalványulni. Mint mindig, Juniort ezúttal sem maga az élmény aggasztotta, hanem az, ami UTÁNA következett.

Ennek ellenére Naomi „eltemetése” gondolatban olyan fájdalmasan érintette, hogy nem tudta, képes lesz-e elviselni. Érezte, hogy ajkai remegnek, szája pedig kiszáradt, nem annyira a hányingertől, mint inkább a mélységes szomorúságtól. Szemébe könnyek szöktek.

A mentős talán nyugtatót adott be neki. Ahogy a szirénázó mentőautó e jelentőségteljes napon száguldott vele, Junior Caint hangtalanul rázta a zokogás, majd hamarosan álom nélküli mély álomba zuhant.

*

Amikor felébredt, egy kórházi ágyon találta magát, amelynek fejtámláját kissé megemelték. A fény egyetlen ablakon át szűrődött be a szobába, a helyiség nagy része azonban sötétségbe borult.

Junior még mindig keserű ízt érzett a szájában, bár korábbi émelygése már elmúlt. A kórteremben makulátlan tisztaság honolt, a levegőben pedig friss fertőtlenítő és padlófényező szaga keveredett a tiszta ágynemű illatával.

Junior fáradt volt és erőtlen. Úgy érezte, mintha hatalmas súlyokat aggattak volna rá. Még a szemeit is csak nagy erőfeszítéssel tudta nyitva tartani.

Az ágy melletti állványról infúzió áramlott a vénájába, hogy pótolják a hányás közben elvesztett elektrolitokat, valamint, hogy hányás elleni szerekkel is ellássák. Jobb karját egy keskeny polchoz kötötték, nehogy behajlítsa könyökét, és véletlenül kirántsa karjából a tűt.

Kétágyas szobában feküdt, a másik ágy azonban üres volt.

Junior azt hitte, egyedül van, ám éppen, amikor már úgy érezte, hogy elég erőt gyűjtött, hogy kényelmesebb testhelyzetet találjon magának az ágyban, meghallotta, hogy egy férfi elköhinti magát a szoba sötét sarkában. Az idegen csendesen üldögélt a félhomályban.

Junior ösztönei azt súgták, hogy semmiképpen nem nevezhető jó szándékúnak az a valaki, aki a sötétből figyel a másikat. Orvos vagy nővér egyébként sem lehet, mert ők lámpafénynél szeretnek dolgozni.

Örült, hogy mozdulatával nem árulta el magát. Szerette volna kideríteni, hogy mi is történik, még mielőtt megtudják, hogy ébren van.

Mivel az ágy fejét megemelték, könnyedén szemmel tarthatta a helyet, ahol feltételezése szerint az idegen várakozott. Óvatosan kémlelni kezdte a szoba sarkát, az infúziós állvány mögötti területet.

Junior ágya a szoba sötétebbik részén állt, az ablaktól távol, ám a kérdéses sarok legalább olyan sötét volt. Sokáig mozdulatlanul figyelt, még szeme is belesajdult a nagy erőfeszítésbe, de csak egy karosszék halvány körvonalait sikerült azonosítania. A széken ülő alakból továbbra sem látott semmit.

Egyre kényelmetlenebbül érezte magát, mindene fájt, szomjas is volt, de nem mozdult, hanem figyelt tovább.

Egy idő múlva észrevette, hogy a belül érzett nyomás nem csupán lelki tünet, mert a hasára nehéz tárgyat helyeztek. S ez a valami nemcsak nehéz, hanem hideg is volt. Méghozzá annyira hideg, hogy teste gyomortájékon már szinte semmit sem érzett, még a hideget sem.

Borzongás futott végig testén. Össze kellett szorítania fogát, nehogy felhívja magára a figyelmet vacogásával.

Bár szemét mindvégig a sarokban meghúzódó árnyékon tartotta, közben megpróbálta kitáplálni, mi lehet a gyomrára téve. A titokzatos megfigyelő azonban annyira nyugtalanította, hogy gondolatait is képtelen volt összeszedni. Az idegesség egyre jobban elhatalmasodott rajta.

Majdnem felkiáltott, amikor lelki szemei előtt megjelent a mellette fekvő Naomi holtteste, immár teljesen elszürkülve és kihűlve. Mostanra azonban már kiszállt belőle az élet utolsó szikrája is.

De hiszen ez nevetséges! Naomi semmiképpen nem fekket mellette! Ő, Junior, nem egy halott nő mellett fekszik! Az egész olyan volt, mintha egy képregény, a „Kriptamesék” elsárgult lapjait látná maga előtt.

Sőt, a karosszékben sem Naomi üldögélt. Nem a lány tért vissza halottaiból, hogy bosszút álljon rajta. A halottak nem szoktak feltámadni. Képtelenség!

És ha mégis? A szobában ülő idegen semmiképpen nem lehetett közülük való, mert túl csendes és türelmes volt, hogy meggyilkolt felesége élőhalott reinkarnációja lehetne. A szobában nyomasztó csend honolt, mint amikor egy ragadozó lesi az áldozatát, az alkalmas pillanatra várva.

Rövidre vágott haj, kerek, lapos arc, erős nyak. Junior ekkor hirtelen rájött, ki is a férfi. Minden kétséget kizáróan a szürke ruhás rendőrtiszt volt, arcán a furcsa anyajegygyel.

A nyomozó szeme körüli hatalmas, vörös anyajegy Juniornak egy keresztre feszített ember vérző sebét juttatta eszébe.

A gyomrára kötözött súly szinte szétfagyasztotta bőrét, minden porcikájában jeges rémületet érzett, hiszen a detektív továbbra is csendben ült, és csak nézte őt.

10. fejezet

A Ford furgon hangos csattanással vágódott a Pontiac oldalának. Agnes felkiáltott, de kiáltását alig hallotta, mert a kocsi oldalra csúszott, megbillent és felborult.

A kerekek alatt csikorgott az eső áztatta úttest. A kereszteződés egy emelkedő közepén volt, így a gravitáció és a sors keze is ellenük dolgozott. A Pontiac bal oldala emelkedett a levegőbe. Joey és Agnes látták, amint a szélvédőn túl eszeveszett gyorsasággal suhan el előttük a város. A kocsijobb oldala a járdához préselődött.

Az Agnes melletti ablak darabokra tört. Az ablakon át apró szilánkok repültek be az utastérbe, éppen csak elkerülve Agnes arcát.

Joey bekötötte saját biztonsági övét, mielőtt elindultak, Agnes azonban nagy hasa miatt nem tudta becsatolni a magáét. A lány az ajtónak préselődött, és jobb vállában erős szűrő fájdalmat érzett. Csupán egyetlen gondolat motoszkált a fejében: - A gyerek!

Lábát a kocsit padlójának feszítve markolta bal kezével maga mellett az ülést. Jobb kezével megragadta az ajtó nyitóját, és egyre csak azért imádkozott, hogy a babának ne essen baja, és hogy legalább addig életben maradjon, amíg gyermeküket világra hozza.

A Pontiac a tetejére fordulva, sebesen pörögve csúszott tovább. Hangosan csikorgott, és mit sem segített már, hogy Agnes erősen kapaszkodik, mert a lendület következtében a nő kiesett a feje tetejére fordult ülésből. Fejét az autó mennyezetébe ütötte, hátát pedig a fejtámlába.

Agnes most már hallotta saját sikoltását, de ismét csak egy rövid ideig, mert az autót megint eltalálta a furgon, vagy valami másnak - talán egy parkoló autónak - ütközött, de bármi is történt, Agnes levegője elfogyott, és torkán csak rekedt nyöszörgés jött ki.

Az újabb ütközéstől a Pontiac teljes fordulatot tett, és a vezető felőli oldalára fordult. Ezután nagyot döccent, majd kerekeire fordult, felrohant a járdára, és orral előre egy szőrskereskedés kirokatában állt meg.

Joey mozdulatlanul hevert, különös és kényelmetlen testhelyzetben. Karjai tehetetlenül lógtak kétoldalt, feje lehanyatlott, mintha nem volna ereje, hogy felemelje. - Hadd... lássalak - mondta Agnesnek.

Aggie reszketett a félelemtől, és képtelen volt világosan gondolkodni. Először fel sem fogta, mit mond neki férje, és mit akar, aztán észrevette, hogy Joey oldalán betört az ablak, sőt az ajtó is csúnyán összegyűrődött a keretben. A Pontiac oldala befelé nyomódott, amikor a furgon beléjük vágódott, az ajtó oldalának acéldarabjai pedig súlyosan megsebesítették férjét.

Hadd... lássalak.

Joey nem tudta felemelni a fejét, nem tudott többé felé fordulni, mert a gerince súlyosan összeroncsolódott. Talán meg is bénult.

- Édes Istenem! - sóhajtott Agnes, aki mindig erősnek tartotta magát, és a remény éltette, most azonban végtelen gyengeséget és kiszolgáltatottságot érzett. Mint meg nem született gyermekük, odabenn a méhében. Reszketett a félelemtől.

Előbbre hajolt az ülésben, hogy Joey láthassa, és amikor remegő kezét férje arcára tette, annak feje tehetetlenül esett előre.

Jéghideg eső vágott be a kitört ablakon át, Agnes pedig hangokat hallott kintről. Egyre többen szaladtak a Pontiac felé. A távolból mennydörgés és az elvonuló vihar dübörgése hallatszott, Agnes számára azonban megszűnt a külvilág. Úgy érezte, álmodik, és e rémálomnak sosem lesz vége.

Mindkét kezével megfogta férje fejét, de nem merte felemelni. Félt attól, amit látnia kell.

Végül mégis összeszedte a bátorságát: Joey szemei furcsán ragyogtak. Mintha őrangyala már vele lett volna, hogy lelkét messzire vigye.

Joey erőtlen hangon megszólalt: - Olyan jó... volt... hogy... szerettél.

Agnes nem értette, mit mond, ezért így válaszolt: - Hát, persze, hogy szeretlek, te buta maci.

- Csak... ez... számított - folytatta Joe. - Hogy... te... Olyan szép... volt... az életem, mert... szerettél.

Agnes szerette volna elmondani neki, hogy sikerülni fog, hogy még nagyon sokáig együtt lesznek, és a sors nem lesz olyan kegyetlen hozzájuk, hogy alig harmincévesen elszakítsa őket egymástól. A kegyetlen valóság azonban mást mutatott, ő pedig nem tudott hazudni.

A mindig oly határozott asszonyt most minden ereje elhagyta. Szája remegett, és képtelen

volt elnyomni feltörő zokogását.

Kezét még mindig férje arcán tartva, megcsókolta Joey-t. Találkozott a pillantásuk. Agnes megtörölte szemét, hogy még utoljára a szemébe nézhessen.

Emberek gyűltek az autó köré, és próbálták kinyitni a behorpadt ajtókat, Agnes azonban tudomást sem vett róluk. Minden figyelmét férjére összpontosította, és Joey ekkor megszólalt: - Bartholomew.

Nem ismertek ilyen nevű férfit, sőt korábban Agnes nem is hallotta tőle ezt a nevet. De jól tudta, mire gondol a férje. A fiukról beszélt, akit sosem fog látni.

- Igen, Joey, ha fiú, Bartholomew lesz a neve - ígérte meg Agnes.

- Ha fiú... - mondta Joey, mintha látomása lenne. Élénkörös vér buggyant ki ajkai között, és végigfolyt az állán.

- Drágám, ne! - fohászzkodott Agnes.

Joey azonban már nem látta és hallotta őt.

Agnes szeretett volna vele menni, hogy együtt léphessenek át azon az ajtón, amelyet férje számára nyitottak ki, hogy e borzalomból közösen juthassanak a teljes békességbe.

De az ajtó csak férje előtt állt nyitva. Aggie-nek nem volt jegye, hogy felszálljon a Joey-ért érkező vonatra. Férje pedig felszállt, hogy a vonat elvigye messzire.

Agnes búcsúzóul még egyszer megcsókolta férjét.

11. fejezet

A férfi, akinek anyajegy volt az arcán, továbbra is csendesen üldögélt a kórházi szobában, és Junior Caint figyelte. Közben lassan beesteledett.

A már-már eposzi hosszúságú, végtelennek tűnő csendet ekkor egy fehér köpenyes orvos megjelenése szakította meg.

Junior gyorsan behunyta a szemét, és alvást színlelt.

- Nem helyeslem, hogy itt van - mondta halkán az orvos.

- Nem zavarom a beteget - válaszolta a látogató szintén suttogva.

- Ebben egészen biztos vagyok, a betegemnek azonban tökéletes csendre és nyugalomra van szüksége.

- Csakúgy, mint nekem - felelte a férfi, mire Junior majdnem kinyitotta a szemét. Elgondolkodott, vajon mire is célozhatott az idegen.

A két férfi bemutatkozott egymásnak. Az orvos neve Dr. Jim Parkhurst volt. Könnyed, kedves modora és kellemes hangja már önmagában gyógyító erővel hatott a betegekre.

A szobában régóta üldögélő férfi Thomas Vanadium nyomozóként mutatkozott be. Az orvostól eltérően hangja cseppet sem volt megnyerő. Junior számára inkább színtelennek tűnt.

Junior úgy gondolta, a nyomozót az anyján kívül senki sem szólítja Tomnak. Néha talán nyomozónak nevezik, többnyire azonban valószínűleg Vanadiumnak szólítják.

- Miért van itt Mr. Cain? - kérdezte a nyomozó.

- Mert erős rohama volt. Vért hányt.

- Igen, ezt már az egyik mentős is elmondta. De vajon mi lehetett az oka?

- Nos, a kihányt vér nem volt sötét, sem savas, tehát nem a gyomorból származott. Világos, lúgos vért hányt, ami minden bizonnyal a nyelőcsőből jött, de még valószínűbb, hogy garati eredetű.

- Szóval a torokból jött.

Junior úgy érezte, a torka azonnal szétszakad.

- Így van - válaszolta Parkhurst. - Azt gondolom, néhány hajszálér megpattanhatott a hányás következtében. Úgy értesültem, hogy a beteg igen heveny rohamon esett át.

- Így van, magam is láttam - mondta Vanadium.

- Akkor hát tudja, miről beszél.

A nyomozó szürke, monoton hangon folytatta: - Azt hiszem, én voltam az egyetlen a jelenlevők közül, akinek nem kell a ruháját tisztítóba vinnie.

A két férfi továbbra is halkán beszélgetett. Junior pedig örült, hogy hallhatja, amit monda-

nak; egyrészt, mert többet is szeretett volna megtudni Vanadium gyanakvásának okáról, másrészt pedig a zavarba ejtő rohamról is, ami miatt most az ágyat nyomja.

- Súlyos a vérzése? - kérdezte Vanadium.

- Nem, már elállt. Most az újabb hányást szeretnék megakadályozni, mert nem lenne jó, ha további vérzés jelentkezne. Hányáscsillapító szereket kap, az elektrolitokat pedig intravénásan juttatjuk a szervezetébe. A gyomortájékra jégpárnákat tettünk, ami csökkenti a hasi izomgörcsök jelentkezését és a gyulladást is.

Jégpárnák. Nem a halott Naomi. Csak jég.

Junior csaknem felnevetett, amikor beteges képzelgése az eszébe jutottak. Tehát mégsem az élőhalottak jöttek el érte, csak jéggel borogatják a gyomrát.

- Szóval a hányás okozta a vérzést - állapította meg Vanadium. - De mi okozta a hányást?

- Megfigyelés alatt tartjuk, és további tesztek fogunk elvégezni, de csak azután, hogy az állapota stabilizálódott. Az még legalább tizenkét óra. Véleményem szerint nem fogunk orvosi magyarázatot kapni a rohamokra. Úgy gondolom, hogy pszichés oka lehet, amelyet az izgalom és a felesége halála okozta erős sokk váltott ki.

Így van. A sokk a hányás oka. Hiszen megsemmisítő veszteséget kellett elszenvednie. Junior megint érezte, hogy sírnia kell, de félt, hogy könnyeivel elárulhatja magát, bár a hányással is épp eléggé gyanússá vált a többiek szemében.

Ezen a különleges napon sok fontos dolgot tanult meg magáról; sokkal nagyobb spontaneitást fedezett fel magában, mint korábban hitte, és a hosszú távú siker érdekében hajlandó volt rövid távon áldozatokat is hozni. Merészebb volt, mint gondolta, és ami a legfontosabb, érzékenyebbnek mutatkozott, mint korábban képzelte.

Vanadium ekkor így fordult Dr. Parkhurst-höz: - Munkám során gyakran találkoztam olyan emberekkel, akik elvesztették valamelyik szeretett hozzátartozójukat, de még egyiküket sem láttam ilyen erősen hányni.

- Elég szokatlan reakció - bólintott az orvos -, de semmiképpen sem egyedülálló.

- Elképzelted, hogy bevett valamit?

Parkhurst őszinte elképedéssel nézett rá: - És ugyan miért tette volna?

- Hogy a sokkot imitálja. - Vanadium furcsa hangján így folytatta: - Egészen elképesztő jelet volt. A férfi vetett egy pillantást felesége holttestére, majd veszettül izzadni kezdett, utána pedig olyan erővel kezdett hányni, hogy a végére mindent vér borított. Ön szerint ilyen egy átlagos gyilkosság?

- Gyilkosság? Hát nem azt mondta, hogy a korlát volt elkorhadva?

- De igen, bár azt hiszem, még nem ismerjük a teljes történetet. Tudjuk azonban, hogy a hozzá hasonlók milyen trükköket szoktak bevetni. Tudjuk, hogyan szoktak viselkedni, bár azt hiszik, bárkit becsaphatnak. Eszközeik azonban oly nyilvánvalóak, hogy minden erőfeszítésük hiába való.

- Nem jelentette már be a seriff, hogy baleset történt? - kérdezte Parkhurst.

- A seriffnek kiváló emberei vannak - mondta Vanadium -, de néha több bennük az együttérzés, mint kellene, és bizonyos dolgok felett szemet hunynak. Én nem jelenteném ki ennyire egyértelműen, hogy baleset volt. Mit vehetett be Mr. Cain, amitől hányni kezdett?

Már attól hányingerem lesz, ha téged hallgatlak, gondolta Junior.

Parkhurst tiltakozott: - De hiszen a seriff irodája úgy gondolja, hogy baleset volt.

- Tudja egyáltalán, hogyan működik az igazságszolgáltatás ebben az államban, doki? Hadd ne kezdjem most ecsetelni. De mi mindent megteszünk a helyi szervekkel való együttműködés érdekében. Néha a seriff úgy dönt, hogy korlátozott forrásait nem egy bizonyos ügyre fordítja, és ezért nem is hibáztatja senki. Kijelenti, hogy baleset volt, és lezárja az ügyet, de mi állami szinten azért folytathatjuk a szaglászást.

Bár a nyomozó rossz nyomon járt, Junior mégis egyre izgatottabb lett. Törvénytisztelő állampolgár lévén ő is hajlandó volt a megfelelő rendőrökkel együttműködni. Olyanokkal, akik az előírásoknak megfelelően teszik a dolgukat. Ez a Thomas Vanadium azonban - szürkesége ellenére - nagyon is fanatikusként látszott.

Vanadium ekkor megkérdezte Parkhurst-öt: - Úgy tudom, van egy szer, amit ipekakuánának hívnak.

- Igen, egy brazil növény, az ipakakuána szárított gyökeréből készül, és valóban nagyon hatásos hányás előidézésére. A hatóanyaga egy hánytató hatású, porított, fehér alkaloid.

- Recept nélkül is kapható, ugye?

- Igen, szirup formában. Fontos is, hogy legyen belőle otthon is, mert, ha, mondjuk a gyermeke lenyel valamilyen mérget, ezzel gyorsan ki tudja hánytatni.

- Van valami egyéb anyag is, ami hányást idézhet elő?

- Nos, ...az apomorfín-hidroklorid.

- Gondolom, nehezebb hozzájutni, mint az előzőhöz.

- Igen, de a nátrium-klorid, a konyhasó is kiváló erre a célra. Ha összekeveri vízzel, általában hatásos.

- Valószínűleg nehezebb kimutatni, mint az ipekakuánát, vagy az apomorfín-hidrokloridot - jegyezte meg Vanadium.

- Nos, a laborvizsgálat ki tudja mutatni az abnormálisan magas sószintet, de ezt a bíróság nem venné bizonyítékként figyelembe. Bárki mondhatná azt, hogy szereti a sós ételeket.

- A sós víz egyébként is feltűnő lenne. Nagyon sokat kellett volna innia röviddel a hányás előtt, de nem tehetette, hiszen mindenhol rendőrök álltak, hogy szemmel tartsák a fickót. Az ipekakuánát kapszulában is lehet kapni?

- Nem, de szerintem senkinek nem okoz gondot, hogy megtöltsön néhány zselatin kapszulát a sziruppal - válaszolta Parkhurst. -Bár...

- Csináld magad módra, igaz? Aztán elrejtí, és akár víz nélkül is lenyelheti. A hatása pedig csak később jelentkezik, amikor a kapszula feloldódik a gyomorban.

Az orvoson látszott, hogy lassan kezd eleget lenni a detektív képtelen elméleteiből, és kitartó kérdezősködéséből.

- Komolyan kétlem, hogy egy kapszulányi ipekakuánától ilyen heves rohama lett volna, garati vérzést semmiképpen nem okozhatna. Az ipekakuána biztonságos készítmény.

- Talán a szokásos adag két-háromszorosát vette be.

- Az nem számít - mondta Parkhurst határozottan. - A hatása ugyanolyan. Nem lehet túlada-golni, mert az ipekakuána köptető, és amikor valaki hány, akkor nemcsak a mérget, hanem az ipekakuánát is kiüríti a szervezet.

- Akármennyit is vett be, kimutatható a hányadékban.

- Ha azt reméli, hogy a kórház tud mintát adni a hányadékból, attól tartok... Azt hiszem, a mentősök már kiürítették a hánytató-edény tartalmát, sőt, a piszkos törölközőket és lepedőket is elvitték a tisztítóba.

- Azt megoldottam - mondta Vanadium. - Eltettem egyet a helyszínen.

- Valóban?

- Igen, bizonyítéknak.

Junior mélységesen felháborodott azon, hogy gyomrának nagyon is magánjelle-gű tartalmát egy idegen műanyag zacskóba tette, engedélye és tudta nélkül, hogy bizonyítékként felhasznál-hatják ellene. Mi jöhet még? Talán székletmintát is vesz tőle ez a férfi, amíg a morfi-umtól alél-tan fekszik? Ez a jogtalan gyűjtögetés teljességgel ellentmond az Egyesült Államok alkotmányának, hatalmas pofon az igazságszolgáltatásnak, és az emberi jogok igazi lábball tiprása.

Junior természetesen sem ipekakuánát, sem más hánytatót nem vett be, így nem talál-nak majd ellene használható bizonyítékot. Dühös volt, már a feltételezés is felháborította.

Valószínűleg Dr. Parkhurst-öt is zavarba hozhatta a mintavétel e szokatlan módja, mert hirtelen így szólt: - Most van néhány elintézni valóm. Az esti vizit idejére Mr. Cain valószínűleg már magához tér, szeretném azonban, ha holnapig egyelőre nem zavarná.

Mintha nem is hallotta volna az orvos kérését, Vanadium megszólalt: - Csak még egy kér-dést, doktor. Ha, ahogy ön is mondja, ez egy akut, idegi alapú hányás volt, nem lehetett a felesége halála fölött érzett elkeseredésen kívül esetleg valami más oka is?

- Nem tudok ennél jobb magyarázatot a sokkos állapotára.

- Pedig szerintem van ilyen ok. A büntudat - válaszolta a nyomozó. - Ha ő ölte meg a felesé-gét, akkor a büntudat is képes a sokkhoz hasonló tüneteket előidézni, ugye?

- Ezt nem merném határozottan kijelenteni. Nincs pszichológiai végzettségem.

- Próbáljon valami ésszerű magyarázatot adni, doki.

- Én gyógyító vagyok, nem ügyész. Nem az a dolgom, hogy vádoljam a saját betegeimet.
- Álomban sem kényszeríteném erre, csak játsszon el a gondolattal. Ha a sok képes erre, miért ne lehetne a büntudat is?

Dr. Parkhurst rövid ideig gondolkozott, majd bizonytalanul mondta: - Nos... igen, azt hiszem, előfordulhat.

Gerinctelen, etikátlan szemét, gondolta Junior keserűen.

- Én itt maradok, amíg Mr. Cain fel nem ébred - mondta Vanadium. - Éppen nincs semmi sürgős dolgom.

Parkhurst doktor hangjában némi feszültséget lehetett érezni, amikor megszólalt: - A betegem rendkívül labilis állapotban van, nem szabad felizgatni. Nyomatékosan kérem, hogy ma már ne hallgassa ki.

- Rendben van. Természetesen nem teszek fel neki kérdéseket. Csak figyelni szeretném.

A hangokból ítélve, Vanadium újra leült a karosszékbe.

Junior remélte, hogy Parkhurst nagyobb tapasztalattal bírt az orvoslás terén, mint amit határozottságból fel tudott mutatni.

Hosszas várakozás után az orvos így szól: - Felkapcsolhatja azt a lámpát.

- Köszönöm, így is jó lesz.

- A beteget nem zavarja.

- Szeretem a sötétet - felelte Vanadium.

- Elég különös szokás.

- Elismerem, valóban az - mondta a nyomozó.

Parkhurst kiment a szobából. A nehéz ajtó halkán csukódott be mögötte.

Junior egészen kicsinek és gyengének érezte magát. Iszonyú önsajnálát gyötörte, és végtelesen egyedül volt. Bár a detektív még mindig ott ült, jelenléte csak növelte Junior elszigeteltségét.

Hiányzott neki Naomi, aki mindig pontosan tudta, mit kell tenni, vagy mondani egy adott helyzetben, és képes volt néhány szóval, vagy egy érintéssel felvidítani, amikor rossz kedve volt.

12. fejezet

A távolban mennydörgött, és szürke felhők vágattak az égen kelet felé. Bright Beach házai a távolból csupán elmosódott foltnak látszottak a zuhogó esőben. Lassan alkonyodott.

Joey holtan hevert Agnes mellett, és valószínűleg a kisbaba is haldoklott a méhében. Bentragadtak a Pontiacban, mert az ajtókat nem lehetett kinyitni az ütközéstől. Agnes imádkozott, és bölcsességért fohászzkodott, hogy megértse, miért történik vele mindez, valamint erőért, hogy képes legyen megbirkózni fájdalmával és a veszteséggel.

Az elsőként a kocsinhoz érő szemtanúk - akik nem tudták kinyitni az ajtót - bátorítón beszéltek hozzá a betört ablakon át. Aggie ismerte néhányukat. Mindenkinek aggodalom tükröződött az arcán. A környező házakból emberek szaladtak ki az utcára, sokan még esőkabátot sem húztak. Természetes kíváncsiságuk kergette őket ki az esőbe, Agnes pedig úgy érezte magát, mint egy ketrecbe zárt állat, vagy egy kiállítási tárgy. Az emberek leplezetlen kíváncsisággal bámulták.

Amikor az első rendőrautó megérkezett, nyomában a mentőautóval, megvitatták, hogy Agnest talán a hiányzó szélvédőn át kéne kiemelni. A nyílást azonban jelentősen szűkítette a behorpadt tető, de Agnes terhessége, egyre gyakoribb fájásai is megnehezítették a mentősök feladatát.

A mentőegység emberei hidraulikus emelőkkel és fémvágó ollókkal nemsokára megérkeztek. A civileket visszaterelték a járdára.

Körülük mindenhol rádiós adó-vevők recsegték, és az előkészített eszközök csattogása hallatszott. Aggie szinte szédült a hangzavarban. Nem merte becsukni a szemét, de amikor mégis lecsukódtak, úgy érezte, forog vele a világ.

Nem lehetett benzinszagot érezni, a tartály tehát nyilvánvalóan nem sérült meg, így robbanástól nem kellett tartaniuk.

A tűzoltók arra kérték Aggie-t, hogy kissé távolodjon el az utasülés melletti ajtótól, nehogy megsérüljön, amikor betörik. Csak halott férjéhez tudott közelebb húzódn.

Ahogy átölelte Joey-t, Aggie-nek megismerkedésük és házasságuk első éveit jutottak eszébe.

Alkalmanként elmentek autósmoziba, a kocsiban szorosán átölelték egymást, és fogták a kezüket, miközben John Wayne-t, vagy David Nivent figyelték a mozivásznon. Olyan fiatalok voltak akkor, hogy el sem tudták képzelni, nem élhetnek örökké. S bár még most is fiatalok voltak, egyikük számára elérkezett a vég.

A tűzoltó arra utasította, hogy hunyja be a szemét, és forduljon el az ajtótól, sőt egy pléddel még le is takarta Aggie-t.

A pléd alatt hirtelen egy halotti lepel jutott eszébe, amellyel letakarják a koporsóban a halottat, és saját magát is félhalottnak hitte. Mindkét lábbal ezen a világon állt, és mégis úgy érezte, Joey mellett sétál a túlvilág felé.

Csörgés, csattogás, zümmögés, mindenhol gépek zaja hallatszott. A fémvágó fűrész működésbe lépett. Közvetlenül mellette sivitottak az acélba vágó fűrész fogai.

Az autó megremegett, a behorpadt ajtó pedig hirtelen engedni kezdett. Mindenki üdvrivalgásban tört ki.

- Most már nem lesz semmi baj, nyugodjon meg - szólt hozzá egy lány hang, majd megjelent mellette egy mentős, aki kórházi köpenye fölött fekete-sárga esőkabátot viselt. - Mielőtt megmozdítjuk szeretném megvizsgálni, hogy nem szenvedett-e gerincsérülést. Meg tudja a kezemet szorítani?

Aggie megszorította a felé nyúló kezet, és azt kérdezte: - A babának... lehet valami baja?

Amint a mondatot kiejtette száján, hirtelen fájdalmas görcs rántotta össze testét. Aggie felkiáltott, és még erősebben szorította a mentős kezét. Különös feszülést érzett legbelül, majd iszonyatos ellazulást, amelyet hirtelen újabb görcs követett, majd elernyedés.

Szürke nadrágját esőcseppek áztatták, majd hirtelen minden nedves lett. Elfolyt a magzatvíz. Átlátszó folyadék helyett azonban sötétvörös, véres lé zúdult le a lába szárán.

- Kérem, segítsenek - könyörgött.

Újabb heves összehúzódás következett, amely a fájdalmat nemcsak a derekára és a hasára, hanem a teljes gerincoszlopra kisugározta. Mintha áramot vezettek volna testébe. Úgy érezte, megfullad, ha nem segítenek rajta minél előbb.

A vajúdás második szakasza egy először szülő nőnél általában ötven percig tart, Bartholomew azonban nyilvánvalóan nem a szabályoknak megfelelően jön majd a világra.

A mentősök azonnal munkához láttak. A tűzoltók szerszámait és az ajtódarabokat félretolták az útból, hogy helyet csináljanak a hordágnak, amelyet futva hoztak a mentőautóból.

Agnes nem teljesen volt tudatánál, amikor beemelték a kocsiba, arra azonban még emlékezett, hogy visszanézett Joey összeroncsolódott testére, és kinyújtotta felé a karját, majd gyorsan a mentőautóhoz vitték.

Leszállt az est, és az utcákon meggyújtották a lámpákat. A nedves úttesten villogva, szirénázva várakozott a mentőautó.

Az eső szinte szurkálta Agnes bőrét. Minden cseppet hidegnek érzett, talán, mert megemelkedett a testhőmérséklete.

Amikor az első mentős a mentőautóhoz rohant, és bevágódott a kormány mögé, Agnesnek ismét olyan erős rohama volt, hogy csaknem eszméletét veszítette.

A másik mentős az autó belsejébe tolta a hordágyat, és megkérte az egyik rendőrt, hogy menjen velük a kórházba. Bizonyára segítségre lesz szüksége, ha Agnes szülését meg kell indítania, illetve az anya állapotát is stabilizálnia kellett útközben.

Agnes csak félig értette izgatott beszélgetésüket, egyrészt mert az elvesztett vérrel együtt a koncentrációs képessége is kezdett elszivárogni, másrészt pedig elvonta a figyelmét Joey. A férfi már nem a roncsban hevert, hanem a mentőautó nyitott ajtajában állt.

Minden porcikája ép volt, és ruháin sem látott vérfoltokat. Sőt, a téli vihar egyáltalán nem vizezte össze sem a ruháját, sem a haját. Az esőcseppek szinte lepattantak róla, mintha vízálló anyaggal lett volna borítva.

Joey „Aggódó Maci”-hangulatban volt, szemöldökét ráncolta, szemeivel pedig bánatosan hunyorított.

Agnes szerette volna kinyújtani a karját, hogy megérintse, de nem volt elég ereje. Kezei oldalt heverték, és még a legkisebb mozdulat is hihetetlen erőfeszítést igényelt.

Amikor megpróbált volna szólni Joey-hoz, egyetlen szót sem tudott kipurcsolni a száján.

Egy rendőr ugrott be a mentőautó hátsó részébe.

A mentős keresztüllökte a hordágyat az ütközön, mire lábai összecsukódtak, Agnest pedig fejével előre betolta a kocsiba.

A rendőr párnát tolt Agnes feje alá, amely nélkül nem tudta volna fejét megemelni, hogy ki-lásson a kocsiból.

Joey még mindig ott állt, és őt nézte. Kék szemei szomorúságot tükröztek. Indulnia kellett volna, de nem szívesen vágott neki a különös utazásnak felesége nélkül. Mozdulatlanul állt, az őt el nem áztató esőben. Agnes észrevette, hogy férje szinte átlátszó, bőre pedig mintha finom tejüveg lenne, amelyen keresztül túlvilági fény áradt felé.

A mentős behúzta az ajtót. Joey kint rekedt az éjszakában, a viharban, a két világ között.

A mentőautó apró döccenéssel elindult.

Erős fájdalom futott végig Agnes testén, és egy pillanatra elsötétült előtte a világ.

Amikor újra visszanyerte eszméletét, hallotta a mentős és a rendőr beszélgetését, de szavai-
kat nem értette. Úgy gondolta, hogy egy ősrégi, idegen nyelven beszélnek. Elöntötte a zavar, ami-
kor észrevette, hogy a mentős levágta róla a nadrágot. Deréktól lefelé meztelen volt.

Lázás gondolatai közepette megjelent egy tejüveg-szerű gyermek, aki éppoly áttetsző volt,
mint Joey a mentő végében. Attól félve, hogy a látomás azt jelenti, gyermeke halva születik, Aggie
felkiáltott, de egyetlen hang sem hagyta el az ajkát.

Újabb fájdalom, de ezúttal nem egyszerű összehúzódás. Iszonyatos, kínzó, elviselhetetlen
szenvedést érzett.

Látta, hogy a két férfi beszélget, esőáztatta arcuk aggodalommal és félelemmel teli, de már
nem hallotta hangjukat.

Valójában már semmit sem hallott. Sem a szirénát, sem a kerekek zümmögését, sem a men-
tőautó belsejében a polcon sorakozó felszerelés csilingelését.

De ahelyett, hogy teljesen elveszítette volna tudatát, és újra a sötétségbe zuhant volna, ahogy
várta, Agnes egyre inkább felfelé sodródott. Ijesztő volt számára a súlytalanság érzése.

Sosem gondolt még arra, hogy lelke a testéhez van kötve, a csontokhoz és az izmokhoz,
most azonban úgy érezte nem bírja tovább. Hirtelen könnyűnek érezte magát, mintha felfelé lebeg-
ne a hordágyról, amíg a mentőautó mennyezetéről meg nem pillantotta saját odalenn fekvő testét.

Rémület kerítette hatalmába, és fojtogatni kezdte. Úgy érezte, csupán egy törekeny váz,
könnyebb, mint a levegő, apró, gyenge és tehetetlen. Tele volt aggodalommal, mert úgy érezte, el-
oszlik a levegőben, akár egy parfüm molekulái, és eltűnik a hatalmas légből.

Félelmét tovább növelte a hordágyon alatta összegyűlt nagy mennyiségű vér látványa. Ten-
gernyi vér.

Ekkor hirtelen hangot hallott. Csupán egyetlen hangot. Minden más elnémult körülötte. A
mentős hangját hallotta: - Megállt a szíve!

Agnes még mindig fentről látta magát. A mentős kezében ekkor megcsillant egy injekciós
tű.

A rendőr kiczipározta Agnes felsőrészét, és felhúzta az alatta viselt pólót, hogy mellkasát
szabaddá tegye. A mentős letette az injekciós tűt, és megragadta a defibrillátort.

Agnes meg akarta nekik mondani, hogy minden erőfeszítésük hiábavaló, és inkább engedjék
őt elmenni. Nem volt már oka maradni. Ott szeretett volna lenni, ahol a férje és halott gyermeke is
van, ahol senki nem él félelemben, mindenki egy nyelven beszél, és mindenkinek jut a finom áfo-
nyás pitéből.

Átölelte a sötétség.

13. fejezet

Dr. Parkhurst távozása után síri csend borult a kórházi szobára.

Egy idő elteltével Junior már ki merte nyitni a szemét. A szobában tökéletes sötétség honolt.
Egyetlen fényfoszlány sem hatolt be a sötétítő mögül.

A szoba sarkában levő székben - mintha pontosan tudná, hogy Junior kinyitotta szemeit - ek-
kor megszólalt Thomas Vanadium nyomozó: - Ugye mindent hallott, amiről dr. Parkhursttel beszél-

tem?

Junior szíve olyan hangosan kalapált, hogy nem lepődött volna meg, ha a szoba másik végében ülő férfi is hallja.

Bár Junior nem válaszolt, Vanadium így szólt: - Igen, gondoltam, hogy hallotta.

Milyen trükkös fiú ez a nyomozó! Csupa gúny, és ravasz hadicsel. A pszichológiai hadviselés nagymestere.

Valószínűleg sok gyanúsítottat felőrölt, és készített ki viselkedésével. Juniort azonban nem lesz könnyű csapdába csalni. Ő náluk sokkal okosabb.

Egyszerű meditációs technikákkal próbálta elméjét megnyugtatni. A rendőr ki akarta ugratni a nyulat a bokorból, ő azonban nyugodt maradt. A nyugodt emberek nem idegesítik magukat.

- Milyen érzés volt, Enoch? A szemébe nézett, amikor kilökte? - Úgy érezte, Vanadium halálra akarja kínozni e fenyegető monológgal. - Vagy egy ilyen gyáva kis gyilkosnak még ehhez sincs bátorsága?

Holdvilágképű, tokás, kopasz, hányásgyűjtő rohadék, gondolta Junior.

Nem. Ez rossz irány. Nyugodtnak kell maradnia. És közömbösen fogadni a támadást.

- Megvárta, amíg maga felé fordul, vagy ehhez sem volt mersze?

Szánalmasnak tartotta a nyomozót. Csak az üresfejű idióták törnének össze ilyen ócska trükkök hatására.

Junior azonban nem tartozott közéjük. Nem egyszerű masszőr volt, hanem főiskolát végzett, és rehabilitációs terápiából szerzett diplomát. Ha nagy ritkán tévét nézett, sosem ragadt le az olcsó vetélkedőknél, vagy talkshow-knál, hanem komoly, intellektuális kikapcsolódást nyújtó műsorokat keresett. Mindennél jobban kedvelte a Scrabble-t, mert hozzájárult szókincse bővítéséhez. Tagja volt a könyvklubnak, ahonnan már legalább harminc kortárs író könyvét rendelte meg, és közülük jó néhányat már el is olvasott. Mindet elolvasta volna már, ha nem lenne olyan elfoglalt ember, aki annyi minden iránt érdeklődik.

Vanadium ekkor így szólt: - Tudja ki vagyok, Enoch?

Thomas „Rohadék” Vanadium.

- Tudja, mi az én foglalkozásom?

Kelés, fekély az emberiség testén.

- Nem - folytattam Vanadium -, maga csak hiszi, hogy tudja ki vagyok, és mivel foglalkozom, de igazából semmit sem tud. És ez így van jól. Lesz ideje megtanulni.

A fickó eléggé különösen viselkedik. Juniornak kezdett olyan érzése lenni, hogy a nyomozó szokatlan magatartása nem gondosan eltervezett stratégia, mint először gondolta, hanem Vanadium önmagában nagyon furcsa.

Végül is lényegtelen volt, hogy a nyomozó zavart elméjű-e, vagy sem, Junior semmiképp nem akart beszélgetni vele, főleg nem sötétben. Kimerült volt, mindene fáj, és nem bízott abban, hogy képes lenne uralkodni magán, ha ez a tar, bikanyakú zsarú kérdezgetni kezdi.

Úgy döntött, nem erőlteti tovább a szemét azzal, hogy a szoba tulsó felét kémlelje. Behunyta hát, és próbálta álomba ringatni magát azzal, hogy egy holdfényes tengerpartot képzel el maga elé, ahol a homokos partot lustán nyaldossa a víz.

Ez a relaxációs módszer korábban mindig bevált nála. Egy önhipnózisról szóló könyvben olvasott róla.

Junior Cain folyamatosan fejlesztette magát. Hitt abban, hogy mind tudását, mind pedig képzettségét fejlesztenie kell, hogy magát és a világot is jobban megérthesse. Úgy gondolta, mindenki maga felel saját életminőségéért.

A könyv írója Dr. Caesar Zedd, számos nagy példányszámban eladott, népszerű, öngyógyításról szóló mű szerzője, ismert pszichológus. Junior minden könyvét megszerezte a könyvklubból. Már tizennégy éves korában vásárolni kezdte Dr. Zedd könyveit, és tizennyolc éves korára drágább, keménykötésű kiadásban szerezte meg a még hiányzó köteteket.

Dr. Zedd összegyűjtött művei képezték számára a legátfogóbb és legmegbízhatóbb útmutatót az élethez. Ha Junior bajban volt, vagy nem tudta, mit tegyen, Caesar Zeddhez fordult, akitől mindig megkapta a szükséges útmutatást. De akkor is Zedd könyveit ütötte fel, ha boldog volt, mert a pszichológus mindig megerősítette abban, hogy sikeresnek lenni jó, és fontos, hogy az ember szeresse önmagát.

Tavaly Hálaadás napján azonban Dr. Zedd meghalt, és halála hatalmas csapást jelentett Juniornak, az országnak, sőt, az egész világnak is. Junior a Kennedy-gyilkossággal egyenértékű tragédiaként fogta fel.

John Kennedy halálához hasonlóan, Zedd elhunytának körülményeit is bizonytalanság és titok övezte, és mindenhol összeesküvésről suttogtak. Alig néhányan hitték, hogy öngyilkosságot követett el, és természetesen Junior sem tartozott ezek közé. Caesar Zedd, a „Jogod van a boldogsághoz” című könyv szerzője sosem loccsantotta volna ki az agyát, ahogyan a hatóságok a közvéleménnyel el akarták hitetni.

- Akkor is tettetné az alvást, ha fojtogatni próbálnám? - kérdezte Vanadium nyugodt hangon.

Junior ezúttal nem a sötét sarokból hallotta a férfi hangját, hanem közvetlenül az ágya mellett.

Juniornak sikerült magát mélyen ellazítani a holdfényes partot nyaldosó hullámok hangjával, így nem kiáltott fel meglepetésében, nem árulta el magát, és nem erősítette meg a nyomozó gyanakvását sem arról, hogy ébren van.

Nem hallotta, amikor Vanadium felkelt székéből, és áthaladt a szobán, és szinte alig hitte el, hogy egy hatalmas méretű férfi - amilyen a nyomozó is volt - képes ilyen természetfeletti módon csendes lopakodásra.

- Ha levegőt juttathatnék az intravénás tűbe - szólalt meg alig hallhatóan a detektív -, úgy okozhatnék halálos embóliát magának, hogy senki nem venné észre.

Ez egy örült, gondolta Junior. Most már nem volt kétsége efelől. Thomas Vanadium még Charlie Starkweathernél és Caril Fugate-nél, a két tinédzser gyilkosnál is veszélyesebb volt, akik néhány évvel korábban Nebraskában és Wyomingban tizenegy embert lőttek le.

Amerikában furcsa dolgok történnek mostanában. Az ország már egyáltalán nem volt nyugodt és békés, a társadalom lassan a mélység felé csúszott. Először megjelentek a kamaszkorú gyilkosok, most pedig itt vannak a mániákus zsaruk. De ennél rosszabb is jöhet még. Ha a teljes hanyatlás ideje elérkezik, a rossz megállítása vagy visszafordítása igen nehéz, szinte lehetetlen feladat lesz.

Ekkor furcsa hangot hallott, és először nem is sikerült rájönnie, hogy mi az.

Abban azonban biztos volt, hogy Vanadium a hang forrása.

Hirtelen felismerte a hangot. A detektív egyik ujjával az ágy melletti állványról lógó infúziós üveg oldalát ütögette.

Bár Junior nem remélte, hogy teljesen ellazulhat, igyekezett továbbra is a hullámzó tenger morajlására koncentrálni. E módszer általában nemcsak az elalvásban segítette, hanem kiváló relaxációs eszközként működött, Juniornak pedig most igazán szüksége volt a pihenésre.

Erősebben és élesebben hallotta az ütések.

Az emberek nem vették komolyan az önfejlesztést. Az emberi állatban ezért borzalmas, pusztító ösztönök működnek, amelyeknek mindig ellen kell állni.

Amikor az emberek nem találták meg maguknak a pozitív célkitűzéseket, és életük jobbításának módját, gonoszságba ölték energiájukat, így születtek a Starkweatherek és a mániákus rendőrök, akik pusztá kedvtelésből ölnek embereket.

Junior feszült várakozással, mozdulatlanul feküdt.

Lassan elhalványult fejében a tengerparti holdfény és a tenger morajlása. Junior koncentrált, és próbálta a tenger képét visszahozni, ezúttal azonban még Zedd módszerei is csődöt mondtak.

Ehelyett Vanadium tömpe ujjait látta maga előtt, amint meglepő finomsággal végigtapogatták az intravénás készüléket. Elképzelte, ahogy a felügyelő megtalálja az injekciós tű bemenetét a fő csöpögtető csőbe, és erősen elszorítja. Látta, hogy elővesz egy tűt, amelyben nincs semmi, csak halálos levegő. A tű lágyan becsúszik a nyílásba...

Junior segítségért szeretett volna kiáltani, de nem mert.

Meg sem mert mozdulni, nehogy elárulja magát, és a felügyelő rájöjjön, hogy csak színleli az alvást, pedig ébren van. Hallotta Dr. Parkhursttel folytatott beszélgetését, majd nem felelt Vanadium vádaskodására. De ha mindezt bevallaná, azzal csak saját bűnösségét ismerné el felesége meggyilkolásában. S akkor ez az idióta fáradhatatlanul zaklatná.

Amíg Junior alvást színlel, a nyomozó esetleg gyanakszik, de biztosat semmiképpen nem tud. Némi kétség talán marad benne Junior bűnösségét illetően.

Végtelennek tűnő csend után a nyomozó így szólt: - Tudja, mit gondolok az életről, Enoch?
Nekem ugyan mindegy.

- Úgy vélem, hogy a világegyetem nem más, mint egy hatalmas méretű hangszer, végtelen számú húrral.

Igazad van, az univerzum egy óriási ukulele.

Az előzőleg monoton hangszínen most új, finomabb árnyalatot fedezett fel. - És minden élőlény egy húr ezen a hangszeren.

Az Istennek pedig sok száz millió ujjja van, amelyekkel vadul pengeti hangszerét.

- Döntéseink és cselekedeteink olyan rezdülések, amelyek egy gitár húrján haladnak át.

A te esetedben ez egy hegedű, a dallam pedig a Psychóból származik.

A Vanadium hangjában hallható csendes szenvedély ösztönözött, nem indulatot, érzélgősségnek vagy kenetteljességnek azonban nyoma sem volt benne, s ettől Junior még inkább zavarba jött. - A rezgések ezután a hangszer egész testén végighaladnak.

Na, bumm.

- E kellemes rezgések néha egészen nyilvánvalóak, gyakran azonban olyan finomak, hogy csak az hallja őket, aki szokatlan érzékenységgel bír.

Édes Istenem, inkább most azonnal meghalok, minthogy ezt a baromságot kelljen hallgatnom.

- Amikor maga elvágta Naomi húrjait, megakadályozta, hogy a lány mások életére, és jövőjére hatással legyen. Olyan káoszt okozott ezzel, amely bár halványan, de a világ másik végén is hallható.

Ha még sokáig folytatod, biztosan hányni kezdek.

- E káosz sok rezgést elindít, amelyek közül néhány visszajut magához. Van olyan, amelyet ki tud számítani, van viszont olyan is, amelyről még csak nem is álmodott. És az előre nem látható dolgok közül én vagyok a legrosszabb.

Bár Junior ki nem mondott félmondatai bátorságot tükröztek, a fiút egyre jobban idegesítette a nyomozó. Azt már tudta, hogy a férfi örült, de volt benne még valami megmagyarázhatatlan.

- Valaha hitetlen Tamás voltam - mondta Vanadium, de hangja már nem az ágy mellől jött, hanem a szoba tulsó feléről, az ajtó mellől, bár Junior egyáltalán nem hallotta, mikor sétált oda.

Zömök megjelenése ellenére, Vanadiumot a titokzatosság aurája vette körül, s ezt különösen sötétben lehetett érezni. És jóllehet, Junior nem hitt a látnokokban, sem az általuk birtokolt földöntúli erőkben, tudta, hogy a saját magukban hívő látnokok kivételesen veszedelmes figurák.

A detektív hisz saját húr-elméletében, talán víziói is vannak, és hangokat is hall, mint Jeanne D'Arc. Vanadium, a szépség és kecs nélküli orleans-i szűz, kezében egy szolgálati revolverrel. S bár a nyomozó nem jelentett fenyegetést az angol armadára, ha rajta múlt volna, Juniort azonnali máglyahalálra ítéli.

- Most azonban már nincsenek kétségeim - folytatta Vanadium, akinek hangja ekkor már visszatért a régi, monoton hangszínhez, amit Junior annyira gyűlölt. - Bármilyen helyzetben, bármilyen nehéz kérdésben, mindig tudom, mit kell tennem. Arról pedig egészen világos elképzelésem van, hogy magával mit fogok tenni.

Egyre különösebb lesz az egész.

- Belenyúltam a sebbe.

Milyen sebbe? - akarta kérdezni Junior, de azonnal rájött, hogy ez csapda, ezért nem harapott rá.

Rövid csend után Vanadium kinyitotta a szoba ajtaját.

Junior remélte, hogy szemének rezdülésével nem árulta el magát. Vanadium kilépett a folyosóra, a vakító fény szinte elnyelte alakját.

14. fejezet

Égető szomjúság jelezte Agnesnek, hogy mégsem halott. A Paradicsomban biztosan nem érezne ilyet. Bár a szomjúság valószínűleg a pokol légióseit is sújtja, így talán mégiscsak halott, és örökké ott fog szenvedni a gyilkosok, tolvajok, kannibálok és ámokfutók között, akik hetven kilo-

méterrel száguldoznak ott, ahol ötven a megengedett sebesség.

Nagyon fázott, ami szintén éltette benne a reményt, hogy talán mégsem kell elkárhoznia.

Néha emberek hajoltak fölé, arcukat azonban nem látta, mert látása még nem tisztult ki. Abban viszont biztos volt, hogy hétköznapi emberek voltak, mert az egyikük káromkodott. Próbálták minél kényelmesebben elhelyezni őt.

Olyan szavakat hallott, mint hypodermoclysis... intravénás oxytocin... tökéletes fertőtlenítés... szájon át történő bevezetés.

Agnes egész idő alatt többnyire teljes sötétségben lebegett, vagy az álmaival sodródott.

Egy alkalommal egy filmben szerepelt Joey-val. John Wayne társaságban lovagoltak, miközben a fejük fölött David Niven repült tova egy hatalmas színes, hőlégballonban.

Amikor hirtelen magához tért a színes álomból, Agnes érezte, hogy valaki lassan körözve egy darab jeget mozgat csupasz hasán. Megborzongott, amint a hideg víz lecsurgott a csípőjén, és meg akarta kérdezni őket, hogy miért hűtik a testét, amikor már így is majd megfagy, de nem tudott megszólalni.

Ugyanakkor egy idegen kezét is érezte a méhében, amint hasonló mozdulatokkal belülről masszírozta a méhét.

- Újabb transzfúzióra lesz szükség.

Agnes felismerte a hangot. Dr. Joshua Nunn volt, a nőgyógyásza. A hangját már korábban is hallotta, de nem tudta azonosítani.

Érezte, hogy valami baj van, és próbált megszólalni, de hangja ismét cserbenhagyta.

Ekkor újra elragadta az álom. John Wayne átölelte a vállát, és így szólt: - Itt nincsenek halott férjek és halott csecsemők. - Bár a férfi igyekezett megnyugtatni, Agnesben egyre csak nőtt a feszültség.

Amikor újra magához tért, a halványan megvilágított szobában már nem fázott, de magas láza volt. Ajkai kicserepesedtek, nyelvét vastag lepedék borította.

Felsőhajtott, és valaki megjelent az ágya mellett.

Agnes látása már tiszta volt, és egy ápolónőt látott maga előtt, egy csinos, fiatal, fekete hajú lányt.

- Szomjas... vagyok - suttogta Agnes.

- Néhány órán át még nem ihat semmit - mondta a nővér. - A rosszullet veszélye még mindig fennáll, az öklendezés pedig újra elindíthatja a vérzést.

- Adjon neki jeget - szólalt meg valaki az ágy másik oldalán.

A nővér felemelte fejét, és a szobában tartózkodó idegenre nézett. - Igen, egy jégdarab talán segít.

Agnes elfordította a fejét, és Maria Elena Gonzalezt látta maga előtt. Azt hitte, ismét álmodik.

Az éjjeliszekrényen egy rozsdamentes acél edény állt. Maria levette az edény tetejét, és egy hosszúnyelű kanállal apró jégdarabot halászott ki belőle. Bal kezét a kanál alatt tartva, Agnes szájához emelte.

A hűsítő jég jól esett Agnesnek.

Amikor Agnes összerágta a jeget, a nővér így szólt: - Ne, kérem, ne nyelje le egyszerre. Hadd olvadjon el a szájában.

A nővér utasítása megrendítette Agnest. Ha egy kis darab jég rosszulletet okozhat, és újra elindíthatja a vérzést, biztosan komoly baja lehet.

Agnes testhőmérséklete olyan magas volt, hogy a jég pillanatok alatt elolvadt. Egy apró darabka mégis lecsúszott a torkán, és végre meg tudott szólalni: - Még.

- Még egyet kaphat - egyezett bele a nővér.

Maria újabb darabot halászott ki a gyöngyöző falú edényből, majd Agnes ajkához emelte. - A víz először jéggé fagyasztani, aztán lehet törni.

Agnes lassan elszopogatta a jeget, majd újra álomba merült.

15. fejezet

Amikor Dr. Parkhurst esti vizitjét végezte, Junior már nem színlelte az alvást, hanem egy sor kérdést tett fel a doktornak, amelyekre többnyire tudta a választ, hiszen kihallgatta a doktor és a nyomozó beszélgetését.

Torka még mindig sajgott a rohamoktól, alig tudott beszélni, s helyzetét súlyosbította a heveny önsajnálát is.

Bár már másodszor hallotta a doktor magyarázatát az idegi alapú hányásról, Junior még most sem értette, hogyan kerülhetett a felesége halála miatt érzett fájdalom hatására ilyen állapotba.

- Korábban voltak ilyen rohamai? - kérdezte Parkhurst, aki közben a kórlapot nézte orra hegyére helyezett szemüvegén át.

- Nem, soha.

- A nyilvánvaló ok nélkül jelentkező periodikus heveny hányás az ataxia egyik jele is lehet, más tünetet azonban nem észleltünk. Nincs miért aggódnia, amíg újabb roham nem jelentkezik.

Junior elfintorodott az újabb roham gondolatára.

Parkhurst így folytatta: - A legtöbb lehetséges okot már kizártuk. Nincs akut csontvelőgyulladás, sem agyhártyagyulladás, sem anémiája. Agyrázkódást sem szenvedett, és a Meniere-kór más tüneteit sem mutatja. Holnap elvégzünk még néhány tesztet, hogy kizárhassunk az agytumor lehetőségét, bár meggyőződésem, hogy nem ez az igazi ok.

- Idegi eredetű hányás - mondta hangosan Junior. - Sosem gondoltam volna, hogy ideges alkatom vagyok.

- Nem a hétköznapi értelemben ideges. Az idegi eredetű ebben az esetben azt jelenti, hogy lelki eredetű. A szomorúság az oka, Enoch. A szomorúság, a megrázkódtatás és a rémület, ezek mind alapvető kiváltó tényezők.

- Értem.

Sajnálát jelent meg az orvos egyébként rezzenéstelen arcán. - Nagyon szerette a feleségét, ugye?

Imádtam, akarta volna mondani Junior, az érzelmek azonban ismét feltörtek benne, és képtelen volt megszólalni. Arca eltorzult a fájdalomtól, amit nem kellett megjátszania, és érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe.

Attól tartva, hogy betege érzelmi reakciói sírógörcsöt idézhetnek elő, amely hasi görcsöket és további hányást válthat ki, Parkhurst csengetett a nővérnek, és azonnali diazepam-kezelést írt elő.

Amikor az ápolónő beadta Juniornak az injekciót, a doktor így szólt: - Maga kivételesen érzékeny férfi, Enoch. És ez egy rendkívül nagyra becsülendő tulajdonság a mai érzéketlen világban. Jelenlegi állapotában azonban érzékenysége lehet legnagyobb ellensége.

A doktor folytatta esti körútját, de a nővér Juniornal maradt, hogy megbizonyosodjon a nyugtató megfelelő hatásáról, és hogy nem fenyegeti újabb roham.

Az ápolónő Victoria Bressler volt, csinos szőke lány. Naomival nem vehette volna fel a versenyt, mert felesége szépségét utolérhetetlennek tartotta, ő azonban már nem élt.

Amikor Junior erős szomjúságra panaszkodott, Victoria elmagyarázta, hogy reggelig semmit sem ehet és ihat. Reggelire és ebédre folyékony táplálékot kap, holnap este pedig már kaphat könnyű vacsorát.

Ezután néhány szem jeget tett Junior szájába, ám nem engedte neki, hogy szétrágja. - Engedje, hogy elolvadjon a szájában.

Victoria egyenként vette ki a jeget az éjjeli szekrényen álló tartályból, majd nagy szakértelemmel, mosolyogva Junior szájába kanalazta őket.

Junior hozzászólt már, hogy a nők meg akarják szerezni őt, mert vonzó külseje mind egyikre mély hatást gyakorol. Caesar Zedd könyvéből azt is megtanulta, hogyan legyen ellenállhatatlanul vonzó.

Bár nem tartotta magát ezekben az ügyekben hetvenkedőnek - sőt sosem vett részt a fiúöltözökben zajló „nagyotmondó” versengéseken sem -, abban biztos volt, hogy mindig jobb szolgáltatást nyújtott barátnőinek, mint a többi férfi. Fizikai adottságai és bátorsága Victoriát is megérintette.

Fájdalmát és fáradtságát figyelembe véve, Junior meglepve tapasztalta, hogy e kedves ápolónő képes volt felkelteni érdeklődését. Bár e pillanatban nem érzett magában elég erőt a romantikához, később semmiképpen sem akart elzárkózni előle.

Bár feleségét még el sem temette, feje már a flörtölésen járt. De nem szeretett volna faragat-

lannak tűnni. Azt akarta, hogy Victoria meleg szívvel gondoljon rá. Remélte, hogy megtalálja a civilizált módját érzései közlésének, amely Victoriát sem hagyja kétségek között.

Óvatosan kell cselekednie.

Vanadium tudomást szerezhet róla. Junior finom közeledésétől függetlenül, Thomas Vanadium kitalálná erotikus vágyait. Nem szabad, hogy Viktória bármilyen jelét is adja a közte és Junior közötti mágneses, erotikus vonzerőnek. Nem akarhatja, hogy a hatóságok börtönbe zárják a fiút, ahol vágyaik sosem találnának kielégülést. Vanadium azonban biztosan kiszagolná a titkát és arra kényszerítené, hogy tanúskodjon ellene.

Juniornak vigyáznia kell, nehogy olyasmit mondjon, amit felhasználhatnak ellene a bíróságon. Egyetlen árulkodó pillantást, ártatlan simogatást sem engedhet meg magának Viktóriával szemben.

Az ápolónő újabb jégdarabot csúsztatott a szájába.

Egyetlen szó nélkül, sőt anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna a lányra, Junior lelkesen fogadta a jégdarabot az ápolónőtől. Egy pillanattal tovább tartotta a kanalat a szájában, lehunyta a szemét és elégedetten hümmögött, mintha a szájában levő jég a legédesebb méz volna, az istenek ajándéka. Amikor Junior végre kinyitotta a száját, hogy végre elengedje a kanalat, nyelvével elégedetten csettintett.

Kinyitotta a szemét, de még mindig nem mert Viktóriára nézni. Junior tisztában volt azzal, hogy a lány tisztában van azzal, hogy a fiú mit érez iránta. Junior érezte ezt abból, hogy a lány a feszültségtől szinte mozdulni sem tudott, a levegőt pedig szaporábban vette.

Egyiküknek sem volt szüksége megerősítésre, hiszen érezték a levegőben közöttük vibráló erotikus vonzerőt. Viktória tudta, csakúgy mint Junior, hogy eljön majd a megfelelő alkalom, amikor végre hátuk mögött hagyják a kórházi szobát és az adott körülményeket, annak minden kellemtelenségével. Akkor Vanadiummal már nem kell többé foglalkozniuk, és Junior az összes gyanú alól tisztázza magát.

Türelmesnek kellett lenniük. Tudták, hogy érzelmeik időleges megtagadása, az édes várakozás még inkább hozzásegíti majd őket ahhoz, hogy amikor végre egymáséi lehetnek, érzelmeik teljességgel kibontakozhassanak.

Amikor Viktóriának végre sikerült hevesen dobogó szívét megnyugtatnia, óvatosan visszavette a kanalat az éjjeliszekrényen álló tálcára, lezárta a jeges üveget, és így szólt: - Mára elég lesz ennyi, Mr. Cain. A maga állapotában még egy ilyen kevés olvasztott jég is hányásra ingerelheti.

Juniort lenyűgözte az ápolónő okos feltételezése, hangjának és viselkedésének szigorúan szakmai jellege, amellyel meggyőzően palástolta vágyait. A kedves Viktória nővér kiváló szövetségesnek látszott.

- Köszönöm, Bressler nővér - mondta lány hangon Junior, miközben alig bírta ki, hogy ne nézzen a lányra.

- Majd időközönként beküldök valakit, hogy nézze meg magát.

Mostanra már egyikükben sem maradt a kétség egyetlen szikrája sem, hogy mindketten ugyanazt érzik egymás iránt, és vágyakozásuk egyszer elnyeri jutalmát. Viktória ügyelt a diszkrécióra. Nagyon bölcs nő volt.

- Értem - válaszolta Junior.

- Most pihennie kell - mondta a nő, és elfordult az ágytól.

Igen, gondolta magában Junior, valóban sok pihenésre van szüksége, hogy felkészüljön erre az apró csalásra. A lány még bő fehér egyenruhájában és idomtalan gumitalpú cipőjében is rendkívül mély benyomást tett Juniorra. Valószínűleg oroszlánként viselkedik az ágyban.

Viktória elhagyta a szobát, Junior pedig mosolyogva bámulta a mennyezetet, miközben érezte, hogy a nyugtató hatása alatt lebegni kezd.

Juniorban egyre inkább elhatalmasodott a büszkeség érzése. Ezt egyáltalán nem hibának tartotta, csupán egészséges önbizalomnak. Úgy érezte, a nők ellenállhatatlannak találják, és ez nem csak egy egyoldalú vélemény, hanem tagadhatatlan tény. Legnagyobb meglepetésére még Bressler nővér sem tudott ellenállni annak a készletnek, hogy bejöjjön a szobájába, bár a nő már korábban olvasta Junior kórlapját és tudta, hogy a férfi nemrégiben esett át egy súlyos rohamon. Szervezetének egyensúlya még most sem állt teljesen helyre, és bármikor újabb hányási roham jelentkezhethet. A nővér azonban mindezek ellenére meglátogatta őt a szobában, amelynek csupán egyetlen magyará-

zata lehet: minden nőben állati gerjedelmet ébresztett, és szinte mágikus erővel vonzotta őket.

16. fejezet

Agnes nyomasztó álomból ébredt, könnyek mosták az arcát.

Körülötte a szobában síri csend honolt. Ágyának felső végét megemelték. Különben Agnes nem láthatta volna a kórtermet, mert túl gyenge volt ahhoz, hogy a párnáról felemelje a fejét.

A szoba félhomályba burkolózott. Az egyetlen fényforrás egy olvasólámpa volt, amely meleg fénnel világította be az apró helyiséget.

Agnes fáradt volt és kimerült. Szemei szárazon égtek és még a legkisebb fényre is érzékenyek voltak. Próbált volna még aludni, ám ekkor a lámpa mellett megpillantotta Mariát.

Az ápolónő már kiment, Maria azonban ágya mellett maradt. A karosszékben üldögélt a lámpa mellett, és annak tompa fényében dolgozott.

- A gyermekeiddel kellene lenned - mondta Agnes fáradtan.

Maria felnézett. - A gyerekekre a testvérem vigyáz.

- Miért vagy még mindig itt?

- Ugyan hol kellene lennem? Én vigyázok rád.

Agnes szeméből újra eleredtek a könnyek, azt azonban tisztán látta, hogy Maria varrogat. A szék egyik oldalán, egy hatalmas bevásárlótáskában voltak a ruhák, a másik oldalon pedig, egy közepes méretű dobozban a cérnák, a tűk, a tűpárna, egy pár olló és egyéb varráshoz használt eszközök.

Maria éppen Joey ruháit igazította ki, amelyeket Agnes aznap délelőtt olyan aprólékosan tett tönkre.

- Maria?

- *Que?*

- Erre már nincs szükség.

- Mire?

- Nem kell már megjavítanod azokat a ruhákat.

- Én megjavítom - mondta Maria határozottan.

- De tudod mi történt Joey-val? – kérdezte Agnes, de amint férje nevét kimondta, hangja megbicsaklott.

- Igen, tudom.

- Akkor miért?

Maria fúrge ujjai tovább dolgoztak a ruhadarabon. - Most már nem az angolórakért varrok, most már kizárólag Mr. Lampion kedvéért csinálom. Ő már nincs többé.

Maria elhallgatott és tovább dolgozott, Agnes azonban megértette, hogy a lány csak azért nem szól, mert nem találja a megfelelő szavakat, és inkább szorgalmasan öltögetett a beszéd helyett.

Végül, minden erejét összeszedve, mégis megszólalt: - Ez az egyetlen dolog, amit most tehetek érte és érted. Ennyi telik az erőmből és az ügyességemből. Megvarrom ezeket mindenképpen.

Agnes képtelen volt nézni, ahogy Maria varr. Az olvasólámpa fénye már nem bántotta a szemét, szívét azonban egyre jobban elszorította az a tudat, hogy élete teljesen megváltozott.

Rövid időre elszunyókált és mikor felébredt, hallotta, hogy Maria spanyolul imádkozik az ágya mellett.

A lány az ágya végében állt, karjával a korlátra támaszkodott. Apró kezeire egy ezüst és ónix rózsafüzért tekert, de nem a gyöngyszemeket számolta, vagy az Üdvözlégy Máriát mormolta, hanem Agnes gyermekéért imádkozott. Időbe telt, amíg Agnes felfogta, hogy Maria imája nem egy halott kisgyermek, hanem egy életben maradt aprócska lény lelkiüdvéért szólt. Agnes hirtelen úgy érezte, hogy minden végtagjára ólomsúlyokat aggattak, valahogy azonban sikerült erőt merítenie, hogy egyik karját felemelje, és bal kezét Maria kezére tegye. - De hát a kisbabám meghalt.

- Nem, dehogy! - mondta Maria meglepődve. - Nagyon beteg, de életben van.

- Életben van?

Agnesnek ekkor hirtelen eszébe jutott a vér, a belőle ömlő sűrű, sötét vér. Aztán a kínzó fájdalom és a minduntalan visszatérő görcsök. Gyermeke tehát vérzivatarban jött a világra.

- Kisfiú? - kérdezte Agnes
 - Igen. Gyönyörű kisfiú.
 - Bartholomew - mondta Agnes.
 Maria összevonta szemöldökét. - Mit mond?
 - Ez a neve. - Agnes megszorította Maria kezét. - Látni akarom a fiamat.
 - Nagyon beteg. Úgy tartják őt, mint a csirkéket a keltetőben.
 - Mint a csirkéket a keltetőben. - Agnes kimerülten próbálta felfogni Maria mondatait. - Érttem, szóval inkubátorban van.
 - Csodás szemek! - mondta Maria.
 - Micsoda?
 - Olyan gyönyörű szeme van, mint egy angyalnak.
 Agnes elengedte Maria kezét, és a szívére szorította. - Látni szeretném, a fiamat - mondta Agnes.
 Maria keresztet vetett, majd így szólt: - Inkubátorban kell őt tartani, amíg jobban nem lesz, meg nem erősödik. Ha bejön az ápolónő, megkérdezem tőle, jobban van-e a baba. De téged nem merlek magadra hagyni. Itt akarok maradni melletted.
 Agnes lehunyta a szemét és suttogva mondta: - Bartholomew. - Hangjából éteri szeretet sugárzott.
 Agnes határtalan boldogsága ellenére sem tudott ébren maradni. Álmai folyója ezúttal még mélyebbre sodorta. Szíve eltelt reménnyel, és már boldogabban tekintett a jövő elé. Ahogy egyre mélyebbre merült, gondolataiban egyre csak kisfia neve visszhangzott. Bartholomew. Körülötte minden elhalványult. Gyönyörű kisfiának neve elűzte rémálmainak. Bartholomew. A név tartotta őt életben.

17. fejezet

Junior csapzottan és rémülten ébredt a rémálomból, amelyre egyáltalán nem emlékezett. Csak azt tudta felidézni, hogy valaki el akarja őt fogni. Kezek nyúlnak felé a sötétségből, aztán hirtelen felébredt, és szíve majd kiugrott a helyéből.

Odakint még mindig teljes volt a sötétség. A sarokban álló lámpa világított, de a korábban alatta álló széket már nem látta ott. Valaki közelebb húzta Junior ágyához. A székben Vanadium ült, és a fiút figyelte.

Az ágy melletti asztalkán álló óra négy óra harminchét percet mutatott.

A nyomozó egyáltalán nem tűnt álmosnak. - Van egy kitűnő Gershwin dal, a címe „Valaki figyel engem”. Ismeri? Nos, magát én figyelem, bár egyáltalán nem romantikus indíttatásból.

- Ki? Kicsoda maga? - kérdezte Junior rekedten, és hangjában még érezni lehetett a rémálmok keltette feszültséget. Vanadium jelenléte önmagában is annyira nyomasztotta, hogy elszorult a toroka.

Vanadium nem válaszolt a kérdésre, ezzel is jelezve, hogy meg van győződve róla, hogy Junior már ismeri a tényeket. Ehelyett így szólt: - Sikerült házkutatási parancsot szerezni magához.

Junior úgy gondolta, ez csak valamiféle trükk lehet, mert nincs semmi bizonyíték arra, hogy Naomit megölték. Minden abba az irányba mutatott, hogy Naomi baleset áldozata lett. Vanadium gyanúja tehát semmiképpen nem lehet elégséges indok, hogy egy bíróság házkutatási engedélyt adjon ki ellene.

Sajnos azonban léteznek túlbuzgó, sőt, korrumpált bírák is. Vanadium pedig - aki bosszúálló angyalnak képzelet magát - minden bizonnyal hazugságra is képes a bíróság előtt, hogy kikényszerítse a parancsot, még akkor is, ha semmilyen bizonyíték nincs a kezében.

- Nem értem - szólalt meg Junior, és álmosan hunyorogva úgy tett, mintha még mindig kábult lenne a nyugtatóktól és a vénájába csöpögő gyógyszerektől. Junior örömmel nyugtázta a hangjából kiérződő tanácsalanságot, bár tisztában volt vele, hogy a nyomozót egy Oscar-díjas alakítás sem tudná igazán meggyőzni.

- Van biztosítása? - kérdezte a nyomozó.

- Igen, természetesen - válaszolta Junior azonnal.

Száraz nevetés tört fel Vanadium torkából, majd így szólt: - Tudja jól milyen biztosításra gondolok, Enoch.

- Tessék?

- Arra vagyok kíváncsi, hogy életbiztosítása van-e.

- Igen, van egy jelentéktelen biztosításom, a kórházban végzett munkám után jár. Miért? Mi az ördögöt akar ezzel?

- Azért kutattam át a házát, hogy megtaláljam a felesége életére kötött biztosítást, ám sajnos nem találtam semmi ilyesmit, sőt egyetlen csekket sem.

Junior még egy darabig igyekezett a megdöbbenet áldozatot játszani, és mindkét kezével megdörzsölte szemeit. - Csak nem azt akarja mondani, hogy járt a házamban?

- Tudta, hogy a felesége naplót írt?

- Igen, persze, minden évben újat kezdett. Már tíz éves kora óta ír naplót.

- Egyszer sem olvasott bele?

- Természetesen nem. - Ez véletlenül igaz volt, ezért Junior egyetlen szemrebbelés nélkül a nyomozó szemébe mert nézni.

- És miért nem?

- Nem lett volna helyes. A napló mindenkinek magánügye. - Junior úgy gondolta, hogy a nyomozónak semmi sem szent, mindazonáltal kicsit nyugtalan lett a kérdéstől.

Vanadium ekkor felkelt a székéből, és közelebb lépett az ágyhoz. - Igazán nagyon helyes lány volt a felesége. A naplója hemzseg a házaselet gyönyörűségeinek leírásától, és tele van magáról szóló ömlengésekkel. Úgy gondolta, hogy maga a legtökéletesebb ember, akivel valaha találkozott, és férjnek is kiváló.

Junior úgy érezte, mintha vékony tűt szúrtak volna a karjába, amikor megkérdezte: - Valóban? Valóban ezeket írta?

- Nemcsak ezeket, néha írt egy-egy bekezdést az Istenhez is, nagyon érzelmes és alázatos sorokat, amelyben hálát rebeg neki azért, hogy önt az útjába vezérelte.

Felesége ártatlansága hallatán Junior szeméből folyni kezdtek a könnyek.

Keserű megbánást érzett, amiért azzal gyanúsította Naomit, hogy megmérgezte őt a sajtos szendvicssel és a szárított sárgabarackkal. A lány nem lett volna képes ilyet tenni. Éppen ellenkezőleg, Naomi imádta őt, s ezzel Junior is tisztában volt. Sosem emelt volna kezét férjére. A drága Naomi inkább meghalt volna érte, ami sajnos valóban be is következett.

Vanadium felemelt az éjjeliszekrényről egy doboz papírzsebkendőt, és odanyújtotta gyanúsítottjának. - Tessék, vegyen.

Junior nem tudta megmozdítani jobb karját az intravénás tű miatt, ezért bal kezével markolt bele a papírzsebkendős dobozba.

Kifújta az orrát, Vanadium pedig így szólt: - Azt hiszem, a maga módján talán mégiscsak szerette a feleségét.

- Szerettem? Hát persze, hogy szerettem. Naomi olyan szép volt, olyan kedves, és vidám. Ő volt a legcsodálatosabb dolog az életemben.

- Akkor mégis miért tette, Enoch?

- Mit miért tettem?

- Szerintem nem volt indítéka, bár mindig akad egy apró indok, valami önző érdek, amely miatt megteszik. Ha mégis van életbiztosítása, akkor nyugodt lehet, hogy meg fogjuk találni. - A nyomozó hangja szürkévé, monotonná vált, mondanivalójával azonban egyáltalán nem fenyegetőzött, hanem csupán ígéretet tett.

Junior szándékosan meglepetést színlelve kérdezte: - Maga rendőr?

A nyomozó elmosolyodott, de mosolyában kétszínű ravaszság jelent meg, mint amikor a kígyó szeme sarkából figyelő áldozatát. - Mielőtt felébredt, nyilván álmodott. Ugye rémálmai voltak?

A kihallgatás hirtelen fordulatot vett, ami szintén nyugtalanította Juniort. Vanadium kivalóan értett ahhoz, hogy gyanúsítottjait elbizonytalanítsa.

- Igen, még mindig verejtékben úszom.

- És miről álmodott, Enoch?

Az álmaiért talán mégsem zárhatják börtönbe. - Nem emlékszem. Azok a legrémesebb álmaim, amelyekre képtelenek vagyok visszaemlékezni. Amikor csak a nagy ürességet látom... igazán

fenyegető.

- Állandóan egy nevet ismételtetett álmában.

Junior meg volt győződve arról, hogy a nyomozó hazudik, és be akarja csapni. Hirtelen azt kívánta, bárcsak az előbb letagadta volna, hogy álmodott.

Vanadium így szólt: - Bartholomew.

Junior értetlenül hunyorogni kezdett, de nem mert megszólalni, mert semmiféle Bartholomew-t nem ismert, sőt, most már egészen bizonyos volt abban, hogy a nyomozó csapdát állított neki, és hazugságon akarja kapni. Mert ugyan miért emlegetne egy nevet, amely az égvilágon semmit nem jelent számára?

- Ki az a Bartholomew? - kérdezte Vanadium.

Junior megrázta fejét.

- Kétszer is említette ezt a nevet.

- Nem ismerek semmiféle Bartholomew-t. - Junior úgy döntött, hogy ezúttal az igazat mondja, mert így talán nem eshet bántódása.

- Úgy tűnt, mintha nagyon szorongott volna álmában. Mintha rettegett volna ettől a Bartholomew-tól.

Junior apró, kemény labdává gyúrta össze kezében a papírzsebkendőket. Észrevette, hogy Vanadium összeszorított öklét és elfehéredett csontjait figyeli. Megpróbálta elengedni a papírzsebkendő labdacsojt, de képtelen volt ellazítani izmait.

A *Bartholomew* név minden egyes ismétlése megmagyarázhatatlan módon egyre jobban idegesítette. A név immár nemcsak a fülében visszhangzott, hanem csontjaiban, egész testében, sőt a fejében is, mintha ő maga egy hatalmas bronzharang volna, Bartholomew pedig a harang nyelve.

- Talán egy film főszereplője volt, vagy egy regényben olvastam róla. Tagja vagyok a könyvklubnak. Mindig olvasok valamit. És, bár nem emlékszem Bartholomew nevű főhősre, előfordulhat, hogy évekkkel ezelőtt olvastam valamilyen könyvben.

Junior hamarosan észrevette, hogy beszéde egyre akadozóbbá és dadogóbbá válik, ezért kényszerítette magát, hogy elhallgasson.

Thomas Vanadium tekintete idegesítő lassúsággal Junior öklébe szorított kezéről a fiú arcára vándorolt. Ahogy a nyomozóra nézett, Junior úgy érezte, a férfi azonnal felnyársalja pillantásával.

- Istenem - mondta Junior, és úgy tett, mintha fejének tompasága lassan kezdene tisztulni -, maga úgy gondolja, hogy Naomit megölték, ugye?

Vanadium meglepte Juniort, mert ahelyett, hogy nyílt támadást indított volna ellene, amelyre már első találkozásuk óta áhítozott, a nyomozó hirtelen elkapta tekintetét róla, elfordult az ágytól, és átvágott a szobán, az ajtó irányába.

- Még annál is rosszabbat - folytatta Junior, és rettegett, hogy a nyomozó egyetlen szó nélkül távozik a kórteremből, anélkül, hogy lapjait felfedné, s ezzel még azt a csöppnyi előnyt is elveszíti, amellyel pillanatnyilag rendelkezett.

A nyomozó megállt az ajtónál, majd anélkül, hogy kinyitotta volna, visszafordult és Juniorra nézett, de egyetlen szót sem szólt.

Megdöbbenéssel és fájdalommal a hangjában - mintha minden egyes szó kiejtése valódi kín lenne számára - Junior Cain így szólt: - Maga... maga ugye azt hiszi, hogy én öltem őt meg? Ez tiszta örültség.

A nyomozó tenyerét Junior felé fordítva mindkét kezét felemelte, majd széttárta ujjait. Aztán keze fejét mutatta a férfi felé.

Junior egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán lassan megértette. Vanadium kezéből eltűnt a negyed dolláros, amivel egészen addig játszadozott. Észre sem vette, hogy a detektív mikor hagyta abba az érmével való bűvészkedést.

- Talán a füléből elő tudná húzni - mondta Vanadium.

Junior felemelte remegő bal kezét, és a füle mögé nyúlt, remélve, hogy megtalálja ott az elrejtett érmét, de nem talált semmit.

- A másik kezével kellett volna - tanácsolta Vanadium.

Jobb kezét azonban nem tudta használni, mert le volt szíjazva, hogy az intravénás tű ki ne csússzon belőle.

Úgy érezte, karja már nem is része testének. Lassan kinyitotta összezárt markát, amelyben

legnagyobb meglepetésére, közvetlenül az életvonalán megpillantotta a negyed dollárost.

Junior alig hitt a szemének, amikor másik kezével átnyúlt jobb tenyeréhez, és elvette a pénzt. Bár az érme a tenyerén feküdt, jéghideg volt. Jeges.

Junior nem hitt a csodákban, mégis elhűlve nézett a kezében heverő érmére. Vanadium soha nem lépett közel az ágyhoz, még csak nem is hajolt fölé. Az érme azonban minden kétséget kizáróan ott feküdt a tenyerén.

Elcsodálkozva nézett fel, és magyarázatra várt. A kórterem ajtaja azonban már becsukódott a nyomozó mögött. Vanadium észrevétlenül surrant ki a kórteremből.

18. fejezet

Sheraphim Aethionema White igazán különös, mondhatni, angyali név volt. A lánynak azonban nem voltak szárnyai, mint az angyaloknak, akik után a nevét kapta, és énekelni sem tudott olyan édesen, ahogy a szeráfok, mivel sem tehetsége, sem bátorsága nem volt ahhoz, hogy énekes legyen belőle. Az *aethionema* egy gyönyörű virág volt, amely halvány rózsaszín vagy piros árnyalatban pompázott; a név viselőjéről, egy tizenhat éves lányról bárki gondolkodás nélkül kijelentette, hogy éppoly gyönyörű, mint maga a virág. Lelke erős volt, hogy a legerősebb vihar sem tudta megtépázni, szépsége pedig még az idegeneket is lenyűgözte. A kislányt tanárai, a szomszédok és barátai Seranak szólították, legközelebbi barátai és szerettei - köztük testvére, Celestina - pedig Phimie-nek.

A lányt január 5-én este szállították be a St. Maria kórházba San Franciscóban, ahol a nővérek első perctől kezdve Phimie-nek szólították őt. Nem mintha elég jól ismerték volna ehhez, hanem mert Celestina is ezen a néven nevezte.

Phimie a 724-es szobába került egy nyolcvanhat éves idős asszony, Nella Lombardi mellé, aki már nyolc napja agyvérzés utáni kómában volt, és nemrégiben költöztették át az intenzív osztályról, miután állapota végre stabilizálódott. Hófehér haja csillogott, arca azonban hamuszürke volt és tompán fénylett.

Az idős asszonynak nem voltak látogatói, egyedül maradt a világban, két gyermeke és férje már hosszú ideje elhagyta.

Január 6-án, a következő napon, miközben Phimie-n különböző vizsgálatokat hajtottak végre, Celestina mindvégig a 724-es szobában maradt, ahol egy portfóliót állított össze a portréfestés órára. A lány a San Franciscó-i Művészeti Főiskola első éves hallgatója volt.

Celestina féltette a Phimie-ről készített, félig kész ceruzarajzot, hogy néhány vázlatot készítsen Nella Lombardiról. Bár meglátszottak a betegség és az előrehaladott kor nyomai, az idős asszony arcán még mindig szépség tükröződött. Fiatal korában minden bizonnyal igazi szépség lehetett.

Celestina mostani állapotában szerette volna megragadni Nella szépségét, amint feje a párnan pihen. Hosszasan nézegette a behunyt szemeket, az összezárt száját és a hamuszürke, mégis sugárzó arcot. Később majd négy másik rajzot is készít róla, amelyekkel a csontszerkezet és egyéb fiziológiai bizonyítékok alapján megpróbálja elképzelni, milyen is lehetett a nő hatvan, negyven, húsz, illetve tíz éves korában.

Ha Celestina problémákkal küszködött, a művészet, a rajzolás tökéletes menedéket nyújtott számára. Amikor vázlatait tervezte, majd elkészítette, megszűnt számára az idő, és maga az élet sem tűnt már olyan kegyetlennek.

Ezen a napon azonban a rajzolás sem hozott megnyugvást lelkének. Keze minduntalan megremegett, és képtelen volt ügyelni a biztos vonalvezetésre. Amikor már annyira reszketett a keze, hogy rajzolni sem tudott, odasétált az ablakhoz, és a kórház előtt elterülő várost figyelte.

San Francisco egyedülálló szépségére és színes történelmének mindenütt látható nyomaira a lány minduntalan rácsodálkozott. E látvány olyan megmagyarázhatatlan szenvedéllyel töltötte el, hogy néha maga is elgondolkodott, vajon előző életében is ebben a városban lakott-e. Az utcák gyakran akkor is ismerősnek tünnek számára, ha először járt arra. Az 1800-as évek végén, 1900-as évek elején épített házak mellett elhaladva pedig szinte látta maga előtt a paloták falai között rendezett elegáns partikat, amelyek gyakran ijesztően aprólékos részletességgel jelentek meg képzeleté-

ben.

Ezúttal azonban San Francisco városa sem nyújtott megnyugvást Celestina számára. Gondolatait minduntalanul hűgának problémája foglalkoztatta, amelyet semmiképpen nem tudott fejből kiverni, bár ő maga még sohasem volt olyan szörnyű helyzetben, mint amilyenben Phimie jelenleg.

*

Kilenc hónappal korábban Phimie-t megerőszakolták.

A lány félt és szégyellte magát, ezért senkinek nem beszélt róla. Bár ő volt az erőszak áldozata, mégis magát hibáztatta, és mivel nem akart nevetségessé válni, félelmében úgy gondolta, jobb, ha hallgat az esetről.

Hamarosan azonban rájött, hogy terhes. Phimie ugyanúgy kezelte a traumát, mint bármely más naiv tizenöt éves kamaszlány tette volna: nem beszélt róla senkinek, mert úgy gondolta, így elkerülheti a szidást, amely a nyakába zúdul, ha családja rájön, hogy megerőszakolták. Mivel nem gondolta, hogy az esetnek hosszú távú következményei lehetnek, mindig az adott pillanatra koncentrált, és állandóan terveket szőtt állapotának eltitkolására. Hogy a lehető legkisebbre csökkentse a terhességgel járó súlygyarapodást, az anorexiát hívta segítőtársul. Megtanulta, hogyan lelje örömet az éhezésben.

Amikor mégis evett, kizárólag magas tápértékű élelmiszereket fogyasztott, és sokkal kiegyensúlyozottabban étkezett, mint életében bármikor. Bár kétségbeesetten igyekezett nem tudomást venni a szülés vészesen közeledő időpontjáról, mindent megtett annak érdekében, hogy egészséges gyermeknek adjon életet. Mindeközben elég karcsú maradt, hogy ne ébressze fel környezete gyanakvását sem.

A kilenc hónap során átélt csendes rémület miatt Phimie lassan kezdte elveszíteni józan ítélőképességét, és olyan lépésekhez folyamodott, amelyek mind saját, mind pedig a születendő gyermek egészségét veszélyeztették, annak ellenére, hogy terhessége alatt mindvégig került az alacsony tápértékű ételek fogyasztását és minden nap különböző vitaminokat szedett. Hogy környezetében ne vegyék észre alakjának változását, laza, bő ruhákat kezdett el viselni, hasát pedig leszorította, később pedig csípőszerítéket viselt, amelyek még jobban elszorították hasát.

Hat héttel azelőtt, hogy megerőszakolták, Phimie lábsérülést szenvedett, és többször egymás után inszalag műtéten esett át. Ez a kislány jelen állapotában még jól is jött, hiszen a szeptemberi iskolakezdéstől felmentést kapott a testnevelés órák alól az egész félévre, így terhességét senki nem fedezte fel.

A terhesség utolsó heteire a kismamák átlagosan tíz-tizenöt kilogramm súlyt szednek fel. Ebből általában három-négy kiló a magzat súlya, a méhlepény és a magzatvíz pedig további másfél kilót tesz ki. A fennmaradó hat-nyolc kiló a vízvisszatartás és a zsírlerakódás következménye. Terhessége alatt Phimie kevesebb, mint hat kilót szedett föl, és állapotának változását senki sem vette észre.

Egy nappal azelőtt, hogy a St. Mary Kórházba szállították volna, Phimie kízó fejfájással, gyomorfájással és szédüléssel ébredt.

Erős has- és gyomortájéki fájás is kínoztta. S bár a fájdalom még nem a szülés megindulásának a jele volt, ilyen erős kínokat sosem kellett kiállnia.

Ennél is aggasztóbb jel volt számára, hogy látása először csak elhomályosodott, majd apró foltok jelentek meg látóterének perifériáján. Azután hirtelen fél percre átmenetileg elvesztette a látását, amely iszonyú rémületet keltett a lányban, bár gyorsan elmúlt.'

De még ez sem volt elég ahhoz, hogy édesanyjának és édesapjának beszámoljon a terhességről.

Harrison White tiszteletes, Phimie édesapja, jó ember volt, akiről úgy tartották, nem ítélkezik könnyen, és egyáltalán nem keményszívű. Édesanyja, Grace, pedig minden tekintetben férje méltó társa volt.

Phimie gyűlölte volna, ha fel kell fednie előttük terhességét. Nem mintha tartott volna szülei haragjától, de nem akart csalódást okozni nekik. Inkább meghalt volna, mintsem szégyent hozzon a fejükre.

Amikor még ugyanaznap a második, és ezúttal hosszabb látási szünet lesújtott rá, egyedül volt otthon. Kimászott a hálószobából, végigkúszott a hallon, és tapogatózva bement szülei hálószobájába, a telefonhoz.

Celestina éppen egy kubista önarcképen dolgozott otthon, amikor húga felhívta. Amikor a telefonban meghallotta Phimie összefüggéstelen beszédét és hisztérikus hangját, első gondolata az volt, hogy szüleikkel történt valami.

A valóság azonban épp annyira elkésérítette, mintha valóban szüleit veszítette volna el. Az a tény, hogy drága hűgát megbecstelenítette egy idegen, végtelen szomorúsággal és haraggal töltötte el lelkét.

Megdöbbenve hallgatta Phimie elbeszélését arról, hogyan szánta el magát kilenc hónapos önkéntes száműzetésre és fizikai szenvedésre. Celestina azonnal eldöntötte, hogy beszél anyjakkal és apjakkal. Amikor a családjuk összegyűlt, minden problémát képesek voltak megoldani.

Mialatt nővérével beszélt, Phimie visszanyerte látását, enyhe zavarodottsága azonban nem múlt el. Könnyögött Celestinának, hogy ne szóljon se anyjának, se apjának, sőt orvost se hívjon, hanem inkább jöjjön haza, és legyen vele a szülésnél.

Bár tudta, hogy rosszul cselekszik, Celestina megtartotta Phimie-nek tett ígérétét. Legalább annyira bízott a szív érzéseiben, mint a logika érveiben, és szeretett húga könnyes beszámolója még az ő józan ítélőképességére is hatni tudott. Nem húzta az időt csomagolással, hanem azonnal indult. Csodával határos módon alig egy órával később már a Spruce Hills felé tartó repülőgépen ült.

Három órával telefonbeszélgetésük után pedig már húga mellett volt. A kis lelkészlak napalijában, Jézus és John F. Kennedy arcképe alatt, Phimie elmesélte édesapjának és édesanyjának, hogy mi történt vele, és kétségbeesésében mit tett magával.

Végre megkapta az őszinte és feltétel nélküli szeretet, amelyre az elmúlt kilenc hónapban mindvégig vágyott, azt a tiszta szeretet, amelyről úgy gondolta, hogy nem érdemli meg.

Bár a család pártfogása és az őszinte közlés okozta megkönnyebbülés jelentős terhet vett le Phimie válláról, nagyobb gondot jelentett a kislány félelme és konoksága. Nem volt hajlandó felfedni az őt megerősökölő férfi kilétét, az ugyanis megfenyegette, hogy őt is és a családját is megöli, ha ellene tanúskodik, a lány pedig elhitte neki.

- Gyermekem - mondta az apja -, az a férfi soha egyetlen ujjal nem fog többé hozzád nyúlui. Erről én és Jézus Krisztus gondoskodunk. Ám mivel sem az Úrnak, sem nekem nincs fegyverem, bejelenthetjük az ügyet a rendőrségnél.

Az erőszakot elkövető férfi olyan mélyen megfélemlítette a lányt, hogy Phimie a döntést képtelen volt egyedül meghozni, ezért édesanyja megpróbált gyengéden lánya erkölcsi felelősségére hatni. Ha a férfit nem tartóztatják le, nem állítják bíróság elé, és nem ítélik el, előbb vagy utóbb újabb ártatlan lány esik áldozatul neki.

Phimie azonban még mindig vonakodott. - De hát ez a férfi örült. Elmebeteg. Ő maga a gonosz. - A lány megborzongott. - Higgyétek el, hogy megteszi, megöl mindannyiunkat, és az sem érdeklí, hogy villamosszékben kell meghalnia. Meg fogjátok látni, hogy egyikünk sem lesz biztonságban.

Celestina és szülei egyetértettek, hogy Phimie-t rá kell beszélni a rendőrségi feljelentésre, ha már megszülte gyermekét. Most még túl gyenge volt, és sokat rágódott a helyes döntésen, ezért nem lett volna értelme nagyobb nyomást gyakorolni rá. Az abortusz illegális volt, de családja vallási okokból sem egyezett volna bele, még a jelenlegi kedvezőtlen helyzetben sem. Ráadásul Phimie már olyan közel járt a szülés időpontjához, hogy az abortusz veszélyekkel járna.

Úgy döntöttek tehát, hogy a lány azonnali orvosi segítséget igényel. A szülés után pedig a gyermeket nevelőszülőknek adják, akik majd nagyon fogják szeretni, és akiknek sosem jut eszébe a gyermek gyűlölt apja.

- Nem akarom itt megszülni a gyermekemet - mondta Phimie határozottan. - Ha kiderülne, hogy gyermekem született, az csak még jobban feldühítené azt a férfit.

San Franciscóba akart menni Celestinával, hogy ott szülje meg a gyermeket, ahol sem az apa, sem Phimie barátai vagy apja gyülekezetének tagjai nem fogják megtudni, mi történt. A lány egyre elszántabbá vált, a család pedig aggódott, hogy a megoldatlan helyzet veszélybe sodorhatja Phimie egészségét és lelki egyensúlyát, ha nem teszik meg, amit lányuk kér.

Nem sokkal később a Phimie-t annyira megrémítö tünetek - a fejfájás, a bénító hasi fájdalmak, a szédülés és a látási problémák - teljesen megszűntek. Valószínűleg inkább pszichés, mint fizikai okai lehettek.

Gyorsan kellett cselekedniük, mert már néhány órányi késlekedés is veszélyes lehet.

Celestinának sikerült elérnie saját orvosát San Franciscóban, aki vállalta, hogy ellátja és felveteti Phimie-t a St. Mary Kórházba, amint megérkeznek Oregonból.

A tiszteletes úr nehezen tudott elszabadulni egyházi kötelezettségeitől, de Grace mindenképpen lányaival szeretett volna lenni. Phimie azonban könyörgött, hogy csak Celestina kísérje őt el.

A kislány képtelen volt érthetően megfogalmazni, miért nem szeretné, hogy édesanyja elkísérje, de a család megértette a lelkében dúló vihart. Phimie egyszerűen nem akarta kitenni anyját annak a szégyennek és szomorúságnak, amit ő maga is érzett.

Grace kemény nő volt, akinek a hit élete legnagyobb viharaiban is menedéket nyújtott. Celestina tudta, hogy édesanyja sokkal jobban szenved majd Oregonban, mintha lánya mellett lehetne, Phimie azonban túl fiatal, túl naiv és túl rémült volt, hogy felfogja, milyen jelentős támasza lehetne édesanyja a nehéz helyzetben.

Grace - bár tudta, hogy lelke mindvégig nyugtalan lesz -, elfogadta Phimie döntését, amely nagyobbik lányát, Celestinát mély szeretettel töltötte el. Celestina mindig csodálta és imádta édesanyját, most azonban képtelen volt szavakba önteni, amit érzett.

Celestina ugyanazzal a meglepő könnyedséggel foglaltatott két helyet saját maga és húga számára egy San Franciscóba induló kora esti járatra, amellyel korábban San Franciscóból családjához utazott Oregonba.

A repülőn Phimie panaszkodott, hogy cseng a füle, amelyet valószínűleg a repülés okozhatott. Az út alatt egy ideig kettős látásban szenvedett, leszállás után pedig vérezni kezdett az orra, de komolyabb problémák nem adódtak.

Húga fájdalmai és szenvedése láttán, Celestinában egyre nőtt az aggodalom. Attól félt, rosszul cselekedett, amikor nem szállították Phimie-t azonnal kórházba.

A repülőtérről egyenesen a St. Mary Kórház 724-es szobájába mentek. Ott a vizsgálatok kimutatták, hogy Phimie vérnyomása rendkívül magas, 210/126, ráadásul sokkos állapotban volt, agyvérzés, veseproblémák és egyéb komplikációk fenyegették.

Intravénásan vérnyomáscsökkentő szereket adtak neki, majd lefektették, és egy szívmonitorra kapcsolták.

Dr. Leland Daines, Celestina belgyógyásza, egyenesen egy vacsoráról érkezett a Ritz-Carlton szállodából. Daines ritkuló ősz hajával és barázdált arcával rendkívül méltóságteljes, középkorú úr benyomását keltette. Bár régóta praktizált, mentes volt a nagy tapasztalattal rendelkező orvosok arroganciájától, és betegeit mindig a lehető legudvariasabb bánásmódban részesítette.

Miután megvizsgálta a hányingerrel küszködő Phimie-t, Daines hányáscsökkentőt és nyugtatót írt fel a lánynak intravénásan.

A nyugtató enyhe volt, Phimie azonban néhány percen belül elaludt. Kimerült volt a hosszú szenvedéstől és az alváshiánytól.

Dr. Daines a folyóson beszélt Celestinával, a 724-es szoba ajtaja előtt.

- A hűgának eclamsziája van. Ez az állapot a terhességek öt százalékánál fordul elő, és majdnem mindig a huszonnegyedik hét után, de általában sikeresen kezelhető. Nem akarom szépíteni a dolgokat, Celestina, mert a húga esetében sokkal súlyosabb a helyzet. Terhessége alatt egyáltalán nem volt orvosnál, szülés előtti kezelésben sem részesült, most pedig már a harmincnegyedik hétben vagyunk, és alig tíz napja van hátra a szülésig.

Mivel tudták a megerősökölés dátumát, és mivel e támadás volt Phimie eddigi első és egyetlen szexuális élménye, a teherbeesés napját pontosan ki lehetett számolni, amelyből a szokásosnál nagyobb biztonsággal állapíthatták meg a szülés várható időpontját.

- Ahogy közeledik a szülés ideje - mondta Daines - a húga egyre nagyobb veszélyben van, mert a preeclamszia teljes eclamsziává fejlődik.

- És mi történhet akkor? - kérdezte Celestina, bár rettegett attól, amit hallani fog.

- A lehetséges komplikációk közül megemlíthetném a agyvérzést, az ödémát, a veseelégtelenséget, a májelhalást és a kómát.

- Tudtam, hogy jobb lett volna már otthon kórházba vinni.

Az orvos a lány vállára tette a kezét. - Nem szabad, hogy ezért magát okolja. A húga valahogy eljutott idáig, és bár nem ismerem az oregoni kórházat, kétlem, hogy a felszereltségi színvonal a megfelelően biztosította volna számára, amire szüksége van.

Most, hogy megtették a lépéseket az eclamszia ellenőrzésére, Dr. Daines egy sor vizsgálatot

írt elő másnapra. Császármetszést akart javasolni, amint Phimie vérnyomása újra helyreáll, de addig nem akart a műtét mellett dönteni, amíg pontosan meg nem állapítják, hogy a fogyókúra és a has elnyomása következtében milyen komplikációk léphetnek fel.

Celestina tisztában volt azzal, hogy kérdésére adott válasz nem lesz szívderítő, mégis feltette:

- Ön szerint a születendő gyermek egészséges lesz?

- Remélem igen - mondta az orvos, erősen hangsúlyozva a remélem szót.

Celestina a 724-es szobában húga ágya mellett álldogált és figyelte, ahogy a lány alszik. Arról igyekezett meggyőzni magát, hogy Phimie rendben lesz. Úgy érezte, képes lesz úrrá lenni ezen az idegőrlő helyzeten, anélkül, hogy szüleinek szólni kellene.

Aztán minden átmenet nélkül, hirtelen elsírta magát.

Celestina négy évvel volt idősebb Phimie-nél, az elmúlt három évben azonban nem találkoztak túl sokat, mert Celestina eljött San Franciscóba. Bár időben és térben nagyon messze voltak egymástól, és Celestina minden idejét lekötötték tanulmányai, húgáról mégsem feledkezett el. A távollét alatt mintha kissé eltávolodtak volna egymástól érzelmileg, Phimie problémája azonban újra közel hozta őket egymáshoz.

Éjfél körül tért vissza lakásába. Lefeküdt és eloltotta a lámpát, de nem tudott elaludni.

Az ablakokon át bevilágított a holdfény. Celestina sosem engedte le a rolót, mert általában szerette az éjszakai város füstös, vöröses, aranyló fényét. Ma éjjel azonban kényelmetlenül érezte magát a látványtól.

Az a furesza érzése támadt, hogyha felkelne az ágyból, és odamenne a legközelebbi ablakhoz, akkor kitekintve nem látna mást, mint a metropolisz sötéten és némán elterülő házait. Képzeteiben minden sötét volt, még az utcalámpák sem világítottak. Aztán egyszer csak különös fényt pillantana meg, amely valahonnan a föld alól tör elő, a lefolyók rácsán át és a csatornák nyílásain keresztül, valahonnan az alvilágból.

A Celestinában lakozó művész sosem volt képes lehunyni a szemét, mert folyamatosan a forma és a létezés jelentését kereste. Nyugtalanul feküdt az ágyban és a mennyezetet bámulta. Az álmennyezetről visszaverődő fény és árnyék játékában apró gyermekarcokat, sőt, magát a halált látta felvillanni.

*

Tizenkilenc órával azután, hogy Phimie-t felvették a St. Mary Kórházba, Dr. Daines az utolsó vizsgálatokat végezte a lányon.

Egy egész napi munka után Celestina befejezte Nella Lombardi arcképét, és hozzálátott a sorozat második darabjához, az idős asszony hatvanéves korabeli képéhez.

Bár Celestina már harminchat órája egyetlen szemhunyaszt sem aludt, teljesen tiszta volt a feje. Most kezei sem reszkettek. Ceruzájának hegye simán gördült a papír érdes felületén.

A lány az ablak előtt üldögélt egy székből Nella ágya mellett, és egy nagy táblán rajzolt, miközben csendes, egyoldalú párbeszédet folytatott a kómában levő asszonnyal. Phimie-vel eltöltött gyermekkorokról mesélt neki. Néha Nella mintha figyelt volna rá, bár szemeit soha nem nyitotta ki, és nem mozdult meg. Az elektrokardiográf zöld fénye is állandó ritmussal villogott. Nem sokkal vacsora előtt egy kórházi alkalmazott és egy ápolónő tolt be Phimie-t a szobába, majd óvatosan átteték őt az ágyra. A lány sokkal jobban nézett ki, mint ahogy Celestina remélte. Bár fáradtnak tűnt, nővérét meglátva elmosolyodott, és hatalmas barna szemei is tisztán csillogtak. Phimie azonnal látni szerette volna Nella befejezett arcképét, illetve saját, félig befejezett képét. - Egy napon híres lesz, meglátod, Celie.

- A túlvilágban nem számít, hogy valaki híres, jómódú, vagy rangot visel - mondta Celestina, édesapjuk egyik kedvelt prédikációját idézve.

- Az sem számít, hogy valaki kegyetlen, gyűlöletes, féltékeny vagy irigy - folytatta Phimie -, mivel ezek mind a gyarló világ betegségei.

Megfogták egymás kezét. Azóta, hogy Phimie kétségbeesve felhívta őt Oregonból, Celestina első alkalommal érezte, hogy talán mégis minden rendben lesz.

Néhány perccel később azonban, amikor újra rövid megbeszélést tartott Dr. Daines-el a folyósón, Celestina kénytelen volt megálljt parancsolni újraéledt optimizmusának.

Phimie makacsul magas vérnyomása, a vizeletében kimutatott fehérje jelenléte és egyéb tü-

netek is arra utaltak, hogy igen nagy az eclampsia kialakulásának veszélye. Magas vérnyomását folyamatosan ellenőrzés alá tudják vonni, de csak egy sokkal agresszívebb terápia alkalmazásával, mint amelyet az orvos korábban szeretett volna.

Daines doktor így folytatta: - Phimie medencecsontja igen keskeny, amely még egy hétköznapi terhesség esetében is gondokat okozna a szülésnél. A méhnyak központi csatornájában található izomszövetek pedig, amelyeknek a szülés megindulásakor el kellene ernyedniük, még mindig merevek. Nem hinném, hogy a méhszáj képes lesz eléggé kitágulni, hogy a szülés megindulhasson.

- És a gyermek?

- Egyelőre nincs világos, rendellenességre utaló bizonyítékunk, a tesztek azonban még kimutathatnak bizonyos aggasztó anomáliákat. Csak a gyermek világrajövele után tudok pontosabb választ adni.

Celestinán végigfutott a remegés, miközben az orvost hallgatta. Gyűlölte az erőszakoló gyermekét, ám eközben saját magát is megvetette, mert a születendő gyermek semmiről nem tehetett.

- Amennyiben a húga vérnyomása stabilizálódik az éjszaka folyamán - folytatta Dr. Daines -, szeretném, ha reggel hétkor végrehajtanák rajta a császármetszést. Az eclampsia veszélye a szülés után teljesen elmúlik. Azt szeretném, ha Phimie-t Dr. Aaron Kaltenbach műtené, aki kiváló szülész-nőgyógyász.

- Természetesen. Köszönjük.

- Ha Dr. Kaltenbach műti, akkor én magam is jelen leszek a műtétrél.

- Igazán hálás vagyok önnek, Dr. Daines. Köszönöm, amit értünk tett.

Celestina, aki maga is még szinte gyerek volt, úgy tett, mintha képes lenne bármit elviselni. Mindeközben pedig legbelül úgy érezte, szétfeszíti az aggodalom.

- Most menjen haza és aludjon - mondta a doktor. - A húgának kipihent, segítőkész nővére van szüksége.

Celestina azonban Phimie-vel maradt vacsora utánig.

A lány nem evett sokat, bár az étel bőséges és ízletes volt. Vacsora után hamarosan elaludt.

Ezután Celestina hazament, felhívta a családját, majd készített magának egy sonkásszendvicset, de alig néhány harapást evett belőle. Aztán egy csokoládés croissant-nal próbálkozott, de két falatnál többet ebből sem tudott lenyelni. Úgy érezte, semminek nincs íze, ezért kedvetlenül félretolta az ételt. Levetkőzött, úgy nyúlt el a franciaágyon. Szeretett volna még egy kis zenét hallgatni, mielőtt megmosakszik, de gyorsan mély álomba merült.

*

Január 7-e, négy óra tizenöt perc. Dél-Kaliforniában Agnes Lampion újszülött kisbabájáról álmodott. Oregonban Junior Cain ugyanazt a nevet ismételteti álmában, Vanadium nyomozó pedig gyanúsítottjának hallott felesége naplójáról akar mesélni, ezért közelebb hajol Juniorhoz a székből, hogy hallja mit mond, miközben nyughatatlanul forgatja kezében a negyed dollárost.

San Franciscóban megszólalt egy telefon. Celestina White álmosan megfordult a sötétben, és a harmadik csengetésre felvette. Ásítva szólt bele a kagylóba.

- Jöjjön azonnal - hallotta egy nő erőtlen hangját.

Celestina félálomban kérdezte:

- Micsoda?

- Jöjjön azonnal! Azonnal ide kell jönnie!

- Ki beszél?

- Nella Lombardi. Azonnal jöjjön ide. A húga hamarosan meghal.

A lány hirtelen teljesen felébredt, és az ágy szélén ülve arra gondolt, hogy a telefonáló semmiképpen nem lehet a kómában fekvő idős asszony, ezért dühösen így szólt:

- Ki a fene beszél?

A vonal végén tökéletes csend honolt.

Az üres csend megrémisztette Celestinát. A lány nem mert megszólalni újra. Hirtelen és már-már babonásan félni kezdett ettől a csendtől, mintha élő valami volna, ami akár a telefonvonalon át is elér hozzá.

Gyorsan letette a telefonkagylót és kiugrott az ágyból, magára kapta bőrkabátját, a konyhasztról elvette a lakáskulcsot, a pénztárcáját és kirohant a lakásból.

A sötét utcán alig volt forgalom. A csendet csupán néha szakította meg egy-egy távoli sziréna hangja, partiról hazafelé igyekvő fiatalok kacagása és egy-két elhaladó autó tompa morajlása.

Ezek az ismerős hangok ma Celestina számára csupa fenyegetést hordoztak. Az épületek kriptaként magasodtak az utca felé.

Celestinának nem volt autója, a kórház pedig huszonöt perc járásra volt otthonától. Szerencsére hamarosan megjelent egy taxi, ő pedig az autó felé rohant, amely megállt, így a lány már negyedóra múlva a kórházban volt.

A lift mintha csigalassúsággal haladt volna fölfelé. Úgy érezte, mindjárt megfullad a szűk helyiségben.

A hetedik emeleti folyosón teljes csend honolt. A levegőben mindenhol fenyőfaillat úszott.

A 724-es szoba ajtaját nyitva találta. A szobában minden lámpa égett.

Sem Phimie, sem Nella nem volt a szobában. Egy nővér éppen az idős asszony ágyneműjét húzta át. Phimie takarója azonban rendetlen volt.

- Hol van a húgom? - kérdezte Celestina elakadó lélegzettel.

A nővér értetlen tekintettel nézett fel. Ebben a pillanatban egy kéz érintette meg Celestina vállát. A lány azonnal megfordult, és egy idős apácát pillantott meg.

- Nem tudtam, hogy sikerült elérniük magát. Még csak tíz perce kezdték el.

Alig húsz perc telt el Nella Lombardi telefonhívása óta.

- Hol van Phimie?

- Gyorsan, jöjjön - mondta az apáca, és betessékelte maga előtt a lányt a liftbe.

- Mi történt?

Amikor leértek a sebészeti szintre, az apáca így szólt: - Újabb roham jelentkezett. Szegény kislány vérnyomása a gyógyszerek ellenére nagyon megemelkedett. Fájdalmas rohamai és görcsös összehúzódásai voltak.

- Ó, istenem.

- Most a műtőben van, végrehajtják rajta a császármetszést.

Celestina úgy gondolta, hogy a várószobába viszik, ehelyett azonban a nővér a műtő előterébe kísérte.

- Josephina nővér vagyok. Ezt nyugodtan itthagynak - mondta, és lesegítette a lányról a kabátját.

Ekkor egy zöld műtősruhát viselő ápolónő jelent meg. - Hajtsa fel a pulóvere ujját, és egészen könyékig súrolja le a karját. Kérem jó erősen csinálja, majd szólok, amikor már abbahagyhatja.

A nővér egy lúgos szappant tett Celestina kezébe, Josephina nővér pedig megnyitotta a csapot.

- Igen nagy szerencse - mondta az apáca -, hogy Dr. Lipscomb a kórházban volt, amikor a húga rosszul lett. Éppen akkor végzett egy másik sürgősségi szüléssel. Kiváló orvos.

- És hogy van Phimie? - kérdezte Celestina, miközben vadul dörzsölte kezét és alkarját.

- A kisbaba két perccel ezelőtt született meg. Még meg sem mosdatták - válaszolta az ápolónő.

- A baba kicsi, de egészséges. Nincs semmilyen kóros elváltozása - nyugtatta meg Josephina nővér.

Bár Celestina kérdése Phimie-re vonatkozott, a nővérek a kisbabáról kezdtek el neki beszélni, ami különösen nyugtalanná tette.

- Most már elég lesz - szólalt meg a nővér, és az apáca letörölte karjáról a vizet.

Celestina elfordult a mosdótól, és felemelte csöpögő karjait, éppen úgy, ahogy a tévé-sorozatokban látta, és majdnem el is hitte, hogy otthon van, és a sorozat egy újabb epizódját látja.

Az ápolónő műtősruhát adott Celestinára, és megkötötte a hátán. Josephina nővér pedig leterdelt elé, és utcai cipőjére egy pár gumis szélű műtőscipőt húzott. A sietség, ahogy Celestinát a műtőbe vezették, többet árult el Phimie állapotáról, mintha a nővérek szóban tájékoztatták volna.

Az ápolónő ekkor műtősmaszkot adott Celestinára, és sapkát húzott a fejére, aztán a folyosón elindultak a műtő felé. A fejük fölött fluoreszkáló neoncsövek világítottak.

Az ápolónő kinyitott egy lengőajtót és megtartotta, hogy Celestina is bemehessen rajta, de ő maga nem követte a lányt a műtőbe.

Celestina szíve olyan erősen dobogott, hogy szinte a csontjaiban, a lábában és egész testében

érezte.

Hirtelen a műtőasztal mellett találta magát. A műtős csapat tagjai az asztalon fekvő Phimie fölé hajoltak. Celestina mindenhol vért látott.

Igyekezett megnyugtatni magát, és elviselni a vér látványát. A szülés elég véres mutatvány, és ebből a szempontból talán Phimie sem számított különleges esetnek. A kisbabát azonban nem látta. Az egyik sarokban egy testes ápolónő neki háttal foglalatoskodott valamivel, de nem tudta megállapítani, mi van a kezében. Celestina egy fehér ruhába csavart valamit látott, ami talán a gyermek is lehet.

Celestina olyan erővel gyűlölte az újszülöttet, hogy az utálat keserű ízét szinte a szájában érezte. A gyermeket szörnyetegnek tekintette, még akkor is, ha nem szenvedett fizikai károsodást. Ő az erőszakoskodó átka, aki egészségesen született, de kizárólag Phimie betegsége révén.

Bár az orvosok és műtősök csoportja rendkívüli intenzitással és gyorsan dolgozott, egy magas ápolónő odalépett hozzá, és Celestinát az asztal fejrészéhez irányította. Végre megláthatta Phimie-t. És Phimie élt! De húga arca olyan változásokon ment keresztül, amelynek láttán Celestina szíve elszorult. A lány arcának jobb oldala mintha mozdulatlaná vált volna. Szemhéja lecsukódott, szájának sarka pedig lefelé konyult. Szája sarkából tehetetlenül nyál szivárgott. Szemei kifordultak és félelmet tükröztek.

- Agyvérzés - magyarázta neki egy orvos, aki talán Dr. Lipscomb volt.

Celestinának minden erejét össze kellett szednie, hogy képes legyen állva maradni, és megkapaszkodott a műtőasztal szélében. Az éles fény bántotta a szemét, a levegőt pedig a fertőtlenítő és a vér szagának keveréke töltötte meg. Phimie megfordította a fejét, és egyenesen nővére nézett. Úgy tűnt, most tudja, hol van.

Megpróbálta felemelni jobb kezét, de erőtlenül visszaesett, ezért bal kezével nyúlt Celestina felé, amelyet nővére szorosan meg is ragadott. A kislány beszélt hozzá, szavait azonban Celestina alig értette. Összefüggéstelenül beszélt, végül mégis összeszedte minden erejét, és egyetlen jól érthető szót mondott: - A gyermek.

- Nem tudja magát elég jól kifejezni, ám kitűnően érti, amit maga mond - mondta az orvos.

Ekkor az erős alkatú ápolónő jelent meg Celestina mellett, az újszülöttel a karjában. Celestina undorodva tekintett a kisgyerekekre. Az ápolónő úgy tartotta karjában az újszülöttet, hogy az édesanya megnézhesse az arcát. Phimie kurtán a kisgyerekekre nézett, majd újra nővére szemét kereste. Hatalmas erőfeszítéssel ismét egyetlen szót préselt ki ajkain: - Angel.

Pedig a gyermek egyáltalán nem volt angyal. Hacsak nem a halál angyala.

A gyermeknek apró kezecskéi és lábacskaik voltak. Apja ördögi természete láthatóan nem tükröződött a kicsiny arcon.

Celestina nem akarta, hogy köze legyen hozzá, sőt, kifejezetten sértőnek érezte már a látványát is, és egyáltalán nem értette, miért ragaszkodik Phimie annyira ahhoz, hogy angyalnak hívják a gyermeket. - Angel - mondta Phimie alig érthetően, és nővére pillantását kereste.

- Ne erőltesd magad, drágám.

- Angel - mondta Phimie egyre sürgetőbben, majd minden erejét összeszedte: - Név.

- Azt akarod, hogy a babát Angelnek nevezzük?

A lány megpróbálta azt mondani, igen, de csupán artikulátlan hangok jöttek ki száján, ezért inkább bólintott és megszorította Celestina kezét.

Lehet, hogy valóban csak expresszív afáziában szenvedett, Celestina azonban úgy gondolta, hogy húga bizonyos fokig zavart is volt. A kisbabának - akit hamarosan adoptálnak - nem neki kellett volna nevet adni.

- Angel - ismételte kétségbeesve.

Angyal. Saját nevének kevésbé egzotikus változata, hiszen a Seraphim is angyalt jelent. Az angyal angyalkája.

- Rendben van - válaszolta Celestina. - Természetesen Angelnek fogjuk nevezni. - Celestina megnyugtatóképpen végigsimította Phimie kezét. - Angel. Angel White. Ez lesz a neve. Most pedig nyugodj meg, és próbálj pihenni.

- Angel.

- Igen.

Az ápolónő kivitte a szobából az újszülöttet, Phimie szorítása pedig ellazult Celestina kezén.

Nem sokkal ezután azonban még egyszer megszorította nővére kezét, és idegesen nézett rá. - Szeretlek.

- Én is szeretlek, drágám - mondta Celestina remegve. - Nagyon szeretlek.

Phimie szeme elkerekedett, kezével pedig egyre fájdalmasabban szorította nővére csuklóját. Aztán teste hirtelen megrázkódott, majd sírva fakadt, és csupán artikulátlan hangokat tudott kiadni.

Szorítása Celestina kezén teljesen elernyedtt, csakúgy mint teste, és szemei sem forogtak idegesen körbe, hanem egyetlen pontra meredtek. A szívmonitoron hirtelen egyenes vonal jelent meg, és a gép sípoló hangot adott.

Celestinát félretolták, hogy a mütös csapat megkezdhesse az újraélesztést. A lány teljesen le-sújtva hátrált addig, amíg a falnak nem ütközött.

*

Kalifornia déli részén eközben közeledett a hajnal. Agnes Lampion még mindig újszülött kisfiáról, Bartholomew-ről álmódott, aki egy inkubátorban feküdt, és minden rezdülését angyalok figyelték, akik szeráfok és kerubok társaságában apró fehér szárnyaikkal lebegtek körülötte.

Oregon államban, Junior Cain ágya mellett, Thomas Vanadium még mindig a negyed dollárossal játszott, és éppen azt kérdezte gyanúsítottjától, hogy miért emlegette álmában a Bartholomew nevet.

San Franciscóban Seraphim Aethionema White élesztésére nem volt remény, pedig a gyönyörű kislány még csak tizenhat éves volt.

A magas ápolónő gyengéden lezárta a halott lány szemét, majd elővett egy tiszta, hófehér lepedőt, és a holttestre terítette, az arcot takarva le utoljára.

Ezután minden haladt a maga megszokott útján...

Dr. Lipscomb levette magáról a sebészmaszkot, és odalépett Celestinához. A lány hátát a falnak döntve állt, arca sápadt volt, és megnyúlt, mintha iszonyatos súly nyomná a vállát.

- Nagyon sajnálom, Miss White.

A lány bólintott, de nem tudott megszólalni.

- Időre lesz szüksége, hogy feldolgozza - mondta a férfi. - Innen nyugodtan felhívhatja a családját is.

Az anyja és az apja még nem tudták, hogy Phimie már nem él. Celestina számára húga halálhírének közlése lesz élete egyik legnehezebb feladata.

Halála megrázta Celestinát. A legborzalmasabb dolog volt, amelyet élete során átélt. Rosszabb, mint szembenézni saját halálával.

- És természetesen a temetést is elő kell készítenie - folytatta Dr. Lipscomb. - Josephina nővér majd megmutatja önnek azt a szobát, ahol leülhet, egyedül lehet és használhatja a telefont, hogy mindent elintézzon.

Nem tudott figyelni arra, amit a doktor mondott. Úgy érezte magát, mintha félig elaltatták volna. Elnézett a férfi mellett a semmibe, és hangja mintha több réteg mütösmaszkon keresztül jutott volna el hozzá.

- De mielőtt hazamegy - mondta az orvos -, szeretném, ha szánna rám néhány percet az idejéből. Igazán sokat jelentene nekem. Személyes dologról van szó.

Celestina lassanként észrevette, hogy Lipscomb sokkal nagyobb zavarban van, mint azt a helyzet indokolná, mivel a beteg nem az ő hibájából halt meg.

Amikor a lány végre ránézett, a férfi így szólt: - Várni fogok magára. Kérem, szóljon, amikor készen áll, hogy meghallgasson engem. Akármilyen sokáig hajlandó vagyok várni, mert nagyon különös dolog történt, mielőtt megérkezett.

Celestina majdnem elmondta neki, hogy mennyire nem érdekli az orvosi vagy pszichológiai furcsaság, amelyet a doktor úr látott. Az egyetlen csoda, ami igazán felkeltette volna érdeklődését, az Phimie életbenmaradása, amelyre azonban semmi esélyük nem volt.

A doktor szemében csillogó kedvesség láttán azonban Celestina bólintott.

Az újszülöttet ekkora már kivitték a mütöből.

Celestina nem vette észre, hogy a babát elviszik, pedig még szeretett volna egy utolsó pillantást vetni rá, bár a rosszullét kerülgette a látványtól.

Igyekezett a gyermek vonásait felidézni magában, ami valószínűleg az arcára is íródott, mert az orvos megkérdezte: - Valami baj van?

- A gyermek...

- A kislányt átvitték az újszülött-osztályra.

Tehát kislány. Celestina egész idáig nem foglalkozott a gyermek nevével, mert számára nem is volt több egy tárgynál.

Lipscomb így szólt: - Miss White? Megmutassam önnek az utat?

A lány megrázta fejét. - Nem, köszönöm, nem szükséges. Majd később megkeresem.

Az erőszak következményét, az újszülöttet, Celestina egyáltalán nem tekintette élőlénynek, csupán rosszindulatú rákos daganatnak, amelyet azonnal el kell távolítani. Egyáltalán nem érdekelt a gyermek, következésképpen arcának vonásaira sem emlékezett.

Egyetlen dolog, csupán egyetlen részlet azonban mindvégig kísértette.

Amikor Phimie oldalán állt a műtőben, úgy gondolta, hogy nem jól látta ezt a lényeges apróságot.

Csupán egyetlen részlet. De olyan fontos részlet, hogy mindenképpen meg kell bizonyosodnia róla, mielőtt elhagyja a St. Mary Kórházat. Még olyan áron is, hogy a gyermekre még egy pillantást kell vetnie, bár őt okolta húga haláláért.

19. fejezet

A kórházakban, csakúgy, mint a farmokon, a reggeli hajnalban érkeznek, mert mind a gyógyulás, mind a fölművelés kemény munka.

Agnes Lampionnak azonban a farmoktól eltérően csupán két lágy tojást, egy szelet kenyeret, egy pohár almalevet és egy kis tányér narancszselét szolgáltak fel. Bár az asszony jól aludt, és vérzését is sikeresen elállították, Agnes mégis túl gyenge volt ahhoz, hogy reggelijét egyedül fogyassza el. Állapotában még egy kiskanál megemelése is rendkívüli erőfeszítést igényelt tőle.

Egyébként sem volt étvágya. Gondolatai állandóan Joey körül kalandoztak. Áldásnak érezte a sorstól, hogy egészséges gyermeknek adott életet, de ez nem pótolta elveszett férje hiányát. Bár Agnes természettől fogva ellenállt a depressziónak, most sűrű sötétség honolt a szívében, és úgy érezte, soha nem múlik el. Az ápolónők nem tudták rávenni Agnest, hogy lásson hozzá reggelijéhez, de Maria Elena Gonzalez pusztja jelenlétével meggyőzte erről.

Az apró termetű mexikói nő még mindig a szobában volt. Bár a közvetlen életveszély már elmúlt, sem az orvosokban, sem az ápolónőkben nem bízott, kizárólag saját magában, ezért minden idejét a kórházban töltötte.

Maria az ágy szélére ült, enyhén megsózta a lágytojásokat, és lassan Agnes szájába kanalazta. - Tojást tojni tyúk.

- A tojást a tyúk tojja - javította ki Agnes.

- *Que?*

Szemöldökét összevonva, Agnes így szólt: - Nem, ennek sincs túl sok értelme. Tulajdonképpen mit is akartál mondani?

- Ez a nő kérdez engem a csirkékről...

- Milyen nő?

- Mindegy. Buta nő, kinevetni az angolomat, megpróbál összekavarni. Kérdezni tőlem, hogy tyúk van előbb, vagy tojás.

- Hogy melyik volt előbb? A tyúk vagy a tojás?

- Így, ezt mondani.

- Nem akart gúnyt űzni az angolságodból, kedvesem. Ez csak egy régi mondás. - Marián látszott, hogy egyetlen szót sem ért az egészből, ezért Agnes lebetűzte neki, és elmagyarázta a jelentését. - Ez egy olyan kérdés, amire senki sem tud válaszolni. Nem számít, hogy jól beszélsz angolul vagy nem.

- Micsoda dolog! Olyan kérdés, amire nincs válasz? Minek olyan? - Maria idegesen nézett maga elé. - Még biztosan nem lenni jól, mert a fejed nem tiszta.

- De igen, tiszta.

- Nem tud válaszolni a kérdésre.

- És mi volt a te válaszod?

- Először tyúk, amiben már ott a tojás.

Agnes lenyelt egy kanál narancszselét és elmosolyodott. - Nos, akkor ezt elég könnyen megválaszoltuk.

- Minden egyszerű.

- Micsoda? - kérdezte Agnes, ahogy egy szívószállal az almalé utolsó cseppjeit szürcsölte.

- Egyszerű minden. Csak emberek teszik komplikálttá a dolgokat. Minden olyan egyszerű a világon, mint a varrás.

- Mint a varrás - mondta Agnes és elgondolkodott, hogy talán tudata valóban nem tisztult még ki.

- Tű, cérna, öltés, öltés, öltés, öltögetés - mondta Maria, és elvette Agnes elől a tálcát. - Utolsó öltés elvarrni. Eldönteni csak azt, hogy cérna milyen színű, és öltés milyen. Aztán varrni, varrni, varrni.

E rögtönzött varrótanfolyam közepén lépett be a kórterembe egy ápolónő, azzal a hírral, hogy a kisbaba már túl van az életveszélyen, és kivették az inkubátorból. Amint az örömteli közlés elhangzott, egy második ápolónő jelent meg a teremben, kerek kiságyat tolvá maga előtt. Az első ápolónő először egy mosolyt villantott a kiságy felé, majd fehér plédbe bugyolált, apró csomagot vett ki belőle.

Agnesnek korábban annyi ereje sem volt, hogy egy kanalat felemeljen, most azonban, hirtelen újra erőre kapott.

- Gyönyörű szemei vannak - mondta az ápolónő, és a kisfiút édesanya karjaiba tette.

A gyermek minden szempontból tökéletesnek látszott. Arca simább volt, mint a legtöbb újszülötté, mintha már mindent tudott volna az előtte álló életről. Vonásai is határozottabbak voltak, mintha a tudás és a tapasztalat máris meg akarna nyilatkozni nála. A kisfiúnak sűrű, sötétbarna haja volt, éppen olyan, mint Joeynak.

Maria az éjszaka már mondta Agnesnek, és az ápolónő is megerősítette, hogy a kisfiú különlegesen szép szemekkel jött a világra. Bartholomew szeme két színben tündökölt: az anyjától örökölt zöld, és az apjától örökölt kék színárnyalatban.

A kisfiú tekintete megbabonázta Agnest. Ahogy belenézett a szemébe, a titokzatosság különös érzése kerítette hatalmába. - Az én kicsi Bartym - mondta lágyan becézve a nevét. - Azt hiszem, egészen rendkívüli életed lesz. Igen, ebben biztos vagyok. Ezt egy anya tudja a legjobban. Olyan sok minden történt, ami megakadályozhatta volna, hogy megszüless, ám te mégis a világra jöttél. Életednek biztosan határozott célja van.

Az eső, amely oly fontos szerepet töltött be a kisfiú édesapjának halálában, már nem esett, a reggeli égbolt azonban sötét maradt, és sűrű fellegek fodrozódtak rajta.

Miközben beszélt hozzá, az égiek mintha megkönyörültek volna, és a mennydörgés-villámlás ereje egy időre alábbhagyott. Ám amikor Agnes a *cél* szót kiejtette a száján, mintegy varázsütésre, villámlás hasított végig az égbolton.

A kisbaba pillantása anyjáról az ablak felé siklott, ám úgy tűnt, egyáltalán nem ijed meg a hirtelen zajtól és fénytől.

- Ne aggódj a nagy csinnadratta miatt, Barty - mondta neki Agnes. - A karjaimban mindig biztonságban leszel.

A *biztonság* szó hatására az ég újra lángba borult, és hirtelen olyan égzengés támadt, hogy az egész épület beleremegett.

Dél-Kaliforniában igen ritka jelenség a mennydörgés, a villámlás pedig talán még annál is ritkább. Az itteni viharok általában fél-trópusi jellegűek, amikor az esőt nem kíséri villámlás.

A második villámlás ereje rémült sikolyt csalt elő a két ápolónő és Maria ajkáról.

Agnesen hirtelen babonás rettegést lett úrrá, fiát erősebben szorította magához, és megismételte: - Biztonságban vagy, kicsim.

Ahogy a szót ismételten kiejtette, a vihar és a villámlás még erősebben, fényesebben és hangosabban tombolt, mint korábban. Az ablaktáblák hangosan remegtek, a tálcán levő edények pedig csörömpölve ütődtek egymáshoz.

Az ég szinte teljesen elfehéredett a villámlástól, Maria pedig ijedtében keresztet vetett.

Agnes úgy gondolta, ez a kivételesen tomboló vihar célja kifejezetten gyermekének megfélemlítése volt, ezért egyre erősebben szorította magához Bartyt, és makacsul ismételte a szót:

biztonság.

A legerőteljesebb mennydörgés az utolsó volt, amely szinte földön túli fényességgel árasztotta el a környéket, és olyan hatalmas erővel dübörgött, hogy Agnes és a körülötte lévők szinte minden porcikája beleremegett. A kórházban a hirtelen elektromos kisüléstől pislogni kezdtek a lámpák, a levegő pedig olyan friss volt, hogy szinte csípte Agnes orrát, amikor belélegezte. Aztán a tűzijátéknak vége lett, és szerencsére senkinek sem történt baja.

E különös égi jelenség során az volt a legfurcsább, hogy eső egyáltalán nem esett. A hatalmas hangzavar után azonban kísérteties csend telepedett a városra, még hozzá olyan hirtelen, hogy mindenki rémülten nézett a másokra, azt várva, hogy most olyasmi következik, amelyet maguk sem tudnak megmagyarázni.

A közzjáték végén a szürke és fekete fellegek lassan oszladozni kezdtek, és mögöttük feltűnt a halványkék égbolt.

A vihar során Barty egyáltalán nem sírt, sőt, az izgalom és a nyugtalanság legapróbb jelét sem mutatta. Mindvégig nyugodtan viselkedett, de most újra édesanyjára emelte tekintetét és édesen rámosolygott.

20. fejezet

Junior már korábban megivott egy pohár hideg almalevet, amelyet szerencsére lenn is tudott tartani, így megengedték neki, hogy egy második pohárral is igyon, bár csak kortyonként fogyaszthatta el. E mellé három darab keksz is kapott. Annyira éhes volt, hogy akár egy egész tehenet is képes lett volna megenni. Bár még gyengének érezte magát, nem fenyegette a veszély, hogy epét, vagy vért hány. A rohamai véget értek.

Feleségének meggyilkolása azonnali, idegi alapú hányást váltott ki belőle, most azonban farkasétvágya és hihetetlen életkedve olyan erővel tört fel, hogy fegyelmeznie kellett magát, dalra ne fakadjon. Junior legszívesebben ünnepelt volna.

Az ünneplés azonban nem volt helyénvaló, hiszen könnyedén börtönbe, sőt talán villamoszékre juttatta volna. Mivel Vanadium, a megszállott zsarú bármikor és bárhol felbukkanhatott, hogy egy óvatlan pillanatban elkapja, Junior kénytelen volt olyan ütemű gyógyulást produkálni, amelyet az orvosok sem találnak rendkívülinek. Dr. Parkhurst csak másnap reggel szándékozott őt elbocsátani a kórházból.

Junior elég erős volt már ahhoz, hogy felkeljen az ágyból, rendes pizsamát is kapott, és a betegek hagyományos, hátul összeköthető köntöse helyett egy vékony gyapjú köntöst is adtak neki. Kinyújtóztathatta végtagjait, járkálhatott és könnyű tornagyakorlatokat is végezhetett. Bár az ápolók azt hitték, hogy Junior még szédül, ő minden gond nélkül képes volt egyensúlyát megtartani, és közel sem volt olyan gyenge, amilyenek környezete előtt mutatta magát. Akár kíséret nélkül is képes lett volna körüljárni a kórházat, ő azonban eleget tett az elvárásoknak, és inkább a járókeretet használta.

A folyósón sétálva, időről időre megállt, hogy a keretre támaszkodjon, mintha szüksége lenne pihenésre. Időnként úgy tett, mintha arca eltorzulna a fájdalomtól, és csak nehezen tudna lélegezni.

Az elhaladó ápolónők megálltak mellette, és azt tanácsolták neki, hogy ne fárasza ki magát. A kórházban dolgozó nővérek közül egyiket sem talált olyan vonzónak, mint Victoria Bresslert, a nővért, aki ébredése után jéggel kínálta. Tudta, hogy a lány odavan érte, Junior azonban csak csendesen figyelt és reménykedett. Bár hálát érzett, amiért Victoria kimutatta érzéseit iránta, mindazonáltal nyitva hagyta a kaput a többi lány számára is. Később, amikor már senki nem gyanakszik rá, szívesen meghívja Victoriát egy cukrászdába, ahol romantikus hangulatban elbeszélgetnek, a többi pedig majd jön magától.

Junior érdeklődése nem korlátozódott csupán a kórház egyetlen emeletére. A fiú a lifttel az épület összes emeletét bejárta, hogy szemrevételezze az ápolónőket.

Végül egy hatalmas ablak előtt találta magát az újszülött-osztályon, ahol hét kisgyermeket látott. A hét kisbaba mindegyike külön kocsiban feküdt, végükön kis tábla mutatta nevüket.

Junior hosszú ideig állt az ablak előtt. Nem azért, mert pihenésre volt szüksége, sőt, nem is

az ápolónőket figyelte. Valami mintha megbabonázta volna, de fogalma sem volt, hogy miért.

Egyáltalán nem irigyelte e gyerekek szüleit. Junior soha nem akart gyereket. Úgy gondolta, a gyerekek undorító, apró szörnyetegek. Egy gyermek csupán kellemetlen teher, nem pedig áldás a családban.

Most azonban valami felkeltette érdeklődését az újszülöttek iránt, amely miatt lába szinte földbegyökerezett. Úgy érezte, valami arra kényszerítette, hogy az újszülött-osztályra jöjjön. Mintha egy titokzatos mágnes vonzotta volna ide.

Amikor a hatalmas üveglak elé érkezett, hangulata még derűs volt, de ahogy tovább álldo-
gált, kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát.

Kisbabák.

Csak ártatlan gyermekek.

Bármennyire is ártalmatlannak tűntek, a látványuktól Junior egészen zavarba jött, majd meg-
magyarázhatatlan módon, remegni kezdett a félelemtől.

Mind a hét nevet megjegyezte a hét kosárka végén, de újra elolvasta. Úgy érezte, ezekből a
nevekből, vagy talán az egyikük nevéből majd rájön, hogy mi okozza a belsejében az egyre elhara-
pódzó rettegést. Ahogy szeme újra végigsiklott a hét táblán, Junior olyan hatalmas ürességet érzett,
hogy a járókeretre kellett támaszkodnia. Úgy érezte, összeroppan egy hatalmas súly alatt.

Már korábban is tapasztalt ilyet: akkor éjjel, amikor fölriadt álmából, amelyet nem tudott
felidézni, majd rögtön ébredés után megpillantotta Vanadium nyomozót, amint a fényes negyed
dollárossal játszik.

Nem, nem egészen akkor. Sőt, az érzést nem is az érme, vagy a nyomozó látványa okozta,
hanem akkor sújtott le rá, amikor Vanadium először kiejtette a száján a nevet, amelyet ő, Junior, ál-
lítólag a rémálom során folyamatosan ismételtetett.

Bartholomew.

Junior megborzongott. Vanadium egészen biztosan nem találta ki a nevet. A név említése-
kor, Juniorban megmagyarázhatatlan érzések tolultak fel, amelyeknek semmi köze nem volt a de-
tektívhez.

Bartholomew.

Az előtte fekvő gyermekek közül egyiket sem hívták Bartholomew-nak, ezért Junior kétség-
beesetten próbálta megfejteni a kórház és az elfelejtett álom közötti kapcsolatot.

A rémálom okára nem talált magyarázatot, azt azonban érezte, hogy félelmének alapos oka
lehet, és az álom valójában több, mint egyszerű álom. A Bartholomew nevű nemezis nemcsak álma-
iban létezett, hanem a való világban is, és biztosan köze van ezekhez a gyerekekhez.

Junior ösztönösen tudta, hogy ha életében bármikor összetalálkozik egy Bartholomew nevű
férfival, fel kell készülnie arra, hogy ugyanolyan keményen bánjon el vele, mint ahogy Naomival
tette. Nem szabad vesztegetnie az időt.

Amikor hátat fordított a hatalmas ablaknak, Junior remegett és verejtékezett. Azt várta, ha
eltávolodik az újszülött-osztálytól, félelme majd enyhül, ám épp ellenkezőleg, egyre sötétebben ne-
hezedett rá.

Észrevette, hogy minduntalan a háta mögé tekintget, és mire visszatért a szobájába, az ide-
gességtől teljesen kimerült. Egy ápolónő sietett a segítségére, hogy lefektesse. A nő rendkívül fi-
gyelmes és kedves volt, ám Junior egyáltalán nem találta vonzónak, ezért leginkább azt szeretete vol-
na, ha magára hagyja.

Amikor az ápolónő behúzta maga mögött a kórterem ajtaját, Junior hirtelen félni kezdett.
Egyedül volt, gyengének és sérülékenynek érezte magát.

Odakint valahol halálos ellenség leselkedik rá: Bartholomew, akinek köze volt ezekhez a
gyerekekhez. Egy idegen várta odakint.

Junior könnyen hihette volna, hogy kezd megőrülni, ha nem lett volna természettől fogva jó-
zan, kiegyensúlyozott és szélsőségekre nem hajlamos ember.

21. fejezet

A nap lassan a felhők fölé emelkedett, és ezüstös fénnel vonta be a várost. Csendes eső sze-

merkelt. A St. Mary Kórház szociális munkásai nem érkeztek túl korán, így Celestina nyugodtan üldögélhetett az egyik irodában, ahonnan felhívta szüleit, hogy közölje velük a szomorú hírt. Innen szervezte meg azt is, hogy egy temetkezési vállalat elszállítsa Phimie holttestét a kórházból a repülőtérré, hogy Oregonba vihessék.

A hír hallatán Celestina édesanyja és édesapja keserűen sírtak, a lány viszont erős maradt. Sok elintéznivalója volt még, mielőtt húga holttestével felszáll a San Franciscóból Oregon felé induló járatra. Amikor minden feladatát elvégezte, végre átadhatta magát a fájdalomnak. Phimie megérdemelte, hogy nővére méltósággal kísérije el végső útjára a messzi északra.

Amikor már minden telefonhívást lebonyolított, Dr. Lipscomb lépett a szobába.

A doktor már nem a műtősruhát viselte, hanem szürke nadrágot és kék pulóvert. Lezser öltözékével és komoly tekintetével inkább tűnt filozófiaprofesszornak, mint sikeres szülész-nőgyógyásznak.

Amikor az orvos belépett a helyiségbe, lány fel akart állni a székből, a férfi azonban intett neki, hogy maradjon.

Dr. Lipscomb lassan az ablakhoz sétált, és kinézett az utcára. Egy darabig szótlánul bámult kifelé, és mintha kereste volna a szavakat, amelyekkel beszámolhat a lánynak arról a különös élményről, amelyet már korábban is említett.

Odakint ömlött az eső.

Amikor hosszú idő elteltével végre megszólalt, hangjában mélységes szomorúság csengett: - Három évvel ezelőtt, március 1-jén, a feleségem és két fiam - Danny és Harry, a hét éves ikrek - hazaindultak New Yorkból, ahol a feleségem szüleit látogatták meg. Nem sokkal felszállás után a repülőgépük lezuhant.

Celestinát egyetlen húga halála is borzasztóan megviselte, így el sem tudta képzelni, mit élhetett át Dr. Lipscomb, amikor az egész családját elveszítette. A sajnálat annyira elszorította szívét, hogy alig tudott megszólalni: - Az American Airlines járata volt, ugye?

A férfi bólintott.

Különös módon, azon a napon volt hosszú hetek óta először igazán napsütéses idő. A 707-es gép azonban lezuhant a Jamaicai-öbölben, és fedélzetén mindenki életét veszítette. Még most, 1975-ben is, a polgári repülés egyik legsúlyosabb katasztrófájaként tartják nyilván az Egyesült Államokban. A sajtó korábban sosem látott, drámai erejű képsorokban tudósított a helyszíni eseményekről, így a történet alaposan bevésődött Celestina emlékezetébe, bár egy egész kontinens választotta el tőle.

- Miss White - folytatta még mindig az ablak előtt állva -, nem sokkal azelőtt, hogy ön reggel megérkezett a műtőbe, a húga meghalt a műtőasztalon. Akkor a kisbaba még nem született meg, sőt, talán nem is lettünk volna képesek császármetszéssel a világra hozni, hogy időben megakadályozzuk az agykárosodást, így mind a gyermek, mind az édesanya érdekében heroikus küzdelmet folytattunk, hogy Phimie-t visszahozzuk az életbe, és biztosítsuk a magzat folyamatos keringését, amíg meg nem születik.

E hirtelen váltás a légikatasztrófáról Phimie szülésére, kicsit zavarba hozta Celestinát.

Lipscomb tekintetét az utcáról az ég felé fordította. - Phimie nem volt hosszú ideig a klinikai halál állapotában, talán csak egyetlen percig - maximum egy perc tíz másodpercig, aztán újra magához tért -, de állapotából nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy a szívleálláson kívül volt egy sokkal erősebb agyi esemény is. Phimie dezorientált volt, és a bal oldala megbénult... ahogy ön is láthatta az arcizmok eltorzulásából. Kezdetben a beszéde is akadozott volt és elmosódott, aztán valami nagyon furcsa dolog történt...

Phimie beszéde később is zavaros volt, közvetlenül a gyermek születése után, amikor próbálta nővérével megértetni kívánságát, hogy lányának az Angel nevet adják.

Celestina hirtelen nehezen meghatározható tónust vett észre Dr. Lipscomb hangjában, amelynek hatására lassan felállt a karosszékből. Talán a csodálkozás volt, a félelem, vagy a nagyrabecsülés. Vagy mindhárom együtt.

- Egyetlen pillanatra - folytatta Lipscomb - a hangja ismét kitisztult, és minden szavát világosan lehetett érteni. A húga hirtelen felemelte fejét a párnáról, rám nézett, és arcáról minden zavarodottság eltűnt. A tekintetében különös fény lobogott. És akkor azt mondta nekem: „Rowena szereti magát”.

Celestina hirtelen megorzongott, mert tudta, hogy mit fog mondani a férfi.

- Rowena - folytatta az orvos, mintegy megerősítve Celestina megérzését - a feleségem volt.

Lipscomb Celestinához fordult: - Mielőtt beszéde újra összefüggéstelenné vált volna, a húga így szólt „Beezil és Feezil is biztonságban vannak vele együtt”, amely talán épp oly zagyvaságnak tűnhet egy idegen számára, mint az előbbieket, nekem viszont sokat jelent.

Celestina türelmetlenül várt.

- Így becézte Rowena a fiúkat, amikor még kisgyerekek voltak. Azért találta ki ezeket a neveket, mert mindig azt mondta, hogy a fiúk olyanok, mint két gyönyörű manó, ezért keresett nekik manónevet.

- Ezt Phimie biztosan nem tudta.

- Így van. Ráadásul Rowena, a fiúk születése utáni első évben el is hagyta ezeket a neveket. Csak mi ketten szólítottuk őket így. Talán maguk a fiúk sem emlékeznek rá.

Az emlékek hatására az orvos arca elkomorult, szemében pedig kételkedés tükröződött.

Az orvos erősen hitt az orvoslásban és a tudományban, éles logikája és ésszerű gondolkodása pedig sosem hagyta cserben. Ezért nehezen tudta elfogadni, hogy a logika és a józan ész - bármennyire is elengedhetetlen eszközök ahhoz, hogy boldog és teljes életet éljünk - nem alkalmasak arra, hogy akár a fizikai világot, akár pedig az emberi élményeket leírjuk velük.

Celestina sokkal nyitottabb volt nála, és képes volt elfogadni e transzcendentális élményt. Nem tartozott azon művészek közé, akik a káoszt és a rendetlenséget dicsőítik, vagy a pesszimizmusban és a kétségbeesésben találnak inspirációt. Bármin is állapotodott meg tekintete, mindenben meglátta a rendet, a célt és a harmóniát. Számára a rejtélyes és titokzatos dolgokat nem a szellemjárta ódon házak vagy a Lipscomb által imént elmesélt különös történetek testesítették meg, hanem épp ellenkezőleg, a hétköznapi világ részletei, ahogyan egy kutya játszik egy teniszlabdával, vagy a fehér hófergeteg kavargó, azaz a természeti világ bármely területén megtalálta a megmagyarázhatatlant, ahol a megoldhatatlan rejtély ugyanolyan alapvető lételemnek bizonyult, mint a fény vagy a sötétség, az anyag az energia, vagy az idő és a tér.

- Voltak a húgának más, különös élményei is? - kérdezte Lipscomb.

- Nem, még soha.

- Sikeres volt a kártyában?

- Nem sikeresebb, mint én.

- Voltak előérzetei?

- Nem.

- Látnoki képessége?

- Semmi ilyesmiről nem tudok.

- Pedig talán egy nap majd ez is bizonyítható lesz.

- Mint a halál utáni élet? - kérdezte a lány.

Az orvos még mindig reménykedett. Celestina ekkor így szólt: - Phimie nem volt gondolatolvasó. Ilyesmi csak a tudományos-fantasztikus könyvekben létezik, Dr. Lipscomb.

A férfi a lányra nézett, akitől nem kapott választ kérdéseire.

- Biztos vagyok benne, hogy nem férközött be a gondolataiba, hogy onnan előrántsa a Rowena, a Beezil vagy a Feezil neveket.

Mintha megrémítette volna a Celestina szeméből sugárzó magabiztosság, a doktor újra az ablak felé fordult.

Celestina odasétált mellé. - De amikor a szíve egyetlen percre megállt, akkor nem itt volt a St. Mary Kórházban, ugye? A teste talán igen, de a lelke biztosan nem.

Dr. Lipscomb eltakarta kezével az arcát, mintha attól félne, örökre elveszít valamit.

- Ha Phimie nem volt itt - felelte Celestina -, mielőtt újra magához tért, akkor az alatt az egyetlen perc alatt valahol máshol kellett lennie, ugye?

Az orvos ekkor nagyot sóhajtott.

Celestina habozott, mert teljesen felkavarták a hallottak.

Mint mindig, ha bizonytalannak érezte magát valamiben, feltette magában a kérdést, hogy édesanyja mit tenne ebben a helyzetben. Mert Grace mindig pontosan azt tette, amit tennie kellett, mindig pontosan ismerte a szavakat, amelyekkel meg tudja nyugtatni a másikat, amelyekkel fel tudja vidítani a körülötte levőket, és amellyel még a legkétségbeesettebb emberből is mosolyt tudott ki-

csikarni. Gyakran ugyanis nem volt szükség szavakra, hanem csak egyszerű megerősítésre, hogy nem vagyunk egyedül.

Celestina a férfi vállára helyezte karját.

A lány érezte, hogy érintése nyomán a doktorból minden feszültség elszáll. Karjai lecsúsztak arcáról, és szembefordult a lánnyal. A doktor reszketett, de nem a félelemtől, hanem a megkönnyebbuléstől.

Próbált megszólalni, de nem sikerült. Celestina átölelte a férfit.

A lány még alig volt huszonegy éves, az orvos pedig az apja lehetett volna, és mégis úgy simult a karjaiba, mint kisgyermek az anyjába.

22. fejezet

Korán reggel három elegáns, sötét öltönyös, frissen borotvált férfi látogatta meg Juniort kórházi szobájában. Nem teveháton érkeztek, és ajándékot sem hoztak, de hajlandóak voltak megfizetni a fájdalom és a gyász árát. A két ügyvéd és a magas rangú hivatalnok az államot, a megyét és a biztosítótársaságot képviselte az elkorhadt korlát ügyében, amely a tűztoronyban a végzetes balesetet okozta.

Legalább olyan komorak és tisztelettudóak voltak, mintha Naomi holtteste - akinek testét újra összevarrták, bebalzsamozták, fehérbe öltöztették, hideg kezei pedig összekulcsolva nyugszanak a Biblián - ebben a szobában lett volna felravatalozva, a koporsó körül virágok, és épp arra várnának, hogy megérkezzenek a gyászoló hozzátartozók. Mindhárom udvarias, finom beszédű, szomorú szemű és aggodalmas tekintetű úriember volt, csupa hideg fejű számítás.

Knacker, Hisscus és Nork néven mutatkoztak be, Junior azonban nem bajlódott azzal, hogy az arcokhoz hozzákapcsolja a neveket, elsősorban azért, mert a férfiak külső megjelenésükben és modorukban annyira hasonlítottak egymáshoz, hogy még talán saját édesanyjuknak is gondot okozott volna megkülönböztetni őket, másodsorban pedig azért, mert legutolsó kórházi sétája, és a gondolat, hogy valahol a nagyvilágban egy Bartholomew nevű fickó keresi őt, nagyon kimerítette.

Miután befejezték kenetteljes és ömlengő hablatyolásukat arról, hogy Naomi most már biztosan békésebb helyen tartózkodik, illetve arról, hogy a kormány mindig elsőrendű feladatának tekintti a közbiztonság megteremtését, valamint, hogy minden állampolgárát nagylelkű elbírálásban részesítse, Knacker vagy Hisscus, vagy Nork, végre eljutott a pénz kérdéséhez.

A kártérítés szót senki egyetlen szóval sem említette. Ehelyett olyan szavak röpködtek a levegőben, mint kompenzáció, orvoslás és jóvátétel, amelyeket minden bizonnal a jogi egyetemen sajtátítottak el, ahol az angol nyelv csak második nyelvként volt jelen.

Junior kishíján megőrizte őket azzal, hogy úgy tett, mint aki nem érti szándékukat, mivel úgy járták körül a témát, mintha az egy összetekeredett kobra lenne, amelyhez nem mernek közelebb menni.

Juniort meglepte, hogy a férfiak ilyen hamar megjelentek, alig huszonnégy órával a tragédia bekövetkezése után. Főleg azért találta különösnek, mert a gyilkossági csoport nyomozója rögeszmésen ragaszkodott az elképzeléséhez, hogy nem csupán a korhadt fa volt felelős Naomi haláláért.

Junior gyanította, hogy a három férfi kifejezetten Vanadium sürgetésére jelent meg a kórházban. A nyomozót valószínűleg az érdekelte leginkább, hogy mennyire mutatkozik pénzsóvárnak a gyászoló férj, amikor szembe találja magát a kínálkozó lehetőséggel, hogy felesége alig kihűlt holttestéből pénzt csináljon.

A három férfi egyike valamiféle *adományról* beszélt, mintha Naomit istennőnek tekintené, aki elé mindannyiuknak arannyal és ékszerrel kell járulniuk.

Juniornak már elege volt belőlük, ezért úgy tett, mintha fokozatosan kezdené beadni a derekát. Sem haragot, sem ellenszenvet nem akart színlelni, mert tudta, hogy ezzel akaratlanul is elárulhatná magát, és felkelhetné a három férfi gyanakvását.

Ellenkezőleg. Udvariasan és nyugodtan közölte velük, hogy sem felesége haláláért, sem saját szenvedése miatt nem kér kártérítést. - Pénzzel nem tudják őt visszahozni. Ha pénzt kapnék, képtelen lennék egyetlen pennyt is elkölteni. Inkább odaadnám valakinek, akkor meg mi értelme volna?

A meglepetés csendje után Nork, vagy Knacker, vagy Hisscus így szólt: - Megértem az érzé-

seit, Mr. Cain, a jelenlegi helyzetben azonban az a szokás, hogy...

Bár Junior hangja már korántsem volt olyan rekedt, mint előző délután, a három férfinak mégis úgy tűnhetett, mintha minduntalan megbicsaklana. - Nem vagyok kíváncsi arra, hogy mi a szokás. Nem akarok semmit. Nem hibáztatok senkit sem. De ha magukkal hozták a nyilatkozatot, amely mentesíti önöket a kötelezettségek alól, akkor azt most azonnal aláírom.

Hisscus, Nork és Knacker jelentőségteljes pillantásokat váltottak egymással. Teljes volt közöttük a tanácstalanság. Végül egyikük így szólt: - Ezt nem tehetjük, Mr. Cain. Először egy jogtanácsossal kéne konzultálnia.

- Nem akarok ügyvédet. - Junior behunyta a szemét, lehajtotta fejét a párnára, és felsóhajtott. - Csak nyugalmat akarok.

Knacker, Hisscus és Nork ekkor egyszerre kezdtek el beszélni, majd ugyanabban a pillanatban, egyszerre el is hallgattak. Aztán hirtelen újra egymás szavába vágva hajtogatták saját álláspontjukat.

Junior lehunyt szeméből könnyek gördültek végig arcán. A sírást azonban nem Naomi idézte elő. Az elkövetkező néhány nap, talán hét igen fárasztó lesz, egészen addig, amíg nem szerzi meg Victoria Bressler ápolónőt. Így hát jelen körülmények között, épp elég oka volt, hogy sajnálja magát.

Szóttalanul potyogó könnyeivel végre elérte azt, amit szavakkal nem tudott: Nork, Knacker és Hisscus szedelőzködni kezdett, és már csupán arra bíztatták, hogy minél előbb beszéljen az ügyvédjével, majd megígérték, hogy nemsokára visszatérnek. Végül még egyszer, utoljára részvétüket nyilvánították a haláleset miatt, aztán teljesen megzavarodva és tanácstalanul - mert fogalmuk sem volt, folytassák az ügyet egy olyan férfival, akit egyáltalán nem vakít el a pénz iránti vágy, akiben egyáltalán nincs harag, és olyan megbocsátó, mint Káin özvegye - valóban elhagyták a kórtermet.

Az események pontosan úgy peregtek, ahogy Junior eltervezte abban a pillanatban, amikor Naomi először majdnem lezuhant a kilátó elkorhadt korlátján át. Az egész terv szinte egyetlen pillanat alatt összeállt a fejében, és akkor véglegesítette, amikor a kilátón még két kört tettek. Mindent alaposan végiggondolt, és igyekezett hibákat is találni, de egyet sem sikerült.

Eddig csupán két váratlan fejleménnyel kellett szembenéznie, az első az erős hányás volt. Remélte, hogy soha többet nem kell átélnie még egyszer.

A roham azonban nyilvánvalóvá tette számára, hogy felesége elvesztése mind érzelmileg, mind fizikailag lesújtotta. Még ez az epizód is a kezére játszott, mert magától ki sem tudott volna találni ennél tökéletesebb cselet, ha ártatlanságáról és arról akarná meggyőzni az embereket, hogy valójában képtelen előre eltervezett bűntény elkövetésére.

Az elmúlt tizennyolc órában jelentős megkönnyebbülést érzett, ám saját magában is újabb tulajdonságokat felfedezett fel. Ezek közül arra volt a legbüszkébb, hogy rájött: alapvetően érzékeny ember. Ez már önmagában is csodálatra méltó vonás, ám kiváló fedezékként is szolgál, ha valóban új, de sokkal veszélyesebb életet akart élni, amelyben bármilyen kegyetlen tettet végre lehet hajtani.

Az elmúlt órák másik váratlan fejleménye Vanadium nyomozó megjelenése volt, akit a törvény őrült szolgálójának tekintett, és maga volt a megtestesült fenyegetés.

Állhatatosságával a sírba kergette Juniort.

Amint könnyei lassan felszáradtak arcáról, Junior úgy gondolta, valószínűleg meg kell szabadulnia Vanadiumtól, ha teljes biztonságban akarja magát tudni. Meg kell ölnie, hogy ne okozzon neki több problémát. Rendkívüli érzékenysége ellenére meg volt győződve arról, hogy a nyomozó meggyilkolása nem fog újabb rohamot előidézni. Örömeben esetleg a nadrágjába pisil, de semmi több.

23. fejezet

Celestina visszatért a 724-es szobába, hogy összeszedje Phimie holmiját a kisszekrényből és az ágy melletti asztalkáról.

Kezei remegtek, ahogy megpróbálta húga ruháit összehajtogatni, és betenni a bőröndbe.

A máskor oly egyszerű feladat ezúttal hatalmas teher volt. A textíliák szinte életre keltek uj-

jai között, és állandóan kicsúsztak kezéből. Végül elveszítette türelmét, és egyszerűen bedobálta a ruhákat a bőröndbe.

Amikor Celestina lezárta a bőröndöt, és az ajtó felé fordult, egy ápolónő lépett a kórterembe, maga előtt tolvaj törölközőkkel és ágyhuzatokkal megrakott kocsit.

Ugyanaz a nővér volt, aki a másik ágyat is áthúzta, amikor Celestina megérkezett. Most azért jött, hogy Phimie ágyán cserélje le a huzatokat.

- Igazán sajnálom, ami a húgával történt - mondta a nővér.

- Köszönöm.

- Nagyon kedves teremtés volt.

Celestina bólintott, de nem tudott mit felelni az őszinte kedvességre.

- Melyik szobába vitték át Mrs. Lombardit? - kérdezte Celestina. - Szeretnék elbúcsúzni tőle.

- Hát nem tudta? Sajnos, már ő sincs velünk.

- Hogyhogy? - kérdezte Celestina.

Szíve mélyén tudta, hogy Nella nem sokkal azután meghalt, hogy négy óra tizenöt perckor felhívta őt. Amikor az idős asszony elmondta, amit el kellett mondania, a vonal végén tökéletes csend lett. Celestina még sosem hallott ehhez fogható csendet.

- Tegnap éjjel halt meg - mondta a nővér.

- Tudja, hogy mikor? Meg tudná mondani a halál idejét?

- Pár perccel éjfél után.

- Biztos? Egészen biztos az időpontban?

- Épp akkor léptem szolgálatba. Ma másfél műszakot dolgozom. Mrs. Lombardi fel sem ébredt a kómából.

Celestina újra hallotta az idős asszony fáradt hangját a telefonban, épp úgy, ahogy aznap reggel négy óra tizenöt perckor, amikor Phimie állapotáról tájékoztatta.

Jöjjön azonnal.

Micsoda?

Jöjjön gyorsan, azonnal ide kell jönnie.

Ki beszél?

Nella Lombardi. Ide kell jönnie.

Ha a telefonhívás valóban Mrs. Lombarditól származott, akkor a jelek szerint több mint négy órával halála után hívta fel őt.

Ha azonban nem az idős hölgy hívta fel, akkor ki lehetett az, és miért?

Amikor Celestina megérkezett a kórházba, húsz perccel később Josephina nővér meglepődve adta a tudtára: - *Nem tudtam, hogy sikerült elérniük magát, alig tíz perccel ezelőtt kezdődött a műtét.*

Nella Lombardi jóval azelőtt hívta, hogy Phimie húgánál elkezdődtek a rángógörcsös rohamok, és bevitték a műtőbe.

A húga hamarosan meghal.

- Minden rendben van, kedvesem? - kérdezte az ápolónő.

Celestina bólintott, és nagyot nyelt. Keserűség mardosta a szívét, amikor Phimie meghalt, és gyűlöletet érzett a gyermek iránt, aki édesanyja halála árán végül életben maradt. Mindkettő olyan érzés, amely rá egyáltalán nem jellemző, de mégsem tudta szívéből kivetni. A két meglepő fejlemény - Dr. Lipscomb története és Nella telefonhívása, mind enyhítették benne a gyűlölet érzését, és gyógyírt hoztak haragjára, ugyanakkor egyiket sem tudta megmagyarázni. - Igen. Köszönöm - mondta az ápolónőnek. - Minden rendben van.

Kezében a bőrönddel, kilépett a 724-es szobából.

A folyosón megállt és körülnézett. Fogalma sem volt, merre induljon.

Lehet, hogy Nella Lombardi, aki akkor már nem élt ezen a gyönyörű világon, még egyszer, utoljára visszatért a sötét halálból, hogy újra összehozza a két testvért, mielőtt végleg búcsút kell mondaniuk egymásnak?

És lehet, hogy Phimie, akit a műtős csapat visszahozott a klinikai halál állapotából, így hállalta meg Nella kedvességét, hogy üzenetet hozott a túlvilágról Lipscomb-nak? Celestinát kiskorától arra bátorították, hogy higgyen az élet értelmének létezésében, és amikor e hitét meg kellett osztania

Dr. Lipscombal, aki próbált megbirkózni a műtőben átélt élménnyel, Celestina habozás nélkül megtette. A két apró csoda láttán azonban furcsa módon ő maga is elbizonytalanodott.

Tisztában volt azzal, hogy e különös események hatással lesznek élete hátralévő részére, most azonban nem tudta, mit is kellene tennie. Zavarodottságának oka nemcsak az esze és szíve, illetve a hit és a ráció közötti ellentmondás volt, hanem a vágy és kötelesség közötti ellentét is. Úgy érezte, amíg fel nem oldja az ellentétet e szembenálló erők között, megbénítja a döntésképtelenség.

Végigsétált a folyosón, amíg nem talált egy üres szobát. Anélkül, hogy felkapcsolta volna a világítást, belépett, letette a bőröndöt, és az ablak előtt leült egy székre.

Bár odakint már hajnalodott, a köd és az eső mindent sötétbe vont.

Celestina a kezeit tanulmányozta a félhomályban.

Hamarosan felfedezte magában a fényt, amelyre szüksége volt ahhoz, hogy az előtte álló fontos órákban megtalálja az útját. Végre tisztában volt azzal, mit kell tennie. Most már csak azt nem tudta, hogy rendelkezik-e a feladat végrehajtásához szükséges erővel.

Hosszú, vékony, kecses ujjai voltak. Egy igazi művész ujjai. A fizikai erő azonban hiányzott belőlük.

Mindig kreatív, tehetséges és elkötelezett embernek tartotta magát, sosem gondolta azonban, hogy erős. Pedig az előtte álló dolgok végrehajtásához nagy erőre volt szüksége.

Ideje, hogy induljon. Ideje, hogy megtegye, amit meg kell tennie.

Nem tudott felkelni a székből.

Tedd meg, amit meg kell tenned.

Túlságosan félt ahhoz, hogy megmozduljon.

24. fejezet

Amikor a vihar véget ért, Edom elindult a süteményekkel. Sárga-fehér, 1955-ös Ford furgonját vezette. Utolsó fizetéséből vette az autót évekkel ezelőtt, amikor még dolgozni tudott.

Valaha kitűnő vezető volt, az elmúlt évtizedben azonban hangulata a vezetésre is rányomta bélyegét. Gyakran a puszta gondolatot sem bírta elviselni, hogy be kell ülnie autójába, és emberek közé kell mennie.

A mai reggelen csak húga, Agnes iránti szeretete öntött bele elég bátorságot, hogy beüljön az autóba, és elszállítsa a pitéket.

Agnes hat évvel idősebb bátyja, Edom, a hatalmas garázs fölötti két apartman egyikében lakott, a nagy ház mögött, huszonöt éves kora óta, mióta visszavonult a világtól. Most harminchat éves volt.

Edom ikertestvére, Jacob, soha nem dolgozott. Ő lakott a garázs fölötti másik lakásban. A középiskola elvégzése óta ott élt.

Agnes, aki a birtokot örökölte, szívesen látta volna bátyjait a nagy házban. És bár mindketten szívesen látogatták meg húgukat vacsorára, és nyári estéken elüldögéltek a teraszon hintaszékekben, egyik sem tudott volna a házban élni.

Túl sok minden történt azokban a szobákban. Családjuk történetét sötét foltok tarkították, ezért Edom és Jacob is attól félt, ha a házban aludnának, a múlt megelevenedne álmaikban.

Edom csodálta Agnes képességét, hogy képes a múlt fölé emelkedni, és hosszú évek szenvedését elfelejteni. A lány a házra egyszerű menedékként tekintett, bátyjait azonban mindörökké arra fogja emlékeztetni, hogy e falak között tiporták szét lelküket és szellemüket. A ház puszta látványát sem tudták elviselni.

De nem ez volt az egyetlen dolog, amit Edom Agnesben csodált. Ha listát kellett volna összeállítania a tulajdonságokról, amelyeket Agnesben imádott, kétségbeesett volna annak láttán, húguk mennyivel könnyebben birkózik meg a nehézségekkel, mint akár ő vagy Jacob.

Mielőtt előző nap Joeyval elindult a kórházba, Agnes megkérte őt, hogy szállítsa ki a pitéket. Edom legszívesebben könyörgött volna, hogy ebben ne kelljen segítenie, végül azonban beleegyezett. Nem akart csalódást okozni húgának, aki mindig szeretettel és türelemmel bánt velük, mintha tudomást sem venne hiányosságaikról.

Néha előfordult, hogy Agnes nem tudta maga kiszállítani a süteményeket, és ilyenkor báty-

jaihoz fordult. Agnes mindig Edomot kérte, hogy segítsen neki.

Jacob ugyanis megijesztette az embereket. Edom ikertestvére volt, ugyanolyan kisfiús és szép arccal. Noha bátyjához hasonlóan, Jacob is kellemes beszédű férfi volt, külseje mindig rendezett és ápolt, megjelenése azonban rendkívüli nyugtalanságot váltott ki az emberekből. Ha megpillantották, legszívesebben bereteszelték volna az ajtót, és csőre töltötték volna fegyvereiket.

Így aztán mindig Edom volt az, aki Agnes távollétében kiszállította a süteményeket, végigjárva a húga által összeállított címlistát. Elindulás előtt mindig úgy érezte, hogy a pusztító földrengés, amelyre várt, még azon a délutánon kitör. Minden egyes alkalommal úgy indult el, mintha az lenne életének utolsó napja.

Ebben a hitében ráadásul az időjárás is megerősítette. Az eső ugyanis hirtelen elállt, az ég pedig gyorsan kitisztult. Majd hirtelen megnőtt a levegő páratartalma, és a beköszöntött meleg egyértelműen jelezte neki, hogy nemsokára kitör a katasztrófa. Földrengés előtt mindig ilyen idő van. A Kalifornia déli részén élőknek számos definíciója van e jelenségre. Hamarosan újabb vihar fog kitörni, az áldás viszont ezúttal alulról érkezik.

Mint mindig, most is óvatosan vezetett, hogy legyen ideje kikerülni a kidőlő telefonoszlopokat és az összeomló hidakat, majd megérkezett az Agnes listáján szereplő első címre.

A szerény, fából készült épületet hosszú évek óta nem gondozták. Az erős napfény kiszívta eredeti színét, a hámló réteg alatt pedig már látni lehetett a csupasz fát. A kavicsos felhajtó végén egy ütött-kopott Chevy furgon állt, leszerelt kerekekkel.

Bright Beach keleti területein, a hegyek lábánál, ha a lakók nem fordítottak kellő figyelmet a környezetükre, a fáradhatatlanul előrenyomuló sivatag folyton jelen volt. A kert végében gyomnövényeket látott.

Az elvonuló vihar a pusztaságból maga előtt a városba görgette a száraz gyomnövényeket, amelyek fennakadtak a kertek sövényeiben, vagy a házak tövében.

Az esős évszakban zöld fű, öntözőrendszer hiányában, áprilistól novemberig teljesen kiszáradt és megbarnult.

A hat áfonyáspite egyikével a kezében Edom keresztülsétált a gondozatlan gyepen, és a roskatag lépcsőn felment a bejárati ajtóhoz.

Nem szívesen lakott volna ilyen házban azzal a tudattal, hogy az évszázad földrengése bármikor rájuk köszönhet. Agnes azonban arra kérte Edomot, hogy a süteményt ne tegye le az ajtó elé, és ne fusson el, hanem rövid időre térjen be a háziakhoz, és kedvesen beszélgessen el velük.

Edom kopogtatására Jolene Klefton azonnal kinyitotta az ajtót. Az alacsony, ötvenes éveinek elején járó asszony egyszerű háziruhát viselt. Barna haját szétfújta a szél. Arcát ráncok barázdálták, hangja azonban meleg volt és dallamos.

- Edom, olyan csinos ma reggel, mintha tévészereplésre készülne! Jöjjön csak be bátran!

Jolene oldalra lépett, hogy beengedje a férfit, s Edom így szólt:

- Agnesen ismét kitört a sütési láz. Annyi van belőle, hogy akár életünk végéig kitart. A húgom arra gondolt, hogy maguk talán könnyítenek a helyzetünkön, és elfogadnak egy süteményt.

- Köszönjük Edom. És hol van Agnes ma reggel?

Bár próbálta eltitkolni, hogy a városka többi lakójához hasonlóan, Jolene is kicsit csalódott volt, hogy Edomot látja az ajtóban Agnes helyett. A férfi azonban nem sértődött meg.

- Tegnap este megszületett a kisbabája - mondta Edom.

Jolene kislánys örömmel szólt be a házba férjének, Billnek: - Agnesnek megszületett a kisbabája!

- Kisfiú - mondta Edom -, és Bartholomew a neve.

- Kisfiú, és Bartholomew a neve! - kiáltotta Jolene Billnek, majd megkérte Edomot, hogy menjen vele a konyhába.

Odakint a furgonban még további élelmiszerek voltak, füstölt sonka és különböző konzervek a Klefton család számára. Edom ezeket majd csak később viszi be a házba, mintha csak véletlenül jutottak volna eszébe.

Agnes mindig úgy gondolta, hogy ha előbb a süteményt viszi be, majd leül egy kicsit beszélni a háziakkal, akkor elkerülheti a jótékonykodás látszatát, és a látogatás csupán baráti csevegésnek tűnik.

Kleiftonék apró konyhájában régi bútorok álltak, de minden makulátlanul tiszta volt, a leve-

gőt pedig finom fahéj- és vaníliaillat töltötte be.

Bill nem volt sehol.

Jolene kihúzta a széket a reggelizőasztal alól. - Üljön csak le, Edom!

A süteményt a pultra tette, és elővett három kávéscsészét. - Biztosan nagyon szép kisfiú, ugye?

- Még nem láttam. Ma reggel beszéltem Agnessel telefonon, de azt mondta, hogy csodálatos kisfiú. Sok haja van.

- Képzeld, haja is van! - kiáltotta Jolene a férjének, miközben kávé töltött a csészékbe.

Ekkor a ház tulsó végéből, tompa koppanások hallatszottak: Bill elindult a konyha irányába.

- Azt mondja, a szemei különösen gyönyörűek. A zöld és a kék keveréke.

- A fiúnak gyönyörű szemei vannak! - kiáltotta Jolene a szobába.

Jolene éppen letette a tányérokat és a teasüteményt az asztalra, amikor kezében egy erős bottal megérkezett Bill.

A férfi szintén az ötvenes éveiben járt, de feleségénél legalább tíz évvel idősebbnek látszott. Sokat betegeskedett, és rengeteg gyógyszert szedett, fehér haja már ritkult.

A reumatikus ízületi gyulladás következtében egyre nehezebben járt. Leginkább mankóra, vagy járókeretre lett volna szüksége, ő azonban büszkeségből kizárólag bottal közlekedett.

Ugyanez az erő és kitartás segítette, hogy tovább dolgozzon, még akkor is, amikor a fájdalom már elhatalmasodott testén. Öt éve hagyta abba végleg a munkát, és azóta igyekezett családjával a rokkantsági keresetből megélni.

Bill lassan leereszkedett a székre, a sétabotot pedig a háttámlára akasztotta. Jobb kezét ki nyújtotta Edom felé.

Edom óvatosan megszorította a férfi duzzadt, eldeformálódott kezét, mert attól félt, a legkisebb érintés is fájdalmat okozhat neki.

- Meséljen nekünk a kisbabáról - kérte Bill. - Honnan vették a Bartholomew nevet?

- Fogalmam sincs. - Jolene egy szelet süteményt nyújtott át Edomnak. - Amennyire tudom, nem volt rajta a kiválasztott nevek listáján.

Nem tudott túl sok információval szolgálni a babáról, csak, amit Agnestől hallott. Amit tudott, azt már elmondta Jolene-nek.

Bill kedvéért most újra elmesélte a történetet, de közben végig attól rettegett, hogy Klefto-nék Joeyről is kérdeznek, és közölnie kell velük a rossz hírt.

Ebben a pillanatban Bill megkérdezte: - És hogy van Joey, a büszke apa?

Edom szája éppen tele volt süteménnyel, így legalább egy ideig nem kellett válaszolnia a kérdésre. Addig rágta, amíg szinte teljesen pépes nem lett, és amikor észrevette, hogy Jolene érdeklődéssel figyelni, bólintott, mintha Bill kérdésére válaszolna.

A csalásért azonnal megfizetett, mert nem tudta lenyelni a szájában levő falatot. De nem akart megfulladni, ezért felkapta a kávésbögrét, és beleivott a forró, fekete folyadékba.

Képtelen volt Joeyről beszélni. Úgy érezte, amíg a balesetről és haláláról nem beszél senki-nek, addig a férfi valójában nem halt meg. Csak a szavak teszik visszafordíthatatlanná az eseményeket. De amíg nem beszél róla, addig életben tudja tartani Joey-t, legalábbis Bill és Jolene számára.

Micsoda örült gondolat. Teljesen értelmetlen.

Edom ezért inkább olyan témáról kezdett el beszélni, amely nem hozta zavarba: az ítélet napjáról. - Nem gondolják, hogy hamarosan földrengés lesz?

Bill meglepetten válaszolt: - Szerintem igazán szép napunk van.

- Már túl vagyunk az ezeréves cikluson - figyelmeztette őt Edom.

- Milyen ezeréves ciklus? - kérdezte Jolene és összeráncolta a homlokát.

- A Szent András-törésvonal mentén ezer évenként 8,5-ös, vagy annál nagyobb erősségű földrengések jelentkeznek, amely csökkenti a feszültséget a törésvonal mentén. Ezen az időszakon már több száz éve túl vagyunk.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy nem a kisbaba születésnapjára időzítik - válaszolta Jolene.

- Tegnap született, nem ma - válaszolta Edom komoran. - Ha az ezerévenként beköszöntő földrengés lesújt, felhőkarcolók dőlnek majd össze, hidak szakadnak le, és gátak szakadnak át. Alig három perc alatt, több millió ember pusztul el a San Diego és Santa Barbara közötti területen.

- Akkor jobb, ha eszem még egy szelet süteményt - mondta Bill, és Jolene felé tolta a tányérját.

- Az olaj- és gázvezetékek felrobbannak. A városokat elborítja a tűz, amely még több ezer ember életét oltja majd ki.

- És éppen ma mondja ezeket - kérdezte Jolene -, amikor januárban ilyen gyönyörű napunk van?

- A természetet nem mi irányítjuk - jegyezte meg Edom csendesen, de annál mélyebb meggyőződéssel. - Óriási naivitás volna másképpen gondolni. A természet az ellenségünk, és nagyon gonosz.

Jolene kávékat akart tölteni Edom bögréjébe, aztán mégsem tette. - Talán mégsem kéne több koffeint innia, Edom.

- Hallottak arról a földrengésről, amely 1923. szeptember 1-én lerombolta Tokió hetven százalékát, Yokohamát pedig a földdel tette egyenlővé? - kérdezte.

- Mégis maradt elég sütnivalójuk, hogy belevágjanak a második világháborúba - jegyezte meg Bill.

- A földrengés után - folytatta Edom - negyvenezer ember keresett menedéket egy kétszáz hektáros nyílt területen, egy katonai támaszponton. A földrengés nyomán kialakult tűz olyan sebességgel söpört végig a térségen, hogy szinte állva égtek meg az emberek, olyan sűrűn össze voltak zsúfolva.

- Hát igen, itt nálunk földrengések vannak - mondta Jolene -, keleten pedig hurrikánok tombolnak.

- A mi új háztetőnk - mutatott Bill a mennyezetre -, azonban bármilyen hurrikánt kibírna. Igazán kiváló munka. Majd mesélje el Agnesnek, Edom, milyen jó erős a háztetőnk.

Kleptonék házán az új tető is Agnes jótékonykodási tevékenységének volt köszönhető, aki több tucat magánszemélytől és egy egyházi gyülekezettől gyűjtötte össze az adományokat, amely kétszáz dollár híján a teljes felújítási költségeket fedezte.

- 1900-ban egy hurrikán sújtott le a texasi Galvestonra, és hatezer embert ölt meg - folytatta Edom. - Majdnem teljesen a földdel tette egyenlővé a várost.

- De az már hatvanöt évvel ezelőtt volt - válaszolta Jolene.

- Alig másfél évvel ezelőtt, a Flora-hurrikán a Karib-térségben ölt meg hatezer embert.

- Ha fizetnének sem költöznék a Karib-térségbe - mondta Bill. - Ott nagyon párás a levegő, és mindenhol bogarak vannak.

- Kínában is hatalmas földrengés volt, ebben nyolcszázharmincezer ember pusztult el.

Bill kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát. - Kínában sárból építik a házakat, nem csoda, hogy mindegyik összeomlott.

- Ez még 1556. január 24-én történt - válaszolta Edom határozottan, hiszen hosszú ideig tanulmányozta a történelem legsúlyosabb természeti katasztrófáit.

- 1556-ban? - kérdezte Bill megdöbbenve. - A csudába. A kínaiaknak akkoriban még valószínűleg sár sem állt a rendelkezésükre.

Jolene még egy csésze kávékat töltött magának, remélve, hogy ettől erőre kap: - Edom, inkább arról beszéljen nekünk, hogy érzi magát Joey, a boldog apa?

Edom rémülten nézett karórájára, és hirtelen felugrott a székéből: - Nézzék, hogy elszaladt az idő! Agnes nagyon sok feladatot adott ám nekem, én pedig itt ülök és földrengésekről, meg ciklonokról társalgok magukkal.

- Hurrikánokról - javította ki Bill. - Az nem ugyanaz, mint a ciklon, ugye?

- Ne ijesztgessen a ciklonokkal! - kiáltotta Edom, és kisietett a házból a kocsihoz, hogy behozza az élelmiszereket.

Kifelé menet felnézett az égre. A kristálytisza égbolton ragyogóan sütött a nap, Edom számára azonban rendkívül fenyegetőnek tűnt. A levegő egyáltalán nem mozgott a nemrégiben elült vihar után. És csend volt, kísérteties csend. Igazi, földrengés előtti. Edom úgy érezte, hogy még a következő nap beköszönté előtt hatalmas földrengés és több száz méter magas szökőár vonul végig az államon.

25. fejezet

A hét újszülött közül egyik sem rugdalózott nyugtalanul. Még mit sem sejtettek az őket körülvevő félelmetes világról.

Egy ápolónő és egy apáca kísérté el Celestinát a hatalmas üvegfal mögötti újszülött-osztályra. Igyekezett nyugodtnak tűnni, ami valószínűleg sikerült is, mivel egyik nő sem vette észre rajta, hogy mennyire meg van rémülve. Lassan, megfontoltan lépkedett.

Az ápolónő felemelte a gyermeket a kiskosárból, majd odaadta az apácának.

Az újszülöttel a kezében, az apáca Celestina felé fordult, és visszahajtotta a vékony takarót, hogy megmutassa neki a kisbabát.

A látvány újra megerősítette Celestina gyermekkel kapcsolatos gyanúját. A kislány bőre tejeskává színű volt, Celestina családjában azonban senkinek sem volt ennyire világos a bőre.

Phimie támadója tehát valószínűleg fehér bőrű.

Valaki, aki ismerte a húgát. Valaki, akit talán még Celestina is ismert. Valahol Spruce Hills környékén lakott, mert Phimie állandóan fenyegetőnek érezte jelenlétét.

Celestina azonban nem akart nyomozósdit játszani. Sosem tudná megkeresni a gazembert, és bátorsága sem volna, hogy szembenézzen vele.

A lányt azonban nem is a gyermek kegyetlen apja rémítette meg, hanem az a döntés, amelyet az imént önszántából hozott a hetedik emeleti kórházi szobában.

Ha valóban megteszi, amit elhatározott, akkor talán egész jövőendő élete veszélyben forog majd. Tisztában volt azzal, hogy itt és most, a gyermek jelenlétében, véglegesen döntenie kell. Lemondjon a tervéről, vagy megvalósítja vakmerő szándékát?

- Megfoghatom? - kérdezte Celestina, és kinyújtotta a karját.

A kislány testsúlya 2800 gramm körül volt, ám Celestina úgy érezte, könnyebb mint a levegő, és bármelyik pillanatban a levegőbe emelkedhet, hogy elrepüljön nagynénje karjaiból.

Celestina lenézett az apró barna arccskára, eközben érezte, ahogy szívében egyre erősebb lesz a gyermek iránt érzett harag és fájdalom.

Ha az apáca és az ápolónő tudta volna mekkora gyűlölet fortyog benne a gyermek iránt, valószínűleg be sem engedték volna az újszülött-osztályra.

A gyermek erőszakból született, és megölte a húgát.

Celestina próbált a kisgyermek bizonytalan tekintetében felfedezni valamit apja gyűlöletes gonoszságából.

Pillantása ekkor a baba apró kezeire siklott. A most még oly erőtlen kezeccskék egy nap nagyok és erősek lesznek. Vajon képesek lesznek ezek a kezek olyan kegyetlenségre, amelyet az apja végrehajtott?

Törvénytelen fattyút tartott a karjaiban. Egy démoni férfi magzata, akit maga Phimie is betegnek és gonosznak nevezett.

A most ártatlanságot sugárzó arccska vajon milyen fájdalmakat okoz később? Milyen rémségeket követ majd el évek múlva?

Celestina bármennyire is igyekezett, képtelen volt a gyermekben apja gonoszságát megtalálni. Csak saját húgát látta benne újjászületni.

Tisztában volt azzal, hogy a gyermek veszélyben van, mert valahol a nagyvilágban, ott jár kál a szörnyeteg, aki bármilyen kegyetlenségre és erőszakra képes. Egy férfi, aki - ha Phimie állításának hinni lehet - teljesen kiszámíthatatlanul cselekedhet, ha tudomást szerez lánya létezéséről. A kis Angel állandó fenyegetettségben fog élni, hasonlóan a betlehemi gyerekekhez, akiket Heródes király parancsára egytől-egyig lemészároltak.

A kisbaba apró kezével megszorította nagynénje mutatóujját. Milyen apró, törekeny kislány, és máris micsoda ereje van!

Tedd, amit tenned kell.

Celestina visszaadta a kisbabát az apácának, és megkérdezte, hogy telefonálhatna-e.

*

Ismét a szociális munkás irodájába vezették, ahol korábban Celestina Dr. Lipscomb-bal beszélgetett.

Celestina leült az asztalhoz, és újra felhívta a szüleit, akik a ház két különböző pontján vették fel a telefont, hogy hallhassák lányukat.

Beszéd közben folyamatosan remegett, hangja azonban magabiztos volt. - Szeretném, ha adoptálnátok a gyermeket - kezdte Celestina. Mielőtt szülei bármit mondhattak volna, a lány újra beszélni kezdett: - Tudom, hogy csak négy hónap múlva leszek huszonegy éves, de az örökbefogadás útjába talán még akkor is akadályokat gördítenének, mert egyedülálló vagyok, holott én vagyok a gyermek nagynénje. Ha azonban ti örökbefogadjátok őt, akkor én vállalom a nevelését. Megígérem, hogy jó nevelőanya leszek, és mindent megteszek érte. Nem kell aggódnotok, hogy megbánom a döntésemet, vagy lemondok róla, és kibújok a felelősség alól. Mostantól a gyermek lesz életem legfontosabb része.

Celestina félt attól, hogy vitatkozni fognak vele, ezért felkészült arra, hogy döntése mellett további érveket sorakoztasson fel.

Apja azonban csak annyit kérdezett: - Alaposan meggondoltad, Celie, vagy csak hirtelen felindulásból döntesz?

- Bár valóban szeretem is a kisbabát, sokat gondolkodtam, apa. Tudom, hogy ez életem legfontosabb döntése, sokat vívódtam, amíg rászántam magam.

- És mi az, amit elhallgatsz előlünk? - kérdezte az anyja kíváncsian, mert érezte, hogy ennél többről lehet szó.

Celestina mesélt szüleinek Nella Lombardiról és az üzenetről, amelyet Phimie közvetített Dr. Lipscomb-nak az élesztés után. - Phimie különleges teremtés volt, és a gyermekben is van valami egészen rendkívüli - felelte Celestina.

- Csak jusson eszedbe az apja - intette Grace óvatosságra a lányát.

A tiszteletes hozzátette: - Igen, ne feledkezz meg az apáról, a vér nem válik vízzé.

- Akkor szerinted mit kéne tennem? Nem gondolod, hogy a kislány mégis jobb helyen lesz nálam, mint nevelőszülőknél?

- De igen - válaszolta a férfi halkán.

Celestina felnézett, és az ablakon keresztül kitekintett az utcára. Odakint egy szirénázó mentőautó közeledett a St. Mary Kórház felé. Elmesélte szüleinek, hogy Phimie utolsó kívánsága szerint, a gyermeket Angelnek fogják elkeresztelni. - Először azt hittem, hogy az agyvérzés miatt nem tud tisztán gondolkodni, pedig pontosan tudta, hogy az örökbefogadó szülők választhatják meg a nevet ha a gyermeket adoptálják. Phimie azonban valahogy érezte, hogy a kislányát én akarom, hogy nekem kell örökbefogadnom.

- Celie - szólalt meg az édesanyja -, annyira büszke vagyok rád, és boldog vagyok, hogy ezt akarod tenni, de hogyan fogod egyszerre a tanulmányaidat is folytatni, és a kicsit is nevelni?

Celestina szülei nem voltak gazdagok. Édesapja egyházkerülete kicsi volt és szerény jövedelmű. A szülők támogatták lányukat művészeti tanulmányaiban, ám Celestina kezdettől fogva pincérmőként dolgozott, hogy fizetni tudja lakása bérleti díját és egyéb költségeit.

- Nem szükséges tavasszal lediplomáznom. Ha kevesebb órát veszek fel a következő félévben, akkor egy év múlva is levizsgázhatok. Nem nagy ügy.

- Kislányom...

Celie azonban folytatta: - Az egyik legjobb pincérmőjük vagyok, ha megkérem őket, hogy éjszakai műszakra osszanak be, akkor valószínűleg megteszik. Este a borralaló is sokkal jobb. És ha csak este dolgozom négy-öt órát, akkor jobban be tudom osztani a napjaimat.

- És ki lesz ezalatt a babával?

- Babysitter, barátok, barátok hozzátartozói, olyan emberek, akikben megbízom. Ki tudom majd őket fizetni, ha esti műszakban dolgozom.

- Nem lenne jobb, ha inkább mi nevelnénk fel? Az apád és én?

- Nem anya, az nem lenne jó, ezt te is nagyon jól tudod.

Az apja ekkor így szólt: - Celie, túlságosan alábecsüled a gyülekezetem tagjait. Ha a tudomásukra jutna a hír, nem fordulnának el tőlünk, hanem kitárnák a szívüket.

- Nem erről van szó, apa. Emlékszel, amikor tegnap előtt este ültünk az asztalnál és Phimie elmesélte, mennyire fél attól az embertől? Nemcsak önmagát féltette, hanem a gyermeket is.

Nem akarom itt megszülni a gyermekemet. Ha megtudná, hogy gyermeket várok tőle, egészen biztosan bosszút állna.

- Nem hiszem, hogy bántana egy kisgyermeket - válaszolta az anyja. - Nem lenne oka, hogy bántsa.

- Ha olyan gonosz, akkor nincs is szüksége indokra. Szerintem Phimie meg volt győződve arról, hogy a férfi akár meg is ölné a gyermeket. De mivel egyelőre nem tudjuk, ki a támadó, bízunk kell az ő ösztöneiben.

- Ha ez a dühöngő örült megtudja, hogy gyermeke született - folytatta az édesanyja aggódva -, talán te sem leszel biztonságban San Franciscóban.

- Nem tudja meg. Erről gondoskodni fogok.

A tiszteletes és felesége elgondolkodva hallgattak.

Celestina tekintete ekkor az asztalon álló fényképre esett, ahol a szociális munkás és a családja volt látható. Férj, feleség, egy kisfiú és egy kislány. A kislány szégyellősen mosolygott.

A képből bátorságot merített. Nagy merészség családot alapítani ebben a kavargó világban. Csak olyan emberek vállalkoznak rá, akik hisznek a jövőben, abban, hogy a szerelem örökké tart, és minden nehézséget, sőt, az idők próbáját is kiállja.

- Grace - szólalt meg a férfi -, mit gondolsz?

- Celie, nehéz dolgot veszel a válladra - figyelmeztette az anyja.

- Igen, tudom.

- Kislányom, szép dolog, hogy ennyire szereted a húgodat, de nem várjuk el, hogy mártír légy.

- Anya, a karomban tartottam Phimie gyermekét, tudom mit beszélek.

- Annyira magabiztosnak tűnsz - jegyezte meg Grace.

- Szerintem már hároméves korától az - mondta az apja nagy szeretettel a hangjában.

- Fontos nekem, hogy én neveljem fel ezt a gyermeket - felelte Celestina -, és hogy biztonságban tudjam, mert különleges kislány. Ne gondoljátok, hogy csak az önfeláldozó mártírt játszom. Már a pusztá gondolattól is boldognak érzem magamat. Természetesen félek egy kicsit, de közben repes a szívem.

- Szóval valóban komolyan gondolod? - kérdezte meg újra az apja.

- Egészen határozottan - erősítette meg Celestina.

- Ragaszkodom ahhoz - szólt közbe az anyja -, hogy az első néhány hónapot nálunk töltsd. Hadd segítsek neked, amíg egyenesbe jössz, s amíg megtanulod, hogyan kell egy ilyen kisbabával bánni.

Így hát megállapodtak. Miután letette a telefont, Celestina tudta, hogy életének egy szakasza lezárult, és mostantól új élet kezdődik számára.

Nem állt még készen arra, hogy gyermeket neveljen, de meg fogja tanulni. Szabad elhatározásából döntött úgy, hogy ha áldozatok árán is, de felneveli a gyermeket. Valójában azonban egyáltalán nem gondolta, hogy áldozatot hozna. Mások ennél sokkal nagyobb áldozatokat kénytelenek elviselni, ráadásul mellette ott áll a családja is. És mindenki életében vannak bizonyos kötelezettségek, amelyeknek így, vagy úgy, de eleget kell tennie.

Arra azonban nem volt felkészülve, hogy az apával szembenézzen, ha egy napon megjelenik, és követeli Angelt. Mert el fog jönni. Celestina érezte. Csakúgy, mint az élet más dolgaiban, Celestina White most is felfedezte a ritmust. Összetett és titokzatos ütem volt ez. A benne lakozó művész ismét meglátta a szimmetriát, amelynek szabályai szerint az apa egy napon visszatér a gyermekért. Fogalma sem volt, mit kezdene a szörnyeteggel, ám mire eljön az idő, felkészülten fogja várni.

26. fejezet

Junior nem sokkal ebéd előtt tért vissza kórházi szobájába, miután különböző vizsgálatoknak vetették alá, hogy megbizonyosodjanak arról, a hányási rohamokat nem szervi baj okozza.

Alig helyezkedett el ágyában, amikor Thomas Vanadium lépett be.

A nyomozó egy tálcát hozott a kezében, amelyet letett az állítható asztalra, és Junior elé tolta.

- Almalé, citromzselé és négy darab sós keksz - mondta a nyomozó. - Ha eddig nem volt bá-

torsága, hogy vallomást tegyen, e kitűnő és laktató ebéd hamarosan megtöri majd az akaratát. Biztosíthatom, Enoch, hogy bármelyik oregoni börtönben ennél sokkal jobb ebédet kaphatna.

- Most meg mi baja van? - kérdezte Junior.

Mintha meg sem hallotta volna a kérdést, Vanadium odasétált az ablakhoz, és kinyitotta a rolót. Erős napfény árasztotta el a szobát, Junior alig tudta nyitva tartani a szemét.

- Gyönyörű, naps idő van - jelentette be Vanadium. - Ismeri azt a régi dalt, Enoch, amelynek az a címe, hogy „Napfénytorta”? James van Heusen énekli, egy kiváló dalszerző, bár nem ez a leghíresebb dala. Ő írta a „Végig az úton” és a „Csak nevezd felelőtlennek” című dalokat is. Ó, igen, és a „Gyere, repülj velem” is az ő száma. A „Napfénytorta” egyszerű dal, de nekem nagyon tetszik.

A nyomozó hamarosan abbahagyta a fecsegést. Junior ismét a megszokott kifejezéstelen tekintetet látta arcán.

- Kérem, csukja be - mondta Junior. - Túl erős a fény.

Vanadium elfordult az ablaktól, és közelebb lépett az ágyhoz. - Biztos vagyok abban, hogy jobban kedveli a sötétséget, de híreim vannak, és szeretném látni az arcát, amikor közlöm.

Jól tudta, hogy veszélyes dolog Vanadium-mal játszodoznia, Junior száján mégis kicsúszott a kérdés: - Milyen hírek?

- Nem kér egy kis almalevet?

- Milyen hírek? - ismételte egyre türelmetlenebbül Junior.

- A laborban nem találtak ipekakuánát a hányadékában.

- Micsodát? - kérdezte Junior, aki alvást színlelt, miközben Vanadium és Dr. Parkhurst előző éjszaka a szobában megvitatták a szer hatását.

- Sem ipekakuánát, sem egyéb hánytatót nem találtak, sőt mérget sem.

Naomit tehát felmenthette a gyanúsítás alól. Junior örült, hogy a feleségével töltött rövid, ám gyönyörű időszakot nem árnyalja be annak a lehetősége, hogy ő tette a mérget az ételébe.

- Pedig tudom, hogy valahogy előidézte a hányást - jegyezte meg a nyomozó - De úgy tűnik, sosem fogom tudni bebizonyítani.

- Ide figyeljen, nyomozó, elegendem van a maga beteges gyanúsítgatásaiból! Miért hiszi, hogy közöm van a feleségem halálához?

Vanadium felemelte a kezét, mintegy jelezve, hogy szólni akar: - Nyugodtan megkímélhet a kirohanásától. Mellesleg pedig a leghatározottabban gyilkossággal vádoló. Megcsalta a feleségét, ugye, Enoch? Vallja be, hogy ez volt a motivációja?

- Undorító, amit mond.

- Hogy őszinte legyek, és én mindig őszinte vagyok magához, semmi nyomát nem találtam másik nőnek. Már több ismerősével is beszéltem, és mindenki úgy gondolta, hogy maga és Naomi hűségesek voltak egymáshoz.

- Szerettem őt.

- Ez még akár igaz is lehet. Igyon, meg fog melegedni az almálé.

Caesar Zedd szerint sosem leszünk elég erősek, amíg meg nem tanuljuk, hogyan őrizzük meg nyugalunkat. Erő és hatalom kizárólag tökéletes önuralom révén jöhet létre. A tökéletes önuralomhoz pedig feltétlenül békére van szükség. Zedd tanításai szerint a belső béke alapja a mély, lassú és egyenletes lélegzés, valamint az, hogy nem a jelenre vagy a múltra összpontosítunk, hanem a jövőre.

Junior tehát behunyta a szemét, és lassan, egyenletesen lélegzett. Gondolatait Victoria Bresslerre összpontosította, az ápolónőre, aki már nyugtalanul várja, hogy az övé lehessen, ha eljön az idő.

- Tulajdonképpen - mondta Vanadium - azért jöttem, hogy visszakapjam a negyed dollárosomat.

Junior kinyitotta a szemét, de igyekezett továbbra is egyenletesen lélegezni, hogy megőrizze a nyugalomát. Megpróbálta maga elé képzelni Victoria csupasz melleit, de a nagydarab nyomozó ágya közelében állt, ezért Junior képtelen volt erotikus hangulatba ringatni magát.

- A zsaruk fizetése nem túl magas - jegyezte meg Vanadium -, ezért minden centre szükségünk van.

Junior alig akart hinni a szemének, amikor hirtelen megpillantotta kezében a negyed dollá-

rost.

Nem lehetett ugyanaz az érme, amelyet este hagyott nála! Lehetetlen!

Megmagyarázhatatlan okból, Junior egész nap fürdőköpenye zsebében tartotta a negyed dollárost, és időről-időre megtapogatta.

Amikor visszatért a vizsgálatról, anélkül bújt ágyba, hogy a köpenyt levetette volna. Még mindig viselte a pizzamája fölött.

Vanadium pedig nem tudhatott az érme hollétéről. Ezenkívül, amikor eléje tette az ebédlőtálcát, a nyomozó nem is ment hozzá annyira közel, hogy benyúlhasson a fürdőköpenye zsebébe.

A férfi csak Junior hiszékenységét akarta tesztelni, ő azonban nem volt hajlandó megadni neki az elégtételt, hogy benyúl a köpeny zsebébe.

- Panaszt fogok tenni maga ellen - jelentette ki Junior.

- A következő látogatásomkor majd hozok magammal nyomtatványt.

Vanadium a levegőbe dobta a negyed dollárost, majd azonnal kinyitotta a tenyerét, és kinyújtotta a karját, hogy megmutassa Juniornak, mindkét keze üres.

Junior saját szemével látta, hogy az ezüstös érme a levegőbe repül és megfordul. Most pedig sehol nem volt, mintha a levegőben eltűnt volna.

Vanadium biztosan elkapta, különben az érme a padlóra esett volna, és akkor Junior hallotta volna a pénz csörgését, ám semmit nem hallott.

A nyomozó közelebb lépett a beteg ágyához, és áthajolt a korláton. - Naomi hat hetes terhes volt.

- Micsoda?

- Ez a másik hír, amit szerettem volna megosztani magával. Ez volt a legérdekesebb információ a boncolási jelentésben.

Junior korábban úgy gondolta, a nyomozó a laboratóriumi vizsgálatról akar vele beszélni, amely kimutatta, hogy hányadékaiban nincs ipekakuána. De a nyomozó csak meg akarta tévesztetni.

Vanadium hirtelen elmosolyodott. - Ugye, vitatkoztak a születendő gyermekről, Enoch? Ő talán meg akarta tartani, maga pedig nem. Az olyan férfiakkal, mint maga, nem való gyerek. Túl nagy volna a felelősség.

- Én... én nem is tudtam.

- A vérvizsgálat majd kimutatja, hogy a gyermek a magáé-e, vagy sem. Elég jó motívum a gyilkosságra.

- Gyermekem született volna - mondta Junior valódi megdöbbenéssel.

- Szóval mégis megtaláltam a motívumot, Enoch?

Junior a nyomozó érzéketlenségétől megdöbbenve szólalt meg: - Most mit akar tőlem? Épp most veszítettem el a feleségemet és a gyermekemet! Nemcsak a feleségemet, hanem a gyermekeimet is!

- Maga legalább olyan tehetséges gyilkolásban, mint én a negyed dollárosommal.

Junior szeméből patakzottak a könnyek, amikor elordította magát: - Takarodjon innen, maga undorító, szemét disznó! - hangja remegett a haragtól és az elkeseredéstől. - Kifelé, takarodjon innen!

A detektív elindult az ajtó felé, de közben visszaszólt: - Ne feledje az almalét. Nem árt, ha egy kis erőt gyűjt a bírósági tárgyalásra.

Junior szeméből záporoztak a könnyek. Felesége és meg nem született gyermeke! Szeretett Naomiját hajlandó volt feláldozni, ám semmiképpen nem tette volna, ha tudta volna, hogy első gyermeküket hordja a szíve alatt. Junior összeroppant.

Alig egy perccel azután, hogy Vanadium kilépett a szobából, egy ápolónő érkezett sietve, akit nyilvánvalóan az undorító zsarú küldött be. Sírás közben Junior nem tudta megmondani, hogy szép volt-e a lány vagy sem. Az arca talán igen, de túl vékony volt.

Az ápolónő nyugtatótablettát is hozott magával, mert attól félt, hogy Junior sírógörse hasi görcsöket idéz majd elő, amely akár újabb hányással is végződhet. Az ápolónő odanyújtotta Juniornak az almalevet, hogy azzal nyelje le a gyógyszert.

Junior azonban szívesebben ivott volna egy pohár sósavat, minthogy hozzáérjen az almaléhoz, mivel Thomas Vanadium hozta be a szobába. Az elmebeteg zsarú bármire kész volt annak érdekében, hogy gyanúsítottját elkapja. Bármit beletehetett az almalébe. Junior ezért ragaszkodott ah-

hoz, hogy az ápolónő az éjjeli szekrényen álló vizeskancsóból öntsön neki egy pohárral, mert Vanadium ahhoz semmiképpen nem férhetett hozzá.

Egy idő múlva a nyugtató és a Caesar Zeddtől tanult relaxációs technikák segítségével, Junior újra visszanyerte önuralmát.

Az ápolónő mindaddig vele maradt, míg sírógörcse el nem múlt, nehogy a beteg újabb rohamot kapjon.

Mielőtt kiment, megígérte Juniornak, hogy behoz neki egy másik pohár almalét, mert a férfi panaszkodott, hogy az előzőnek furcsa íze volt.

Amikor végre egyedül maradt, Junior képes volt alkalmazni a Zedd-féle filozófia tanítását, amely szerint mindig a dolgok napfényes, pozitív oldalát kell néznünk.

Nem számít milyen óriási a csalódás, hogy milyen hatalmas csapás ér, ha igazán elszántan keressük, képesek vagyunk meglátni a dolgok naposabb oldalát. A boldogsághoz, a sikerhez és a szellemi egészséghez vezető úton csak akkor haladhatunk végig, ha a negatív jelenségeket figyelmen kívül hagyjuk, megtagadjuk azok hatalmát, és megtaláljuk az okot, hogy az élet legapróbb eseményét is megünnepelhessük, ideértve a legkegyetlenebb katasztrófákat is, mert akkor leszünk igazán teljes értékű, sikeres emberek, ha a legszomorúbb eseményekben is felfedezzük a pozitív árnyalatokat.

A pozitív oldal ezúttal szinte vakítóan ragyogott. Gyönyörű feleségének és meg nem született gyermekének elvesztése mellé fogja állítani az esküdteket, akik mind részvétet és sajnálatot éreznek majd az ifjú férj láttán.

Eszébe jutott, mennyire meglepődött Knacker, Hisscus és Nork megjelenésekor. Úgy gondolta, a biztosító embereit még napokig nem fogja látni, és akkor is csak egyetlen ügyvédet várt, akivel majd részvételtjes beszélgetést folytat, és szerény javaslattal áll elő.

Most végre megértette, hogy a három férfi miért beszélt a kárpótlásról olyan visszafogottan. A halottkém bizonyára tudatta velük még a rendőrség előtt, hogy Naomi terhes volt.

Az ápolónő ekkor egy pohár friss almalével tért vissza.

Junior lassan szürcsölni kezdte a hús levet. Mire kiitta a poharat, arra az elkerülhetetlen következtetésre jutott, hogy Naomi megpróbálta előle elrejtteni terhességét.

A fogamzás óta eltelt hat hétben biztos, hogy legalább egy menstruációja kimaradt. A lány nem panaszkodott reggeli rosszulletekről, ám Junior biztos volt benne, hogy szenvedett tőle. Teljesen valószínűtlennek tartotta, hogy a lány nem tudott állapotáról.

Juniornak sosem volt ellenére, hogy gyermekeik legyenek. Naominak tehát nem volt oka, hogy ne merje bevallani gyermekük születését.

Junior arra a következtetésre jutott, hogy a felesége még nem döntötte el, hogy megtartja-e a gyermeket, vagy illegálisan, Junior beleegyezése nélkül, elveteti. Naomi tehát azt tervezgette, hogy megszabadul a méhében növekvő gyermektől, Junior tudta nélkül.

E kegyetlen gondolat, ez a vérlázító árulás megdöbbenetette Juniort.

Az is eszébe jutott, hogy Naomi talán azért tartotta titokban terhességét, mert a gyermek nem tőle volt.

Ha a vérvizsgálat során kiderül, hogy nem Junior az apa, Vanadiumnak meglesz az indítéka. A helyes motívum ugyan korántsem ez volt, mivel Junior sem felesége terhességéről nem tudott, sem arról, hogy más férfiakkal is lefekszik. A detektív azonban könnyen meggyőzhető az államügyészt, aki elhitelné az esküdtekkal, hogy Junior bűnös.

Naomi, te szemét, hűtlen ribanc.

Junior hirtelen azt kívánta, bárcsak nagyobb szenvedést okozva ölte volna meg feleségét. Ha előbb megkínózta volna, most legalább a nő szenvedéseire emlékezhetne, s ebből legalább vigasztalást meríthetne.

Hozzálátott a citromzseléhez és a sós süteményhez.

Hirtelen eszébe jutott a negyed dolláros.

Jobb kezével benyúlt fürdőköpenye zsebébe, az érme azonban nem volt ott, ahol lennie kellett volna. Köntöse bal zsebe szintén üres volt.

27. fejezet

Walter Panglo, Bright Beach egyetlen temetkezési vállalkozója kedves, szívélyes ember volt, aki, ha éppen nem a halottakkal foglalkozott, szívesen kertészkedett odahaza. Díjnyertes rózsákat termesztett, és hatalmas csokrokban osztogatta a betegeknek, a szerelmes fiataloknak, születésnapján az iskolai könyvtárosnak és mindazoknak a tisztviselőknek, akik udvariasan bántak vele.

Felesége, Dorothea, imádta őt, elsősorban azért, mert magához vette az asszony nyolcvan-éves édesanyját, és az idős asszonnyal úgy bánt, mintha legalábbis hercegnő, vagy szent volna. A szegényekhez nagylelkű volt, mindig igyekezett alacsony áron, de méltósággal eltemetni hallottait.

Jacob Isaacson - Edom ikerbátyja - kevés rosszat tudott Panglóról, de mégsem bízott benne. Ha azt hallotta volna róla, hogy rajtakapták, amint a halottak szájából kiszedi az aranyfogakat, és mellkasukra sátáni szimbólumokat rajzol, Jacob lakonikusan csak ennyit mondott volna: - Jellemző rá.

Jacob Agnesen és Edomon kívül senkiben sem bízott. Még Agnes férjét, Joey Lampiont is hosszú ideig figyelte, amíg végül bizalmat szavazott neki. Joey azonban meghalt, holtteste pedig a Panglo Temetkezési Vállalkozás ravatalozójában feküdt.

Jacob messze elkerülte a ravatalozót, és Walter Panglo kíséretében éppen körbejárta a helyiséget, ahol a koporsókat állították ki.

A legdrágább koporsót szerette volna Joey-nak, aki pedig szerény és egyszerű ember volt, és biztosan lebeszélte volna erről. Végül eredeti szándékához képest egy szép, ám nem túl díszes, közepes árfekvésű koporsót választott.

Panglót mélységesen megrendítette, hogy Joey Lampion temetésére kell készülnie, akit nagyon kedvelt. Miközben a szükséges tárgyakat kiválasztották, inkább magát igyekezett megnyugtani, amikor egyik kezét a kiválasztott koporsóra téve így szólt: - Hihetetlen, hogy egy közlekedési balesetben halt meg, és épp a fia születése napján. Olyan szomorú. Olyan borzasztóan szomorú.

- Nem olyan hihetetlen - válaszolta Jacob. - Negyvenötezer ember hal meg évente az utakon. Az autók nem szállítási eszközök többé, hanem halált hozó gépek. Több tízezer embert nyomorítanak meg egész életükre.

Miközben testvére, Edom a természet haragjától rettegett, Jacob biztos volt abban, hogy az igazi végzet az emberiség kezében van.

- Nem mintha a vonatok sokkal jobbakké lennének. Csak emlékezzen vissza a bakersfieldi tragédiára, még 1960-ban. A *Santa Fe Chief* San Francisco közelében belerohant egy olajat szállító teherautóba. Tizenhét ember égett el a tűzben.

Jacob rettegett attól, mire képes az ember, ha baseballütőt, kést, fegyvert, bombát kaparint a kezébe, de még ennél is jobban nyugtalanította az a tény, hogy az emberiség saját magát pusztítja majd el ezekkel az eszközökkel, gépekkel és szerkezetekkel, amelyeknek célja éppen az életminőség javítása lett volna.

- 1957-ben ötven ember halt meg Londonban, amikor két vonat összeütközött. Sőt, 1952-ben szintén Angliában százhuszan haltak meg egy vonatszerencsétlenségben.

Panglo gondterhelt arccal jegyezte meg: - Elég borzalmas, igaza van, de olyan sok minden történik, nem értem, hogy miért pont a vonatok...

- Teljesen mindegy. Autók, vonatok, hajók. Mindegy - mondta Jacob határozottan. - Emlékszik még a *Toya Maru-ra*? Ez a japán átkelőhajó 1974 szeptemberében borult fel. Ezeregyszázhatvannyolc ember halt meg. Vagy még borzalmasabb volt az 1948-as katasztrófa Mandzsúria partjainál, amikor egy kínai kereskedelmi hajó fedélzetén felrobbant egy vízmelegítő, és hatezer ember lelte halálát. Hatezer ember halt meg egyetlen hajón!

Az elkövetkező órában, amíg Walter Panglo végigvezette Jacobot az irodáján, a férfi szám-talan légikatasztrófa, hajótörés, vonatszerencsétlenség, bányarobbanás, víztározó-összeomlás, szállodai és éjszakai bárban kitört tüzeset, olajkúton, olajvezetéken és hadianyaggyárban bekövetkező robbanás legapróbb részleteit osztotta meg vele.

Mire a temetés részleteit megbeszélték, Walter Panglo arcának bal fele már idegesen rángatózott. Jacob számára teljesen nyilvánvaló volt a férfi idegessége, ezért úgy gondolta, hogy Panglo iránti eredendő ellenszenvé teljesen jogos. Ez a különös kis emberke biztosan rejteget valamit. Nem kell ahhoz rendőrné lenni, hogy észrevegye a büntudat keltette idegességet.

Miután mindent megbeszéltek, Panglo kikísérte vendégét, a bejárati ajtóban azonban Jacob egy pillanatra még visszafordult: - Joe Lampionnak nincs aranyfoga.

Panglo nem értette a célzást, Jacob azonban biztos volt benne, hogy csak tetteti az értetlenséget.

A temetkezési vállalkozó még mondott neki néhány megnyugtató szót, végül Jacob vállára tette kezét, aki látványosan megborzongott érintése alatt.

Panglo zavarában kinyújtotta jobb kezét, Jacob azonban így szólt: - Ne haragudjon, remélem, nem sértődik meg, de nem rázok kezét bárkivel.

- Nos, természetesen megértem - válaszolta Panglo, aki lassan leengedte a felkínált kezét, de valójában nem értette, mi történik.

- Csak azért nem, mert sosem nem tudhatjuk, hogy a felkínált kéz mit csinált egy pillanattal korábban - magyarázta Jacob. - Előfordulhat, hogy az utca végén lakó tiszteletreméltó bankárnak harminc megcsonkított női hullá hever elásva a kertjében. Sőt, az is lehet, hogy a szomszédban lakó kedves, idős, templomba járó hölgy szeretőjének rothadó hullájával osztja meg az ágyát, akit akkor ölt meg, amikor a férfi megpróbálta elhagyni, és legkedvesebb időtöltése, hogy kisgyermekek ujjcsontjaiból ékszereket készít, akiket előzőleg megkínzott és megölt.

Panglo úgy érezte, biztonságosabb, ha mindkét kezét zsebébe rejti.

- Sok száz hasonló esetet gyűjtöttem össze - felelte Jacob -, sőt, ennél rosszabbakról is tudomásom van. Ha érdekl, elhozok néhány dossziét legközelebb.

- Igazán kedves magától - válaszolta Panglo -, de nagyon kevés időm jut olvasásra. Sajnos.

Jacob nem szívesen hagyta Joey holttestét ezzel a furcsa, ideges emberkével, de azért elindult lefelé a viktoriánus stílusban épült ház lépcsőjén. Gyalog tette meg a hazáig tartó másfél kilométeres utat, mindvégig figyelve az elhaladó járművekre, és különös óvatossággal kelt át a kereszteződéseken.

A garázs felett épült lakásához külső lépcsőn ment fel. A belső teret két részre osztották. Az elsőben volt a nappali és a konyha, a sarokban egy ebédlőasztallal, amely mellé két ember ülhetett le. A másik pedig a hálószoba volt, amelyből a fürdőszoba is nyílt.

A falakat mindkét szobában könyvespolcok és irattartó szekrények szegélyezték. A polcon balesetekről, emberi katasztrófákról, sorozatgyilkosságokról és tömegszerencsétlenségekről szóló esettanulmányok sorakoztak: élő bizonyítékai annak, hogy az emberiség merő gondatlanságból és előre kiszámított módon, lassan elpusztítja saját magát.

A katonás rendben tartott hálószobában Jacob levette a cipőjét. Kinyújtózott az ágyon és a mennyezetet bámulta. Haszontalannak érezte magát.

Agnes megöszvegyült, Bartholomew pedig apa nélkül jött a világra.

Túl sok ez neki, túl sok.

Jacobnak fogalma sem volt, hogyan néz majd Agnes szemébe, amikor húga hazajön a kórházból. Úgy érezte, ő maga is elpusztul az Agnes szemében felvillanó szomorúságtól.

A lány örök optimizmusa és vidámsága - amelyet oly sok nehéz éven át képes volt megőrizni - biztosan odavan. Nem lesz már többé a remény sziklája Jacob és Edom számára. Jövőjük megpecsételődt. Mostantól kétségbeesés az osztályrészük.

Reménykedett, hogy mégis szerencsés lesz, és egy repülőgép talán lehull az égből, és éppen az ő házára zuhan, hogy egyetlen pillanat alatt eltöröljön a föld színéről mindent.

Házuk túl messze volt a legközelebbi vasúti pályaudvartól, így nem várhatta, hogy egy kisiklott vonat keresztülvágtasson a garázson.

De ha jobban belegondol, a lakást gázkazán fűti. Egy kis szivárgás, egy apró szikra, aztán egy robbanás, és kész. Azután nem kellene szegény Agnes szenvedését és kétségbeesését látnia.

Egy idő múlva, amikor felfogta, milyen kicsi az esélye annak, hogy egy eltévedt repülőgép rázuhan, Jacob felkelt, kiment a konyhába, és úgy döntött, fánkot készít, Agnes egyik kedvenc receptjét. Csokoládédarabokkal, kókusszal és hikoridióval meghintett fánkot.

Mindig hasznavetetlen embernek tartotta magát, aki a világban csak foglalja a helyet, és képtelen bármi módon hozzájárulni annak jobbításához, a sütéshez azonban volt tehetsége. Bármilyen receptet képes volt elkészíteni, néha még javított is rajtuk.

Sütés közben a világot sokkal kevésbé látta veszélyesnek, néha, amikor tortát készített, egyszerűen félni is elfelejtett.

Átfutott ugyan a fején, hogy a gáztűzhely felrobbanhat, amely végre békességet hozna nyugtalan lelkének, ám mégsem robban fel, akkor legalább lesz egy kis meglepetés édesség Agnesnek.

28. fejezet

Nem sokkal egy óra előtt dühösen tajtékozva beállított a Hackachak család.

Junior várta őket, és tudta, hogy megjelenésükkel felverik a kórház nyugodt csendjét. Mindazonáltal kétségbeesetten és kimerülten hanyatlott vissza a párnájára, amikor a család valóban be-toppant a kórterembe. Arcukon vad elszántság tükröződött, széles gesztusaik pedig teljesen egyértelművé tették érzéseiket.

Rudi Hackachak - akit barátai csak Óriás Rudinak hívtak - csaknem két méter magas volt, és mintha egy szobrász baltájával faragták volna. Zöld poliészter öltönyével - amelynek ujja túl rövid volt -, halványsárga ingével és rikítóan színes nyakkendőjével úgy festett, mintha Doktor Frankenstein műtőasztaláról ugrott volna le.

- Mit képzelsz magadról, te undorító kis patkány! Jobb lenne, ha észhez térnél minél előbb! - kiabálta Junior arcába, közben erősen megmarkolta az ágy korlátját, mintha ki akarná szakítani, hogy azzal verje agyon vejét.

Óriás Rudi Naomi apja volt, ám Juniort semmi sem emlékeztette benne halott feleségére. Sem megjelenésében, sem személyiségében nem hasonlított rá.

A negyvennégy éves Sheena Hackachak, Rudi felesége és Naomi édesanyja, azonban szépségével minden filmsztárt maga mögé utasított. A nő legalább húsz évvel fiatalabbnak látszott valódi életkoránál, és annyira emlékeztetett a halott Naomira, hogy Junior egy pillanatra beleborzongott a látványba.

Az anya és lánya közötti hasonlóság azonban ezzel véget is ért. Sheena hangos, nagyszájú és közönséges nő volt. Változatos szófordulatait bármely bordélyházat üzemeltető madame megirigyelhette volna.

A nő közelebb lépett az ágyhoz, és Junior - aki ilyenformán Óriás Rudi és kedves neje közé szorult - valóban úgy érezhette, hogy ebből a helyzetből valóban nehéz lesz kiutat találni.

A harmadik, és egyben utolsó Hackachak, a huszonnégy éves Kaitlin, Naomi nővére, az ágy végébe kapaszkodva álldogált. Ő közel sem volt olyan szerencsés, mint Naomi, mert mind apja me-rev vonásait, mind pedig anyja közönségességét örökölte. Bár barna szemében különös tűz égett, tekintete szinte majdnem mindig dühösen villogott.

Éles, bántó hangja, és mocskos beszéde Kaitlint a Hackachak-klán méltó tagjává tette. Most átengedte a terepet a szüleinek, de mindvégig gyilkos tekintettel méregette Juniort.

A családot nem a mély gyász vezérelte Junior ágya mellé, mert Naomi nem tartotta a kapcsolatot családjával. A lány egyszer azt mondta Juniornak, hogy gyermekkorában szívesebben élt volna Tarzanként, akit az őserdőben az állatok neveltek fel, mint családja körében. Junior számára Naomi Hamupipőke volt, egy kedves és jóra való lány, akit ő, a délceg herceg mentett meg családja karmai közül.

A Hackachak család nem lányuk halálhírére rohamozta meg Junior szobáját, hanem azért, mert a kórházból olyan híreket kaptak, hogy Junior nem hajlandó hasznot húzni felesége tragikus halálából. Hallották, hogy Junior elküldte Knackert, Hisscust és Norkot.

Érkezésük egyedüli oka tehát az volt, hogy érthetően elmagyarázzák vejüknek, hogy amennyiben nem az államot vagy a megyét teszi felelőssé a történetekért, akkor a család esélyei jelentősen romlanak, hogy Naomi tragikus halála felett érzett fájdalomukért és szenvedéseikért kártérítést kapjanak. Ebben a kérdésben teljes volt közöttük az összhang.

Junior már abban a pillanatban előre látta Rudi, Sheena és Kaitlin látogatását, amikor a korhadt korláton lelökte Naomit. Tudta, hogy nyugodtan játszhatja a sértődött férjet, akinek az állam kártérítést ajánl fel a veszteség miatt. Nyugodtan eljátszhatta, hogy feleségét semmi sem pótolhatja. Úgy döntött, hogy csak jóval később, fokozatosan, hosszú hetek múlva adja be a derekát, és vonakodva bár, de hagyja, hogy a fáradhatatlan Hackachak család rábeszélje a felajánlott kártérítés elfogadására, hogy kielégíthessék pénzsóvárságukat.

Mire kapzsi rokonai nyomásának enged, Junior megnyeri magának Knacker, Hisscus és

Nork, valamint a többiek szimpátiáját, akik egész eddig kételkedtek Junior ártatlanságában. Talán Thomas Vanadium gyanakvását is képes lesz eloszlatni.

Az ápolónők kétszer is bejöttek a kórterembe, hogy figyelmeztessék a zajos családot, legyenek tekintettel a szomszéd szobákban fekvő betegekre is.

Az aggódó nővérek, sőt egyszer még egy rezidens belgyógyász is benézett, hogy meggyőződjön arról, Junior valóban jól van. - Biztosan elég jól érzi magát, hogy vendégeket fogadjon?

- Rajtuk kívül senkim sincs - válaszolta Junior, remélve, hogy elég meggyőzően hangzott.

Állítása azonban nem volt igaz, ugyanis apja - a sikertelen művész, de annál sikeresebb alkoholista - Santa Monicában, Kaliforniában élt. A szülei elváltak, amikor Junior még csak négyéves volt, anyját pedig tizenkét évvel ezelőtt ideggyógyintézetbe utalták. Junior ritkán találkozott velük, Naominak pedig egyáltalán nem beszélt róluk.

Mikor az utolsó aggódó ápolónő is kiment, Sheena közelebb hajolt. Olyan erősen csípett bele Junior arcába, mintha ki akarna szakítani egy darabot belőle.

- Jól vésd az eszedbe, amit most mondok, te kis szarházi! Elveszítettem a lányomat, az én drága kislányomat, Naomit, életem értelmét.

Kaitlin úgy nézett anyjára, mintha elárulta volna.

- Naomit én szültem húsz évvel ezelőtt - folytatta Sheena sziszegve -, tehát akinek itt joga van szenvedni, az én vagyok, és nem te. Ki a fene vagy te egyáltalán? Csak egy férfi, akivel a lányom lefeküdt, de én az anyja vagyok! Sosem tudhatod, milyen fájdalmat érzek. És ha nem állsz a családom mellé, és nem fogadod el a felajánlott kártérítést, akkor én magam vágom le a golyóidat, és etetem meg a macskámmal!

- Nincs is macskád.

- Majd veszek egyet! - fogadkozott Sheena.

Junior tudta, hogy teljesíteni fogja a nő követelését. Lehet, hogy ő maga látszólag nem akarja a pénzt - valójában akarta -, de sosem merne ujjat húzni Sheenával. Tőle még Rudi is félt.

Ez a három szájalmas ember majdnem megőrült a pénzért. Rudi hat jól menő használatú-üzletet működtetett, ám igazi büszkesége egy Ford-kereskedés volt, amely új és használt kocsikkal is foglalkozott öt oregoni városban. A férfi szeretett nagy lábon élni. Évente négyszer ellátogatott Las Vegasba, ahol egyetlen éjszaka alatt kisebb vagyontól szabadult meg. Sheena is szeretett vele menni, ahol egyik kedvenc időtöltése a vásárlás volt. Kaitlin imádta a jóképű fiúkat, ám mivel a lányt sötétben könnyen összetéveszthették apjával, a fiúkat mindig neki kellett meghívnia.

A három családtag egy emberként acsarkodott Juniorra, amikor a fiú észrevette, hogy a folyosóról Vanadium figyel. Tökéletes. Úgy tett, mintha nem látná a nyomozót, és amikor legközelebb odapislantott, a férfi már nem volt ott.

A Hackachak család egész nap Junior mellett maradt. A kórháznak még sosem volt része ekkora látványosságban. Már a harmadik műszakban dolgozó ápolónők is egyre nagyobb számban látogatták meg szobájában Juniort, hogy saját szemükkel láthassák a különös társaságot.

A látogatási idő végén a család sűrű tiltakozás közepette elhagyta a kórházat. Junior nem adta be a derekát. Ha valóban meggyőzőnek akar látszani, legalább még néhány napig ellen kell nekik állnia.

Csak akkor érezte mennyire kimerült, amikor újra egyedül maradt. Fizikailag, lelkileg és szellemileg.

Maga a gyilkosság tulajdonképpen könnyű volt, ami viszont utána következett, sokkal jobban igénybe vette, mint korábban gondolta volna. Az állam kizárólagos felelősséget vállalt a történetért, s a kártérítés összege egész hátralévő életére pénzügyi biztonságot nyújtana neki. Junior belsőleg akkor feszültség tombolt, hogy gyengébb pillanataiban azon gondolkodott, vajon megéri-e ez a kockázatot?

Úgy döntött, soha többé nem öl indulatból. Soha. Sőt, meg is esküdött arra, hogy ölni sem fog többé, kivéve önvédelemből. Hamarosan gazdag ember lesz, és ha elkapják, sokat veszíthet. A gyilkolás olyan szórakozás volt számára, amelyet többé nem engedhetett meg magának.

Ha tudta volna, hogy ezt a komoly esküt még a hónap vége előtt kétszer is megszegi - sajnos azonban egyik áldozata sem a Hackachak család tagja lesz -, valószínűleg nem alszik el olyan könnyedén. Sőt, arról sem álmodott volna, hogy ügyesen kilopja Thomas Vanadium zsebéből a több száz darab negyed dollárost, miközben a becsapott detektív hiába keresi őket.

29. fejezet

Hétfőn reggel Joey Lampion sírja fölött az áttetsző kaliforniai égből langy eső szemerkélt, hogy tisztára mossa a világot.

A St. Thomas templomban tartott istentiszteletre sokan eljöttek, egyetlen gombostűt sem lehetett volna leejteni, s az emberek most mind átsétáltak a temetőbe.

A tolószékben ülő Agnes Edom és Jacob kísérte a sírkövek között férje végső nyughelyéhez. Bár a kiújuló vérzés veszélye már nem fenyegette, az orvosok azt tanácsolták neki, hogy kerülje a stresszhelyzeteket.

A karjában tartotta Bartholomew-t, akit az enyhe idő miatt viszonylag vékonyan öltöztetett.

Agnes képtelen lett volna elviselni a kínokat a gyermek nélkül. A karjában tartott apró test mintha két lábbal a talajon tartotta volna, nem engedve, hogy a múltba merengjen, és a Joey-val töltött szép napokra gondoljon, amely összetörné a szívét. Később majd erre is szán időt, de nem most. Még nem.

A sír melletti földhalmot virágok és koszorúk díszítették. A leengedésre váró koporsó alá fekete anyagot helyeztek, amely eltakarta a gyászolók elől az alul tátongó sírgödört.

Agnes úgy érezte, képtelen szembenézni a halállal, amelynek jelenlétét minden porcikájában érezte.

A szertartás alatt az Agnes mellett álló Edom és Jacob több időt töltött az ég tanulmányozásával, mint magával a temetéssel. Nem tetszett nekik a felhőtlen égbolt.

Ahogy Agnes rájuk nézett, úgy gondolta, Edom biztosan arra vár, hogy lezuhanjon egy repülőgép, Jacob pedig azt próbálja kiszámolni, hogy mekkora eséllyel csapódhat be a temetőbe egy aszteroida, amely több százezer évente rendszeresen visszatérve pusztította az életet a Földön.

Agnes lelkét hirtelen üresség árasztotta el, nem engedhette azonban, hogy az érzés elhatalmasodjon rajta. Ha megadja magát és hagyja, hogy a kétségbeesés irányítsa életét és gondolatait, ahogy bátyjaival is történt, akkor Bartholomew élete nem tartana sokáig. Agnes azonban meg akarta mutatni kisfiának, hogy az élet szép, és oly sok örömét lelheti benne.

A szertartás után az ismerősök részvétüket nyilvánították Agnesnek. Köztük volt Paul Damascus is, az Ocean Avenue-n található Damascus Gyógyszertár vezetője. A középnyugatról származó Paulnak sötétbarna bőre és vörösesbarna haja volt, s a jóképű férfi inkább hasonlított egy patinás bronz szoborhoz, mint egy gyógyszerészhez.

Paul Agnes mellé térdelt, és így szólt: - Ez egy jelentőségteljes nap, Agnes. Nagyon fontos. Valaminek a kezdete.

Úgy mondta mindezt, mintha biztosan tudná, hogy Agnes érti a szavait. Mosollyal a szemében beszélt, mintha ugyanahhoz a titkos társasághoz tartoznának, ahol az elhangzott mondat a titkos kód, amely jóval mélyebb jelentéssel bír.

Mielőtt Agnes válaszolhatott volna, Paul felállt, és odébb ment. Barátok és ismerősök jöttek részvétet nyilvánítani, Agnes pedig elveszítette szeme elől a gyógyszerészt.

Ez egy jelentőségteljes nap Agnes. Nagyon fontos. Valaminek a kezdete.

Milyen különös gondolat.

Agnes hirtelen titokzatos bizsergést érzett, ami kellemesen nyugtalanította. Megborzongott. Edom azt hitte, hogy fázik, ezért levetette kabátját és húga vállára terítette.

*

Szomorkás, szürke reggelre ébredt Oregon. A temető fölött hatalmas, sűrű esőfelhők kúsztak az égen, szomorúan búcsúztatva Naomit.

Junior a sír mellett állt, különös hangulatban. Kezdett belefáradni abba, hogy mély gyászt kell tettetnie.

Három és fél nap telt el azóta, hogy feleségét kilökte a toronyból, és ez idő alatt egyáltalán nem érezte jól magát. Természeténél fogva társasági ember volt, sosem utasított vissza bulimeghívásokat. Szeretett nevetni, szerelmeskedni és élni, most azonban képtelen volt élvezni az életet, mert minden percben arra kellett figyelnie, hogy a gyásztól megtörtnek látsszon, hangja pedig szomorúan csengjen.

Az egészben az volt a legborzasztóbb, hogy ha saját elkeseredését el akarta hitetni a környezetével, és el akarta kerülni a gyanúsítgatásokat, még jó néhány hétig játszania kell a lesújtott özvegyet. Mint Dr. Caesar Zedd könyveinek és tanácsainak hűséges követője, Junior nem kedvelte azokat az embereket, akik a társadalmi elvárásoknak megfelelően viselkedtek, most viszont - meghatározhatatlan ideig - ő maga is erre kényszerült.

Egyedülálló érzékenysége révén, szinte teljes lényével gyászolta Naomit, ezért szenvedett a súlyos hányás rohamoktól, a garati vérzéstől, sőt, az inkontinenciától is. A gyász és a fájdalom anynyira lesújtotta, hogy úgy érezte, belehal. De mostantól ennek vége.

A temetésre kevesen jöttek el, mert Junior és Naomi, más fiatal házaspároktól eltérően, anynyira egymással voltak elfoglalva, hogy új barátságokat nem is kötöttek.

A Hackachak család természetesen jelen volt. Junior még mindig kérte magát, hogy csatlakozzon hozzájuk a kárpótlási összegért folyó harcban, pedig amíg ezt ki nem préselik belőle, biztos, hogy nem lesz nyugta tőlük.

Rudi sötétkékké öltönye itt-ott most is rövidebb volt a kelleténél, ráadásul úgy nézett ki benne, mint egy hullarabló, aki kizárólag a ruhák kedvéért ássa ki a sírokat.

Kaitlin fenyegető tekintettel állt a tömegben, mintha Naomiért az élőkön akarna bosszút állni.

Rudi és Kaitlin egyfolytában Juniort figyelték, talán Sheena is, akinek szemeit azonban Junior elől egy fekete fátyol takarta el. A fiú tekintete szívesen időzött a nő szűk fekete ruháján. A szomorú anyát azonban láthatóan szintén aggasztotta a hosszú gyász, mert minduntalan a karóráját nézte.

Junior csak késő délután szerette volna beadni a derekát egy családi és baráti összejövetelen, amelyet Rudi rendezett az új Ford-kereskedés bemutatótermében, amelyet az esemény tiszteletére három óráig zárva tartott. Amolyan halotti tor lesz, ahol a csillogóan új Thunderbird-ök, Galaxy-k és Mustangok között az összegyűltek majd felidézhetik Naomival kapcsolatot emlékeiket. A halotti tor éppen megfelelő alkalmat ad Juniornak, hogy bár vonakodva és könnyek között, de megadja magát a Hackachak család egyre erőteljesebb nyomásának.

Körülbelül kétszáz méterrel odébb, nemrégiben ért véget egy másik temetés. A gyászolók hatalmas csoportja lassan elindult az autókhoz.

A távolból nem túl sokat látott a temetésből, abban azonban egészen biztos volt, hogy a gyászolók nagy része fekete bőrű. Erről arra a következtetésre jutott, hogy az elhunyt személy is fekete lehetett.

A felismerés meglepte Juniort. Azért lepődött meg, mert bár Oregon nem tartozott a legsötétebb déli államok közé, hanem nagyon is haladó gondolkodásúnak számított, az államban nem élt túl sok fekete, és úgy gondolta, nekik is megvannak a saját temetőik.

Semmi kivétlnivalót nem talált a feketékben. Nem élt benne előítélet irányukban, az élni és élni hagyni elvét vallotta. Úgy gondolta, hogy amíg a feketék megmaradnak a saját köreikben, és eleget tesznek a társadalom követelményeinek, joguk van élni, mint bárki másnak.

Az elhunyt színes bőrű sírja azonban magasabban feküdt Naomiénál. Az idő múlásával a testek bomlásnak indulnak, és az emberi maradványok lassan összekeverednek a talajjal. Azután az esőzés lemossa a talaj legfelső rétegét a hegyoldalról, amely beszivárog Naomi sírjába, és összekeverednek földi maradványaival. Ez már nem tetszett annyira Juniornak.

Ellene azonban semmit nem tehetett. Ha Naomi testét átszállíttatná egy másik temetőbe, ahol nincsenek feketék, az csak szóbeszédet indítana el, holott nem akart a figyelem középpontjába kerülni.

Elhatározta, hogy minél előbb találkozik egy ügyvéddel, hogy saját végakarataról rendelkezessen. A fekete temetői szertartás láttán ugyanis megerősödött benne a gondolat, ha halála után a holttestét elhamvasztatja, hamvait pedig az egyik emlékfalba helyezteti, ahol a földi maradványai semmivel sem keveredhetnek.

A fekete temetés résztvevői közül már csak egyetlen személy álldogált a sír mellett. A sötét öltönyös férfi ekkor elindult lefelé a síremlékek között, és egyenesen Naomi sírhelye felé tartott.

Junior nem értette, mit akarhat tőle egy fekete idegen. Remélte, hogy semmi baj nem lesz.

A lelkész befejezte a ceremóniát. A szertartás véget ért. Senki nem ment oda Juniorhoz, hogy részvétet nyilvánítsa, hiszen nemsokára újra találkozhatnak a Ford-kereskedés fogadásán.

Ekkor hirtelen észrevette, hogy a másik sír felől közeledő férfi egyáltalán nem fekete, még csak nem is idegen. Thomas Vanadium nyomozó tartott a sírhalom felé.

Junior úgy tervezte, hogy elindul, mielőtt Vanadium odaér. Félt azonban, hogy a nyomozó azt fogja hinni, előle menekül.

Már csak a temetés szervezői és a segédek maradtak a sír mellett. Megkérdezték tőle, hogy leengedhetik-e a koporsót, vagy megvárják, amíg Junior is eltávozik.

Junior engedélyt adott nekik, hogy folytassák a munkájukat.

A két férfi feltekerte a szürke anyagot, amely a koporsót körülvevő keretről lógott. Junior a zöldet választotta, nem feketét, mert Naomi imádta a természetet: Junior igyekezett a temetési szer-tartás minden részletére ügyelni.

Feltárult előtte a sírgödör. A koporsó árnyékában a sötét sír alját nem lehetett látni.

Vanadium megérkezett, és megállt Junior mellett. Olcsó fekete öltönyt viselt, de jobban állt rajta, mint Rudin a sajátja.

A nyomozó egy hosszú szárú fehér rózsát tartott a kezében.

A temető két alkalmazottja lassan leengedte a koporsót a mélybe. Vanadium megszólalt: - A laboratóriumi jelentés szerint a felesége szinte majdnem biztosan az ön gyermekével volt várandós.

Junior nem szólt. Még mindig haragudott Naomira, amiért elhallgatta előle terhességét, annak azonban örült, hogy a gyermek az övé volt. Így legalább Vanadium nem hivatkozhat Naomi hűtlenségére, és nem vádolhatta azzal, hogy ez szolgáltatott ürügyet a gyilkosságra.

A hír nemcsak felvidította, hanem el is keserítette Juniort. Nemcsak egy csodálatos feleséget veszített el, hanem első gyermekét is. A családját temette el a mai napon.

Nem volt hajlandó reagálni a nyomozó közlésére a gyermek apaságát illetően, hanem mereven a sírba bámulva így szólt: - Kinek a temetéséről jön?

- Egy barátom lányáéról. Azt mondják, közlekedési balesetben halt meg San Franciscóban. Még Naominál is fiatalabb volt.

- Milyen szomorú. Úgy látszik, túl rövid életet szántak neki - mondta Junior, aki végre elég bátorságot érzett magában, hogy reagáljon a nyomozó által korábban felvázolt féltudományos elméletre. - Diszharmónia uralkodik a világegyetemben, nyomozó. És senki nem tudhatja, milyen hatással lehetnek ránk ennek a diszharmóniának a rezgései.

Junior a szeme sarkából Vanadiumra nézett, ő azonban Naomi sírjába bámult, mintha meg sem hallotta volna a gúnyos szavakat, vagy ha hallotta is, nem annak vette, aminek Junior szánta.

Ekkor Junior meglátta a vért Vanadium ingének jobb hajtókáján. Vér csöpögött a férfi kezéből.

A rózsákról nem szedték le a tüskéket, Vanadium pedig olyan szorosan markolta a virágot, hogy az éles tüskék felsebezték a tenyerét. A férfi azonban ügyet sem vetett rá. Junior hirtelen úgy érezte, azonnal el kell menekülnie, lábai azonban nem akartak mozdulni.

- Ez a jelentőségteljes nap - szólalt meg Thomas Vanadium halkán, még mindig a sírba bámulva halkán - úgy tűnik, tele van szörnyűségekkel. Mintha minden szörnyű véget érne. De csak-úgy, mint a többi nap, ebben is benne van valaminek a kezdete.

Naomi koporsója hatalmas döccenéssel megérkezett a gödör aljára.

Junior számára véget ért egy időszak.

- Micsoda emlékezetes nap - mormolta maga elé a detektív.

Junior úgy érezte, nem tud már tovább a sír mellett álldogálni, ezért elindult az út felé, ahol a kocsiját hagyta.

Az autóhoz érve, visszanézett a sírra.

A temetkezési vállalkozó és munkásai hozzáláttak annak betemetéséhez.

Junior látta, amint Vanadium kinyújtja jobb karját a sír fölé. Kezében ott volt a fehér rózsza, amelynek tüskéi felsértették a kezét, majd a virágot a még nyitott sírgödörbe dobta.

*

Ugyanezen a hétfő estén, Phimie temetése után, Celestina együtt vacsorázott édesanyjával és édesapjával a lelkeszlak ebédlőjében.

A család többi tagja, a barátok és a gyülekezet tagjai már hazamentek. Különös csend töltötte be a házat.

A ház mindig tele volt szeretettel és melegséggel, Celestina azonban időről időre, furcsa je-

ges fuvallatot is érzett. Bár korábban soha nem érezte üresnek a házat, most mintha hihetetlen űr tángott volna mindenütt. Az űr, melyet halott húga hagyott maga után.

Másnap reggel visszatér San Franciscóba édesanyjával, bár nem szívesen hagyta magára édesapját ebben az ürességben.

Nem volt vesztegetni való idejük. A kisbabát kiadják a kórházból, amint jelentéktelen fertőzését kikezelik. Most, hogy Grace és a tiszteletes megkapta az időszakos engedélyt arra, hogy a gyermeket a végleges adoptálásig magukhoz vehessék, eljött az idő, hogy Celestina teljesítse ígéretét, és felnevelje a gyermeket.

A vacsorát, csakúgy mint mindig, most is gyertyafénynél fogyasztották el. Celestina szülei romantikusak voltak, de abban is hittek, hogy a méltóságteljes vacsorának nevelő hatása van a gyermekekre, még akkor is, ha csak egyszerű étel kerül az asztalra.

Nem tartoztak azok közé a baptisták közé, akik megvetették az italt, bort azonban csak kivételes alkalmanként fogyasztottak. A temetés utáni első ebéd alkalmával azonban - miután elhangoztak az imák és elhullottak a könnyek - a családi hagyomány azt kívánta, hogy a kedves eltávozott családtagra emeljék poharukat. Egyetlen pohár Merlot-t ittak.

Celestina apja lassú, ünnepélyes mozdulattal nyitotta ki az üveget, és töltött a három pohárba. A tiszteletes keze remegett.

Ezután az asztal egyik végénél gyűltek össze. Amikor Celestina felemelte poharát, a sötétvörös ital rubinfényben játszott. Az első mondatot a tiszteletes mondta, olyan lágyan, hogy Celestina szinte beleborzongott.

- Egyetlen Phimie lányomra, aki már Istennel van.

Grace így folytatta: - Drága Phimie-mre, aki az én szívemben soha nem hal meg.

Ekkor Celestinára került a sor: - Phimie-re, aki életem hátralevő részére minden nap és minden órában velem lesz, amíg újra nem találkozhatunk. És... igyunk erre az emlékezetes napra.

- Az emlékezetes napra - mondta vele együtt apja és anyja is.

Celestina keserűnek érezte a bort, bár tudta, hogy édes. A keserűség saját magában volt, nem pedig a szőlő ízében.

Úgy érezte, elárulta a hűgát. Fogalma sem volt, mit tehetett volna még érte, de ha bölcsebb és figyelmesebb lett volna, most nem kellett volna szenvedniük húga hiányától.

Ha még egyetlen kishűgát sem képes megmenteni, akkor vajon mire jó ő?

- Tudom, hogy mire gondolsz - szólalt meg az anyja, majd átnyúlt az asztalon, és kezét Celestina kezére tette. - Tudom, hogy milyen haszontalannak érzed magad, milyen tehetetlennek, jelentéktelennek, de nem szabad elfelejtened egy dolgot...

Ekkor a lelkész is kezükre tette a kezét. Grace csupán egy mondatot mondott, ám e mondat végtelen békességgel töltötte el Celestinát: - Sosem szabad elfeledkezned Bartholomew-ról.

30. fejezet

A temetés alatt végig szakadó eső estére elállt, és az oregoni sötét égboltot most csillagok sokasága borította. Valamivel tíz óra előtt, Junior visszatért a templomba, és ugyanott parkolta le autóját, ahol aznap délután a fekete gyászolók is. Az úton csak az ő autója állt.

A kíváncsiság hozta vissza. A temetésen Vanadium biztosan nem gyászolóként jött oda Naomi sírjához. A nyomozó bizonyára szolgálatban volt. Valószínűleg a másik temetésen is hivatalból vett részt.

Junior körülbelül száz métert haladt fölfelé, majd a fűben elindult a sírkövek felé. Felkapcsolta elemlámpáját, és óvatosan lépkedett, mivel a föld egyenetlen volt, és az eső után csúszós is.

A halottak városában tökéletes csend honolt.

Amikor észrevette az új sírt, meglepetten látta, hogy a fekete gránitfejfát már a helyére illesztették. A síremlék szerény volt. Sem túl nagy, sem túl díszes.

Junior úgy gondolta, hogy a halott lány a fekete közösség egyik fontos családjának tagja lehet, amely magyarázatul szolgálna a kőfaragók gyors munkájára.

Vanadium azt állította, hogy a család barátja volt, következésképpen az apa valószínűleg rendőrtisztként szolgált.

Junior hátulról közelítette meg a fejfát, majd megkerülte, és elemlámpájával a bevéselt szavakra világított:

*...szeretett leány és testvér...
Seraphim Aethionema White*

Döbbenet kapcsolta le az elemlámpát.
Hirtelen teljesen meztelennek, és kiszolgáltatottnak érezte magát.
Őt nem ölte meg. Közlekedési balesetben halt meg. Nem ezt mondta Vanadium?

*

Tíz hónappal ezelőtt, egy inszalag műtét után Seraphimot járóbetegnek vették fel abba a kórházba, ahol Junior dolgozott. Hetente háromszor járt kezelésre.

Először, amikor megtudta, hogy betege fekete bőrű, Junior nem akarta kezelni a lányt. Rehabilitációs programja főleg olyan gyakorlatokat tartalmazott, amelyekkel vissza lehet állítani az inszalagok rugalmasságát, és a beteg végtag erejét, ám masszírozni is kellett a végtagot, amitől Junior kifejezetten kényelmetlenül érezte magát.

Nem mintha bármi kivetnivalója lett volna a színesek ellen. Élni és élni hagyni. Egy föld, egy nép.

Másrészről azonban hinnie kellett valamiben. A babonákban nem hitt, nem engedte magát befolyásolni a polgári társadalom által sem, nem érdekelte, hogy mit gondolnak a polgárok a jóról és a rosszról. Zedd könyvéből azt tanulta, hogy saját világegyetemét egyedül ő maga alakítja. Legfőbb vezérelve az volt, hogy önmagát csak öntudatosságon keresztül tudja megvalósítani, és a büntetlenül élvezhető örömök kizárólag ezen elvek hűséges követése révén érhetők el. Az egyetlen dolog, amiben hitt, az maga Junior Cain volt, és ebben kérlelhetetlennek mutatkozott. Következésképpen - ahogy Caesar Zedd magyarázta -, amikor az ember már elég józan ahhoz, hogy lerázza magáról az egész emberiséget megzavaró hamis hiteket és megalázó szabályokat, amikor az egyén már kellőképpen felvilágosult ahhoz, hogy kizárólag önmagában higgyen, és képes saját ösztöneiben bízni, mivel már megszabadult a társadalom mérgező nézeteitől, ha mindenkor követi ezeket az ösztönös érzéseket, akkor, de csakis akkor lesz sikeres és boldog.

Junior a lelke mélyén tudta, hogy feketéket nem kellene masszázsban részesítenie. Úgy érezte, hogy fizikailag és erkölcsileg is beszennyeződik az érintésüktől.

A megbízást azonban csak nehézségek árán tudta volna visszautasítani. Valamivel később, még ugyanabban az évben, Lindon Johnson elnök - aki mind a demokrata, mind a republikánus párt támogatását élvezte - alá fogja írni az 1964-ben beterjesztett emberi jogi törvényt, így veszélyes lett volna, ha az egyén elsőbbségében hívók hangot adnak egészséges ösztöneiknek, amelyet tévesen sokan bizonyára faji előítéletként értelmezhettek volna. Juniort pedig egyszerűen kirúgják az állásából.

Szerencsére azonban, már éppen amikor kis híján hangot adott felettesei előtt is legbensőbb érzéseinek, amellyel még állását is kockáztatta volna, szemé elé került a potenciális beteg. A tizenöt éves Seraphim lélegzetelállító szépség volt, a maga módján épp olyan szép lánynak tartotta, mint Naomit, és ösztönei azt súgták Juniornak, hogy a fizikai vagy a morális beszennyeződés lehetősége a lány esetében egészen elhanyagolható.

Mint minden nő, aki már túljutott a pubertás koron, Phimie is vonzódott hozzá. De a lány erről sosem beszélt neki, sem szavakban, sem pedig tetteiben nem fejezte ki érzéseit, Junior azonban ezt kiolvasta a tekintetéből és szavai hangsúlyából. A terápia három hete alatt Seraphim jó néhány apró jelét adta vonzalmának.

Utolsó találkozásuk alkalmával, Junior megtudta, hogy Seraphim aznap este egyedül lesz otthon, mert a szüleit meghívták valahová, ahová neki nem kellett velük mennie. A lány ezt ártatlanul Junior tudomására hozta. Junior azonnal vérszemet kapott, ha a legkisebb esély is mutatkozott hódításra.

Később aztán, amikor megjelent a lány házában, Seraphim láthatóan meglepődött, sőt, kínosan érezte magát.

Junior észrevette, hogy a többi nőhöz hasonlóan, Seraphim is akarta, sőt kifejezetten kérte a szexet, bár saját magáról alkotott képben nem volt helye a szexuális agresszivitásnak. A nők szíve-

sebben gondoltak magukra szegénylős, ártatlan, szűzies kislányként, amely következőképpen azt jelentette, hogy Phimie is elvárta Juniortól, hogy ő legyen a durvább. A férfi pedig boldogan engedelmeskedett.

Mint később kiderült, Seraphim még szűz volt. Ennek tudata egészen fellelkesítette Juniort. Még hevesebb remegés öntötte el, ha arra gondolt, hogy a lányt a szülei házában teheti magáévá...

Izgatóbbá tette a helyzetet, hogy a lányt úgy tehetette magáévá, hogy közben a háttérben az apja hangját hallják. Amikor ugyanis becsöngetett, Seraphim a szobájában volt, és egy egyházi szentbeszédet hallgatott kazettáról, amelyet az apja írt. A drága lelkész általában lediktálta az első változatot, amit aztán lánya kézzel lemásolt. Junior három órán keresztül kínoztatta a lányt. A lelkész „jelenléte” különösen perverz és ösztönzővé tette számára erotikus együttlétüket. Amikor Junior végzett a lánnyal, úgy gondolta mindent megtanított Serphimnak, amire később szüksége lehet az életben.

A lány karmolta, rúgta, aztán sírt és undort tettetett, sőt eljátszotta azt is, hogy szégyelli magát, és megesküdtött arra, hogy ráküldi a rendőröket. Egy kevesebb tapasztalattal rendelkező férfi talán elhitte volna, hogy a lány ellenállása igazi, és valóban erőszakkal vádolja őt. Az ilyen vádak hallatán mindenki más meghátrált volna, Junior azonban nem engedte becsapni magát.

Miután megkapta amire vágyott, a lány biztosan igyekezett elhítenni magával, hogy nem buta lotyó, hanem áldozat. Valójában nem akart beszélni senkinek arról, amit Junior vele tett, ehelyett arra kérte őt, bár kétségtelenül nem közvetlen módon, hogy találjon valami kifogást a lány számára, aminek segítségével titokban tarthatja szenvedélyes találkozásukat.

Junior őszintén szerette a nőket, és remélte, hogy mindig sikerült is kielégíteni őket. Mindig diszkrét, lovagias és nagylelkű volt velük.

Junior tehát most is úgy tett, ahogy a lány kívánta, és színesen ecsetelte neki a szörnyű bosszút, amelyet a lányon áll, ha Seraphim bárkinek elmeséli, amit vele tett. Junior aprólékos részletességgel sorolta azokat a kínokat, amelyeket Seraphimnak és egész családjának kell kiállnia, ha a lány beszél. Úgy tett, mintha terrorizálni akarná a lányt, és ez izgatottá tette Juniort, jól látta azonban azt is, hogy a lány nagyon izgatott lett.

Hogy kellő nyomatékot adjon fenyegetéseinek, jónéhányszor megütötte a lányt. De szigorúan olyan helyeket választott, ahol senki más nem láthatja, a mellén és a hasán. Aztán hazament Naomihoz, akivel pontosan öt hónappal azelőtt házasodott össze.

Hazaérve, legnagyobb meglepetésére, Naominak is szerelmeskedni támadt kedve. Bár Junior úgy gondolta, hogy aznap nem lesz ereje feleségét is kielégítenie, Naomi vágya az övét is felkorbácsolta.

Természetesen szerette Naomit, és sosem lett volna képes megtagadni őt. Bár aznap este különösen kedves volt feleségéhez, ha akkor tudta volna, hogy alig egy évet töltenek még együtt, mielőtt a sors elszakítja őket egymástól, valószínűleg jóval odaadóbb szerető lett volna.

*

Junior földbe gyökerezett lábbal állt Seraphim sírja mellett.

Szerette volna tudni, hogy a lánynak eljárt-e a szája.

Phimie eleinte talán vonakodva ismerte be magának, hogy mennyire vágyott arra, hogy a fiú minden kívánságát teljesítse, később azonban lassan kezdett elhatalmasodni rajta a büntudat, amíg a végén meg nem győzte magát arról, hogy Junior valójában megerőszkolta. Az idegbeteg kis ringyó.

Ez lenne a magyarázat arra, hogy Thomas Vanadium miért gyanúsította Juniort, amikor senki más nem tette?

Ha a nyomozó úgy gondolta, hogy Seraphimot megerőszkolták, természetes módon felébredhetett benne a vágy, hogy barátja lányán bosszút álljon, amely kellő magyarázattal szolgálhatna arra, hogy miért zaklatja Juniort is már vagy négy napja kíméletlen kegyetlenséggel.

Jobban belegondolva, ez nem lehet kellő motiváció. Ha Seraphim bárkinek beszélt volna arról, hogy megerőszkolták, akkor a rendőrség percek múlva kopogtatott volna Junior ajtaján, hogy letartóztassák. Az sem számított volna, hogy nincs bizonyíték. Manapság, amikor nagy szimpátia övezi a korábban elnyomottakat, egy fekete kamaszlány szava nagyobb súllyal esett volna latba, mint Junior tiszta papíriai és jó hírneve.

Vanadium semmiképpen sem tudhatott arról, hogy Junior és Seraphim White között bármi-

lyen kapcsolat lett volna. A lány pedig már hallgat, mint a sír.

Hirtelen eszébe jutottak a nyomozó szavai:

- *Azt mondják, közlekedési balesetben halt meg.*

Azt mondják...

Vanadium a tőle megszokott, monoton stílusban beszélt, és erre a két szóra sem helyezett túl nagy hangsúlyt. Junior azonban érezte a nyomozó szavaiban dúló kétségeket a lány halálának körülményei miatt.

Talán minden véletlen haláleset felkeltette Vanadium gyanakvását, és nemcsak Junior körül szaglászik ilyen elszántsággal, hanem ez állandó nyomozási módszere. Talán Vanadium is az elmúlt évek során lett embergyűlölő és paranoid, amikor túl sok gyilkosságot derített fel, és gyakran találkozott a gonosszal.

Junior szinte megsajnálta ezt a szomorú, szellemeket kergető nyomozót, akinek kisiklott az élete az elmúlt évek nehéz közszolgálatának köszönhetően.

Igyekezett most is a dolgok pozitív oldalát nézni. Ha rendőrtársai és az ügyészek is azt gondolják Vanadiumról, hogy paranoiás nyomozó, aki fantomokat kerget, akkor a Naomi meggyilkolásáról szóló elméletét sem fogják komolyan venni. Lehet, hogy Vanadiumnak minden haláleset gyanús, ezért Junior iránt is gyorsan elveszíti majd az érdeklődését, és továbblép, hogy egy másik szerencsétlen ördögöt zaklasson.

Elképzelhető, hogy a felügyelő buzgalma csupán arra irányuló kísérlet, hogy Seraphim balesetében felfedjen valami visszásságot, és akkor a lány még halála után is szívességet tesz Juniornak. Akár baleset volt, akár nem, Juniornak semmi köze nem volt hozzá.

Lassan megnyugodott, és alaposabban megnézte a sírkőbe vésett dátumot. A lelkész lánya január 7-én, egy nappal azután halt meg, hogy Naomi lezuhant a tűztoronyból. Alibire tehát nem volt szüksége.

Eloltotta az elemlámpát, és egy pillanatig mozdulatlanul állt, hogy megadja a végső tiszteletet Seraphimnak. Olyan kedves, ártatlan, édes lány volt.

A szomorúság mardosta a szívét, de mégsem sírt.

Ha kapcsolatuk nem korlátozódott volna mindössze egyetlen éjszakára, ha nem különbözött volna annyira a világ, amelyben éltek, és ha a lány nem lett volna kiskorú, ami külön fenyegetést jelentett Juniornak, talán nyilvánosan is vállalhatták volna kapcsolatukat, és akkor halála még mélyebben érintette volna a fiút.

Junior felnézett a holdra, és nyugtalanságot érzett.

Míntha valaki figyelné a sötétben.

Anélkül, hogy lámpáját bekapcsolta volna, elindult lefelé a holdfényben az autójához.

Amikor odaért, és jobb kezével ki akarta nyitni a vezetőülés ajtaját, valami hideget érzett a tenyerén. Egy apró, fényes, lapos tárgyat látott, amely ekkor halk csörrenéssel a földre esett.

Felkapcsolta az elemlámpát, és a fényében megpillantotta a fénylő, kerek tárgyat. A földön előtte hevert a negyed dolláros.

Még hozzá ugyanaz, amelyet múlt pénteken nem talált köntöse zsebében.

Elemlámpájával körülpásztázta a területet, de Vanadiumnak nem látta nyomát. Az út két oldalán álló magasabb sírkövek mögött akár el is rejtőzhetett volna. De talán már korábban elment.

Rövid habozás után, Junior felvette az érmét, és először úgy gondolta, hogy elhajtja a sötétbe. Ám ha Vanadium figyelné, úgy értelmezhetné a mozdulatot, hogy szokatlan módszereinek mégiscsak van hatása, és Junior idegei kezdik felmondani a szolgálatot.

Így hát Junior inkább a zsebébe dugta az érmét.

Eloltotta a zseblámpát, és figyelt. Azon sem lepődött volna meg, ha a távolból meghallaná Vanadiumot, amint a „Valaki figyel engem” című dalt énekli.

Junior benyúlt a zsebébe, hogy megnézzze ott van-e még az érme. Ott volt.

Beszállt az autójába, és becsukta az ajtót, de még nem indította el a motort.

Most, hogy alaposabban belegondolt, nem volt jó ötlet idejönnie, mert a nyomozó biztosan követte, és azon tanakodik, mi hozhatta a fiút a temetőbe.

Junior próbálta magát a nyomozó helyébe képzelni, és jó néhány indok eszébe jutott, hogy miért látogatta meg Seraphim sírját, sajnos azonban egyik sem volt elég jó ártatlanságának bizonyítására.

Előfordulhat, hogy Vanadium megpróbál valamilyen kapcsolatot keresni Junior és Seraphim között, és talán arra is rájön, hogy a lány fizioterápiás kezelésre járt hozzá. Sőt, amilyen paranoiás, még talán azt is kiagyalja, hogy Juniornak köze volt a balesethez is.

Pozitív szemszögből nézve, Vanadium azt is gondolhatja, Junior azért jött, hogy megtudja, kit temettek el még ugyanazon a napon, és tényleg ez is volt a szándéka. Ezzel azonban csupán azt tenné egyértelműbbé, hogy Junior félt tőle, és igyekezett mindig legalább egy lépéssel előtte járni. Ha valaki valóban ártatlan, az nem csinál ilyesmit.

Újra megtapogatta a zsebében lapuló érmét.

A temető fölött különös árnyak cikáztak. Az egyetlen lefelé vezető út mintha a semmiből kanyarodott volna elő, hogy aztán az ürességbe haladjon tovább. Junior hirtelen nagyon magányosnak és sebezhetőnek érezte magát.

Vanadium egészen rendkívüli zsarú volt, ahogy már ő maga is mondta. Határozottan meg volt győződve arról, hogy Naomit Junior ölte meg, most pedig türelmetlenül várja a megfelelő alkalmat, hogy bizonyítékot találjon, és semmi sem állítja meg abban, hogy igazságot osszon. Vajon mi akadályozhatná meg abban, hogy odasétáljon az autó elé, és fejbe lölje gyanúsítottját?

Junior magára zárta az autót, majd elindította a motort, és sietősen kihajtott a temetőből.

Útközben többször is a visszapillantó-tükörbe nézett, de senki nem követte.

Egy két hálószobás, bérelt házban lakott. A hatalmas lelógó cédrusok általában oltalmazón vették körül a házat, most viszont sötéten és fenyegetően susogtak az ágak.

A garázs felől lépett a konyhába, és amint felkapcsolta a villanyt, már szinte várta, hogy Vanadiumot pillantja meg az asztalnál, amint kávéját iszogatja. A konyhában azonban nem volt senki.

Szobáról szobára haladt végig a házban, hogy megtalálja a nyomozót, aki szerencsére nem volt ott. Junior megkönnyebbült, de azért fáradtan tovább sétált a kis ház helyiségeiben, hogy leellenőrizze az ajtó- és ablakzárakat.

Átöltözött, és egy darabig az ágy szélén üldögélt. Ujjaival az érmét dörzsölgette, és Thomas Vanadiumra gondolt. Kipróbálta, hogy meg tudja-e csinálni azt a mutatványt - ahogy végiggörgeti az érmét az ujjizületein -, de minduntalan elejtette a pénzt.

Amikor végre lefeküdt, és eloltotta a lámpát, nem jött álom a szemére.

Reggel lecserélte a régi ágyhuzatokat, így Naomi illatát már nem érezte az ágyneműn.

A lány személyes dolgaitól azonban még nem tudott megválni. A sötétben odasétált az öltözőszekrényhez, kihúzta a fiókot, elővett belőle egy gyapjúpulóvert, amelyet Naomi nemrég még viselt.

A pulóvert a párnájára terítette, majd lefeküdt, és beletemette arcát. Finom illata altatóként hatott rá, és nemsokára elaludt.

Reggel, amikor felébredt, és fejét felemelte a párnáról, hogy megnézzék hány óra van, megpillantotta a huszonöt centet az éjjeliasztalkán. Két darab húszas és egy ötös.

Junior azonnal kiugrott az ágyból. Elég világos volt már ahhoz, hogy lássa, egyedül van odabent.

Az érmék szépen sorakoztak egymás tetején egy lefelé fordított kártyalapon.

Kihúzta a kártyát az érmék alól, és megfordította. Egy joker volt, amelyre vörös nyomtatott betűkkel valaki azt írta: BARTHOLOMEW.

31. fejezet

Agnes csendesesen sírdogált a hintaszékben karján kisfiával, Barty-t azonban mindez egyáltalán nem zavarta. Amikor felébredt, elmosolyodott, és kíváncsi tekintettel nézett anyjára.

A gyermek mosolya oly megnyerő, érdeklődése pedig annyira őszinte volt, hogy Agnes szíve azonnal megmelegedett, és a bánat helyett az öröm könnyei kezdtek potyogni szeméből.

Barty sohasem sírt. A kórház újszülött-részlegén minden ápolónót lenyűgözött nyugalomával.

Január 14-én, pénteken, nyolc nappal Joey halála után, Agnes összecuska a kihúzható kanapé, és úgy döntött, hogy mostantól újra odafent alszik. Hazatérte után első alkalommal maga főzte a vacsorát is.

Maria, akinek édesanyja Mexikóból idelátogatott, és vigyázott a gyerekekre, eljött látogató-

ba Agneshez és testvéreihez. A vacsorát az étkezőben fogyasztották el, csipketerítővel, porcelán ét-készlettel és kristálypoharakkal megterített asztal mellett.

Agnes így győzte meg a környezetében élőket, de leginkább saját magát arról, hogy eljött az idő, amikor újra képes normális életet élni, igaz, elsősorban Bartholomew kedvéért.

Maria korán érkezett, hogy segíthessen a vacsora készítésében. Nem volt az a fajta, aki egész este pezsgőspohárral a kezében álldogál.

- Egy nap meg kell tanulnod pihenni, Maria.
- Szeretem hasznossá tenni magam. Mint kalapács.
- Kalapács?
- Kalapács, fűrész, csavarhúzó. Boldog vagyok, ha hasznos lehetek.
- De kérlek, ne kalapáccsal fejezd be a terítést.
- Csak vicceltem - mondta Maria büszkén, mert megértette Agnest.
- Igen, tudom - felelte Agnes mosolyogva.

A hatszemélyes étkezőasztal mindkét oldalán két terítéket helyeztek el, az asztal végét pedig üresen hagyták. - Kényelmesebb lesz egymással szemben ülni.

Maria öt személynek terített, hogy Joeyről is megemlékezzenek.

Agnes igyekezett megbirkózni az őt ért hatalmas veszteséggel, így nem hiányzott neki, hogy az üres székkal férje halálára emlékeztessék, ám tudta, hogy Mariát csupán a jó szándék vezérelte, ezért nem is haragudott.

A vacsora - krumplileves és spárgasaláta - közben kellemesen indult a társalgás: kedvenc burgonyaételeikről, az időjárásról és a mexikói karácsonyokról beszélgettek.

Edom azonban nemsokára rátért kedvenc témájára, a tornádókra, ezúttal a híres 1925-ös, három államon végig söprő viharról beszélt, amely Missouri, Illinois és Indiana állam jelentős részét tönkretette.

- A legtöbb tornádó húsz mérföld szélességben pusztít a földön - magyarázta Edom -, ennek a tölcseré azonban kétszáztizentkilenc mérföldes volt. Minden útjába kerülő épületet: házakat, gyárakat, templomokat, iskolákat porrá zúzott. Egy illinois-beli kisvárost teljesen eltörölt a térképről, és csak ebben a helységben több száz embert ölt meg.

Maria keresztet vetett, és letette az evőeszközt.

- Négy várost teljesen, hat további részben elpusztított, és több mint tizenötezer otthon rombolt le. És ezek csak a házak. Hatalmas, fenyegető természeti jelenség volt, amelyet folyamatos dörgés és villámlás kísért.

Maria ismét keresztet vetett.

- Három államban hatszázkilencvenöt ember halt meg. A szél olyan erős volt, hogy néhány holttestet lakóhelyétől másfél mérföldre sodort.

Maria legszívesebben elővette volna rózsafüzérét, de sajnós otthon hagyta.

- Nos - mondta Agnes -, hála az égnek, itt Kaliforniában nincsenek tornádók.
- De vannak gátak - felelte Jacob, villájával hadonászva. - 1889-ben hatalmas áradás volt a pennsylvaniai Johnstownban, ami akár itt is megtörténhet. De a South Fork-gát is átszakadt már. A hetven láb magas vízoszlop teljesen elpusztította a várost. A te tornádód majdnem hétszáz embert ölt meg, az én gátam viszont kettőezer-kettőszázkilencet. Kilencvenkilenc család pusztult el, kilencvenkilenc gyermek veszítette el mindkét szülőjét.

Maria egy nagyot kortyolt a borból.

- Háromszázkilencvenhat tíz éven aluli gyermek halt meg - folytatta Jacob. - Egy személyvonat is kisiklott, és húsz embert ölt meg. Egy másik, olajszállító vonat is kisiklott, az olaj kifolyt a tartályokból és meggyulladt, a vízben lebegő törmelékbe kapaszkodó embereket pedig körülvették a lángok. Nem tudtak kimenekülni a tűzből. Két választásuk volt, vagy megfulladnak, vagy elevenen égnek meg.

- Sütéményt? - kérdezte Agnes.

Egy nagy szelet Fekete-erdő torta és egy csésze kávé mellett Jacob először egy ammónium-nitrátot szállító francia tartálykocsi felrobbanásáról számolt be, amely 1947-ben történt a Texas City-ben. A balesetben ötszázhetvenhat ember pusztult el.

Agnes leleményesen irányította a beszélgetés fonalát, így a robbanások helyett hamarosan a július negyedik tűzijátékról beszélgettek, majd azokról a nyári estékről, amikor Agnes, Joey, Edom

és Jacob a hátsó udvarban kártyáztak. Jacob és Edom bárkit megvertek a kártyában, mert az évek folyamán memóriájuk egyre élesebb lett a sok katasztrófa-statisztikától.

Amikor a kártyatrükkökre és a jövőmondásra terelődött a szó, Maria bevallotta, hogy hétköznapi kártyákkal ő maga is gyakorolja a jövőbelátást.

Edom - aki égett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, mikor pusztítja el Amerikát egy szökőár vagy lehulló aszteroida - azonnal kihozott egy pakli kártyát a nappaliból. Amikor Maria elmagyarázta, hogy csak minden harmadik kártyát néznek meg, de ahhoz, hogy valóban lássa a jövőt, legalább négy paklira van szükség, Edom visszatért a nappaliba három másikért.

- Hozd mind a négyet! - szölt utána Jacob. - Vadonatúj paklik!

Jacob Agneshez fordult: - Biztosan szebb jövőt jósol, ha újak a kártyák, nem gondolod?

Remélve, hogy megtudja, melyik elszabadult tehervonat vagy felrobbanó gyár darabjai tépik szét, Jacob félretolta a desszertes tányért, és minden pakli kártyát külön-külön megkevert, majd az összeset együttesen is.

Senki sem gondolt arra, hogy nem túl jó ötlet éppen ebben a házban a jövőt firtatni most, amikor Agnest oly súlyos tragédiák érték.

Agnes mindig bizakodott, remélte, hogy a jövő szép lesz, de most némiképp vonakodott attól, hogy optimizmusát próbára tegye. Maria neki jósolt utolsónak, így még ráért aggódni.

Míg Jacob a paklit keverte, Agnes a kezébe vette a kis Barty-t. A kisfiú előtt most először tárul fel a jövője, jutott eszébe.

Maria oldalra fordult a székén, és a Barty előtti asztalra tette a pakli tetejéről elvett lapokat.

Az első lap kőr ász volt, amelyről Maria azt mondta, nagyon jó kártya. Azt jelentette, hogy Barty szerencsés lesz a szerelemben.

Maria ezután két lapot félretett, majd megfordította a harmadikat. Újabb kőr ász.

- Nahát, a kisfiú igazi szívtipró lesz! - kiáltott fel Edom.

Barty gügyögött, és apró nyálbuborék jelent meg a száján.

- Ez a kártya jelenti a családi szeretet is, és szeretni sok barát, nemcsak puszi-puszi szerelem - magyarázta Maria.

A harmadik Barty elé letett kártya is kőr ász volt.

- Ennyire jók az esélyei? - csodálkozott Jacob.

Bár a kőr ásznak csak pozitív jelentése volt, és Maria szerint, ha egymás után többször is előfordul, az tovább növeli a pozitív események bekövetkezésének esélyét, Agnes megborzongott.

A negyedik kártya ugyanaz volt.

Bár bátyjaiban és Mariában a fehér alapon világító, nagy szív igazi csodálkozást és örömet váltott ki, Agnes nyugtalanul figyelte az egymás után feltűnő, hasonló lapokat. Igyekezett aggodalmát halvány mosollyal palástolni.

Tört angolságával Maria elmagyarázta, hogy a negyedik kőr ász nemcsak azt jelenti, hogy Barty találkozik az igazival, és csodálatos szerelemben lesz része, és egész családja imádni fogja, hanem azt is, hogy rengeteg barátja lesz, és olyanok is szeretni fogják, akiket nem is ismer.

- Ez hogyan lehetséges? - kérdezte Jacob, homlokát ráncolva.

Maria mosolyogva közölte: - Azt jelenti, hogy Barty nagyon híres lesz.

Agnes csak azt akarta, hogy fia boldog legyen. Nem érdekelte a hírnév, mert ösztönei azt súgták, hogy a hírnév és a boldogság ritkán jár együtt.

Gyengéden ringatta fiát.

Az ötödik kártya újabb ász volt, ezúttal azonban káró ász. Az ötödik kőr nem kerülhetett elő egy pakliból.

Maria elmagyarázta, hogy ez is kitűnő kártya, és azt jelenti, hogy Barty sosem lesz szegény. Különösen jót jelent, ha négy kőr ász után húzzák.

A hatodik kártya újabb káró ász volt.

Mindannyian némán bámulták a lapot.

Hat ász egymás után. Agnes érezte, hogy mindez nem lehet véletlen.

- Azt jelenti, hogy nem kicsit, hanem nagyon gazdag lesz.

A hetedik kártya a harmadik káró ász volt.

Maria egyetlen szó nélkül félretett két kártyát, és elvette a nyolcadikat, ami szintén káró ász volt.

Maria keresztet vetett, de most másként, mint amikor Edom az 1925-ös tornádóról mesélt. Akkor a balszerencsét igyekezett elűzni, most viszont csodálkozva köszönte meg Isten kegyelmét, amelyet oly nagylelkűen nyújtott Bartholomew-nak.

Ahogy Maria mondta, Barty többszörösen is gazdag lesz.

Nemcsak anyagilag, hanem lélekben és tehetségben is. Bátor lesz és tiszteletreméltó, a szerencse is végigkíséri életét.

Minden anya boldog lenne, ha ilyen csodálatos dolgokat jövendőlnének gyermekéről. Agnes szíve azonban egyre izgatottabban zakatolt.

A kilencedik kártya egy pikk bubi volt. Maria arca elkomorult a bubi láttán, mert az ellenséget szimbolizálta. Az alattomos, és velejéig gonosz ellenséget. A kőr bubi képviselte a szerelmi riválisokat, vagy olyan szerelmezt, aki majd árulást követ el. A káró bubi pénzügyi szerencsétlenséget hoz, a treff bubi pedig a szavaival okoz fájdalmat: olyan ellenséget jelent, aki rágalmozást vagy becsületsértést követ el, irigységgel és igaztalan kritikával bántja a másikat.

A pikk bubi a pakli leggonoszabb bubija volt. Olyan ellenséget képviselt, aki az erőszaktól sem riad vissza.

Göndör szőke hajával, kunkorodó bajszával és gögös arcélével a bubi a szó legrosszabb értelmében testesítette meg a valódi ellenséget.

A tizedik kártya már Maria kezében volt.

Az amerikai játékkártyagyár pakliját még sosem látták ennyire fenyegetőnek.

Maria felfordította a lapot, ami újabb pikk bubi volt.

Két ilyen kártya egymás után nem két halálos ellenfelet jelentett, hanem azt, hogy az első húzáskor megjövendölt ellenség szokatlanul erős és veszedelmes lesz.

Agnes már tudta, hogy az előrejelzés miért keserítette el annyira: ha valaki bízik a kártyák által jövendölt jó szerencsében, akkor a rossz lapokban is hinnie kell.

Kisfia a karjában elégedetten gügyögött, és mit sem sejtett arról, hogy életében milyen jelentős szerepet játszik majd a szerelem, a gazdagság és az erőszak.

Barty oly ártatlan volt. Ennek a csodálatos kisfiúnak, ennek az ártatlan gyermeknek még nem lehet ellensége a világban. Igazi képtelenségnek tartotta.

Agnes legszívesebben megtiltotta volna Mariának, hogy megfordítsa a következő lapot, ám kíváncsisága erősebb volt félelménél.

Amikor a harmadik pikk bubi is megjelent, Edom Mariához fordult: - Milyen ellenségről van szó?

Maria az asztalon levő lapot bámulta. Egy ideig meg sem szólalt, mintha a bubi megbabonázta volna. - Egy szörnyetegről. Emberi szörnyetegről - mondta végül.

Jacob idegesen megköszörülte a torkát. - És ha négy bubi jön egymás után?

Bátyjai komolysága nyugtalanította Agnest, mert úgy tűnt, komolyan veszik a kártyavetést, amely az asszony számára nem volt több ebéd utáni szórakozásnál. Bár ő maga is elismerte, hogy a lapok megzavarták a nyugalmát.

Azonban annak az esélye, hogy Maria tizenegy ilyen kártyát húz ki egymás után, majdnem több millió volt az egyhez, amely valamelyest hihetővé tette a jóslatot.

Itt azonban három bubit húztak egymás után!

Maria végre válaszolt Jacob kérdésére, és újabb keresztet vetett. - Még sosem látni négyet. Hármat sem. De a négy... az maga lenni az ördög.

Edom és Jacob olyan komolyan vette a kijelentést, mintha az ördög gyakran végigsétált volna Bright Beach utcáin, és időről-időre kisbabákat ragadott volna el édesanyjuk karjából.

Agnes is idegesen jegyezte meg: - Elég volt ebből. Már egyáltalán nem szórakoztató.

Maria egyetértve tolta félre a még fel nem használt köteg kártyát, és úgy bámult a kezeire, mintha most azonnal meg kéne tisztítania a szennytől.

- Nem - szólalt meg Agnes, legyőzve félelmét. - Várj. Végül is csak játék. És kíváncsi is vagyok.

- Ne - figyelmeztette Maria.

- Én sem akarom látni - bólintott Edom.

- Én sem - helyeselt Jacob.

Agnes újra maga elé húzta a paklit. Leemelt két kártyát, ahogy Mariától látta, majd a harma-

dikat megfordította.

Újabb pikk bubi. Az utolsó.

Agnes szívét jeges kéz markolászta, de azért elmosolyodott. Igyekezett felvidítani a rájuk te-
lepedő, egyre sötétebb hangulatot.

- Nem tűnik túl félelmetesnek - mondta, és megfordította a kártyát, hogy a baba is láthassa. -
És neked, Barty?

Bartholomew gyorsabban megtanult egyetlen pontra figyelni, mint a kisbabák általában. Kül-
önös módon, már foglalkozott az őt körülvevő világgal.

Barty a kártyára nézett, cuppantott a szájával, és azt mondta: - Gá. - Majd hatalmas zajjal
összepisilte magát.

Marián kívül mindenki elnevette magát.

Agnes így szólt: - Úgy látom, Bartyt nem ijeszti meg ez a szörnyeteg.

Maria összeszedte a négy bubit, és szétépte őket.

A darabokat a zsebébe tette. - Veszek nektek új kártyát, de ezt nem használni többet.

32. fejezet

Pénzt kapott Naomiért. Szeretett felesége, és egy meg nem született gyermek oszladozó
holtteste végül is arannyá vált Junior kezében. Olyan teljesítmény volt ez, amely az alkimisták leg-
vakmerőbb álmait is túlszárnyalta.

Kedden, alig huszonnégy órával Naomi temetése után, Knacker, Hisscus és Nork - az állam
és a megye képviselőjében - előzetes megbeszélést tartottak Junior ügyvédjével, valamint a gyászol-
ó Hackachak család jogtanácsosával. A jólöltözött hármas ezúttal is rendkívüli együttérzésről és
együttműködési készségről tett tanúbizonyságot. Bármilyen megoldást hajlandók voltak elfogadni,
hogy elkerüljék a gondatlanságból elkövetett emberölés ügyében indítandó pert.

A potenciális felperes jogtanácsosa úgy vélte, hogy Nork, Hisscus és Knacker túlságosan
készségesnek mutatkozik a megállapodás keresésében, ezért gyanakvással szemlélte a trió erőfeszíté-
seit. Az állam természetesen nem akart, és nem is tudott volna védekezni egy gyönyörű fiatal nő
és meg nem született gyermeke perében, de a tény, hogy ilyen hamar hajlandóak az ügy rendezésé-
re, azt sugallta, hogy a helyzet sokkal komolyabb, mint kezdetben gondolták.

Junior képviselője - Simon Magusson - ragaszkodott ahhoz, hogy az állam és a megye keze-
lésébe tartozó valamennyi erdészeti építmény - köztük a tűztorony - karbantartási jegyzőkönyvét
bocsássák rendelkezésére.

Ha az államot vagy a megyét gondatlanságból elkövetett emberölésért perlik, az információ-
kat a szabályos jogi procedúra során úgyszólván feltárják már a tárgyalás előtt, és mivel a karbantartási
jegyzőkönyvek nyilvános dokumentumok, Hisscus, Knacker és Nork beleegyezett a kérés teljesíté-
sébe.

Amíg a jogtanácsosok tanácskoztak, Junior elkérezkedett a munkából, és felhívott egy laka-
tost, hogy a házában cserélje le a zárat.

Vanadium biztosan pillanatok alatt képes bármilyen házba bejutni, ezért a bejárati és a hátsó
ajtókon belülről még keresztpántos zárat is felszereltetett, amelyeket kintről lehetetlen volt kinyit-
ni.

A szerelőnek készpénzben fizetett, és az aprópénzek között ott volt a két tízcentes és az öt-
centes érme is, amit Vanadium az éjjeliszekrényen hagyott.

Szerdán az állam hihetetlen gyorsasággal - amely ismét arra engedett következtetni, hogy
sürgősen rendezni akarják az ügyet - átadta az ügyvédeknek a tűztoronyról kért dokumentumokat.
Az elmúlt öt évben a karbantartásra szánt források jelentős részét átcsoportosították más területre,
így a karbantartó szolgálat három éve minden jelentésében azonnali pénzügyi támogatást kért a to-
rony renoválására. A harmadik, e tárgyban született dokumentumot Naomi halála előtt alig tizenegy
hónappal nyújtották be, és azonnali lépéseket sürgettek.

Simon Magusson irodájában üldögélve Junior átfutotta a dokumentumokat, és megborzon-
gott. - Akár én is meghalhattam volna.

- Kész csoda, hogy nem estek le mindketten a toronyból - bólintott a jogtanácsos egyetértő-

en.

Magusson apró termetű emberke volt, aki most hatalmas íróasztala mögött üldögélt. A férfi feje túlméretezetnek tűnt teste többi részéhez képest, dülledt, közel ülő szemei azonban éleselméjűségről és ambícióról árulkodtak. Keskeny, szigorú ajkai és haragos tekintete senkire sem tett jó benyomást. A férfi szenvedett csúnyaságától, ám haragját olyan energiával és kíméletlenséggel szublimálta munkájába, hogy rövid idő alatt képes volt bármelyik esküdt rokonszenvét megnyerni. Ennek köszönhetően Simon Magusson rendkívüli népszerűségnek örvendett.

- Nemcsak a korhadt korlátról van szó - mondta Junior még mindig a jelentést lapozgatva, egyre növekvő haraggal. - A lépcsők sem voltak biztonságosak.

- Ez igazán jó hír, nem gondolja?

- A torony egyik lába különösen rossz állapotban volt.

- Pompás.

- A kilátóterasz alátámasztása is labilis volt. Az egész tákolmány összedőlhetett volna alattunk.

Magusson tompán felnevetett. - Még azzal sem bajlódtak, hogy figyelmeztető táblát tegyenek ki. Sőt, inkább hívogatták a kirándulókat, hogy másszák meg a tornyot, és élvezzék a kilátást. És az a tábla még mindig ott van. Ez nagyon hasznos információ.

- Meg is halhattam volna - mondta Junior Cain ismét, és hirtelen rémület kerítette hatalmába.

- Hatalmas kártérítési összegre lehet esélyünk, de van még egy jó hírem - folytatta az ügyvéd. - A megyei és állami hatóságok beleegyeztek, hogy Naomi halálával lezárják az ügyet, és hivatalosan is balesetté nyilvánították.

Junior lassan kezdett magához térni a rémületből.

- Amíg az ügyet, amelyben maga az egyetlen gyanúsított, le nem zárták - mondta az ügyvéd -, nem tudtak volna peren kívül megállapodást ajánlani. Attól féltek, hogy ha végül mégsem tudják magára bizonyítani, hogy megölte a feleségét, akkor rosszabb színben tűnnek fel az esküdtek előtt, ha bepereljük őket gondatlanságból elkövetett emberölésért.

- Hogyhogy?

- Az esküdtek arra a következtésre juthatnának, hogy a hatóságok egyáltalán nem gyanakodtak magára, és meg sem próbálták gyilkossággal vádolni, mert csak így tussolhatták el vétkeességüket a torony gondatlan karbantartásában. A legtöbb zsaru egyébként is úgy gondolja, hogy maga ártatlan.

- Valóban? Ez igazán hízelgő - mondta Junior őszintén.

- Gratulálok, Mr. Cain. Igazán szerencsésnek mondhatja magát.

Junior olyan csúnyának találta Magusson arcát, hogy igyekezett minél kevesebbszer nézni a férfire. Dülledt és vizenyős szemei láttán bárkinek rémálmai lehetnének. - Szerencsésnek? A feleségemet, és meg sem született gyermekemet veszítettem el.

- Amiért nemsokára nagylelkű kártérítésben részesül - jelentette ki mosolyogva az ügyvéd.

A toronyról kiadott jelentés kapcsán Junior saját halálának lehetőségét is végiggondolta. Mardosta a félelem, a fájdalom és az önsajnálát. Hangja sértődötten remegett: - Mr. Margusson, ugye maga elhiszi nekem, hogy Naomi balesetet szenvedett? Remélem, valóban mellettem áll, mert nem tudnék együtt dolgozni olyan valakivel, aki azt gondolja, hogy képes lennék...

Az ügyvéd csak hosszas hallgatás után válaszolt Junior kérdésére. - Tudja, Mr. Cain, az ügyvéd olyan, mint a jó színész, akár büntetőjogra, akár polgári ügyekre szakosodik. Ha igazán meggyőző akar lenni, mélyen át kell élnie a szerepét, hinnie kell abban, amit csinál, de mindenekelőtt, meggyőző erővel kell rendelkeznie. Én hiszek védenőim ártatlanságában, és igyekszem a lehető legjobb megoldást kiharcolni számukra.

Junior gyanította, hogy Magussonnak saját magán kívül sosem voltak védenői, mert a férfit egyáltalán nem az igazság, hanem a busás ügyvédi honorárium érdekelte.

- Vanadium nyomozó miatt pedig nem kell többé aggódnia - szólalt meg az ügyvéd, éppen, amikor Junior támadásba lendült volna.

- Maga honnan ismeri? - kérdezte Junior meglepve.

- Vanadiumot mindenki ismeri. Ő az igazság és az őszinteség önjelölt keresztes lovagja. Szent örült, ha úgy tetszik. De amint az ügyet lezárják, kezeskedem érte, hogy nem fogja többé zak-

latni.

- Remélem, hogy így lesz - felelte Junior fészkelődve.
- Ha legközelebb újra jelentkezik, csak szóljon.
- Nem is értem, hogyan adhatnak egy ilyen alaknak nyomozói rangot.
- Mert sikeres. Szinte minden ügyet megold.

Junior eddig úgy gondolta, hogy a legtöbb rendőr bomlott elméjünek, beszámíthatatlannak és törvényen kívülinek tekinti Vanadiumot, holott ennek talán épp az ellenkezője igaz. Ha valóban úgy van, ahogy Magusson mondja, elképzelhető, hogy a nyomozót minden kollégája tiszteli, és sokkal veszélyesebb, mint képzelte.

- Ha legközelebb zaklatja, majd kicsit ráijesztek - mondta az ügyvéd, aki temérdek rossz tulajdonsága ellenére nagyon értette a dolgát. - Mire holnap lezárják az ügyet - folytatta Magusson -, remélem a kezemben lesz a hivatal ajánlata.

Csütörtökön délután - a három jogtanácsossal folytatott kilencórás megbeszélést követően - a Hackachak-klán nevében is tárgyaló Magussonnak valóban sikerült elfogadható feltételeket kicsikarnia. Kaitlin Hackachak kétszázötvenezer dollárt kapott nővére elvesztéséért, Sheena és Rudy pedig kilencszázezer dollárt, amely remélhetőleg kárpótolja őket a lányuk halála fölött érzett temérdek fájdalomért és szenvedésért. A pénzen majd elutazhatnak pihenni Las Vegasba. Juniornak négy- és kétszázötvenezer dollár üti a markát. Magusson jutaléka a tárgyalást megelőzően húsz százalékos volt, amely akár a negyven százalékot is elérheti, ha a bírósági tárgyalás kezdete után kötik meg a megállapodást -, s Juniornak még így marad hárommillió-négyezrezer dollárja. A kedvezményezettnek fizetett összegek természetesen nettó értendők.

*

Pénteken reggel Junior kilépett a munkahelyéről. Úgy gondolta, a kamatokból és az osztalékokból élete végéig nyugodtan éldegélhet, mert szerény igényei voltak.

A szokatlanul enyhe időben kilencven kilométert autózott észak felé az örökzöldek által övezett, meredeken kanyargó úton, amely a csodás parthoz vezetett. Egész úton folyamatosan figyelte a forgalmat a visszapillantó tükörben, de senki sem követte.

Egy Csendes-óceánra néző étteremben megebédelt. A pincérnő igazi szívügyes cica volt. Flörtölt Juniorral, aki biztos volt benne, hogy ha akarná, azonnal megkaphatná őt.

Junior pedig természetesen akarta, de az ösztönei azt súgták, hogy jobb, ha még egy ideig fegyelmezi magát.

Hétfő óta nem látta Thomas Vanadiumot. Mióta megtalálta a huszonöt centet az éjjeliszekrényen, a nyomozó nem űzött vele újabb különös tréfát. Csaknem négy napja nem zavarta már a szimatoló nyomozó. Vanadiummal kapcsolatban azonban inkább óvatosságra intette magát.

Mivel munkahelyére többé nem kellett visszatérnie, nyugodtan üldögélt az asztal mellett. Lassan szétáramlott testében a szabadság érzése, s ez legalább olyan izgalommal töltötte el, mint a szex.

Az élet túl rövid ahhoz, hogy munkával vesztegessen idejét, hiszen van elég pénze, hogy élete végéig jól érezhesse magát.

Mire Spruce Hills-ből visszaért, leszállt az est.

A hét elején Junior kikereste Thomas Vanadium címét a telefonkönyvből. Először attól tartott, hogy nem lesz benne, végül azonban megtalálta a nevét és a címét is.

Már volt elég bátorsága, hogy felkutassa a nyomozó lakhelyét.

Vanadium háza egy apró lakótelepen állt, csupa egyforma, jellegtelen épülettől körülölelve. Az utca két oldalát hatalmas, csupasz ágú, fekete tölgyfák szegélyezték.

A nyomozó telkén álló fák is lehullatták lombkoronájukat, így Junior alaposabban szemügyre vehette a házat, amelynek hátsó részén teljes volt a sötétség, az utcai frontra néző két ablakon át azonban halvány fény szűrődött ki.

Junior kétszer lassan megkerülte az épületet. Fogalma sem volt, mit keres, egyszerűen csak figyelni szerette volna ellenfelét.

Alig tizenöt perccel később már saját otthonában üldögélt a konyhaasztal mellett. Előtte hevert a nyitott telefonkönyv, amely nemcsak Spruce Hills, hanem az egész ország telefonszámait tartalmazta.

Minden oldalon négy oszlopban szerepeltek a nevek és a telefonszámok, a legtöbb a lakcím-

mel együtt. Minden oszlopban közel száz nevet soroltak fel, amely oldalanként négyszáz nevet jelentett.

Junior egy vonalzóval minden egyes soron végighaladt fentről lefelé, és Bartholomew név után kutatott. Azt már korábban megnézte, van-e az országban ilyen vezetéknévű egyén, de nem látta.

Néhány névnél nem volt keresztnév, csak rövidítés. Ha a rövidítés B volt, egy vörös keresztet rajzolt mellé filctollal. A legtöbb kezdőbetű valószínűleg a Bob, Bill, esetleg Bradley, Bernard, Barbara vagy Brenda nevek rövidítése volt.

Ha végignézi a telefonkönyvet, és nem jár szerencsével, majd visszatér a megjelölt nevekhez, felhívja őket, és megkérdezi lakik-e ott Bartholomew nevű személy. Valószínűleg jó néhány száz hívást le kell bonyolítani, távolságiakat is, de a pénz nem számít.

Egyszerre öt oldalt tudott átnézni, mert aztán megfájdult a feje. Minden nap kétszer ült le a telefonkönyv mellé, hogy naponta négyezer nevet átfusson. A ma esti oldalakkal együtt összesen tizenhatezer nevet nézett át múlt csütörtök óta.

Fárasztó munka volt, amelynek talán semmi értelme sincs. Valahol azonban el kellett indulnia, s a telefonkönyvet tartotta a legésszerűbb választásnak.

Lehet, hogy Bartholomew egy szüleivel élő kamasz, vagy egy gondozásra szoruló felnőtt, akit ilyen módon nem lehet felkutatni. Vagy talán egy olyan fickó, aki gyűlöli a keresztnévét, és csak hivatalos dokumentumokon használja.

Ha a telefonkönyvben nem bukkan a nyomára, Junior akár az anyakönyvi hivatalba is elmegy, hogy átnézze a születéseket, ha kell, a századfordulóig visszamenőleg. A férfi talán nem is az Egyesült Államokban született, hanem gyermekként vagy felnőttkorában vándorolt be az országba. Ha rendelkezik tulajdonnal, a közjegyzői nyilvántartásban biztosan megtalálja a nevét. De akár földtulajdonos, akár nem, a szavazói nyilvántartásban benne lesz.

Juniornak immár küldetése volt.

*

Szombaton és vasárnap - ha éppen nem a telefonkönyvet tanulmányozta - tett egy-két kört autójával a városban, hogy megbizonyosodjon, az örült nyomozó valóban nem követi. Simon Magussonnak azonban igaza volt, az ügyet lezárták.

Ahogy egy párját szerető özvegytől elvárják, Junior is minden estéjét egyedül töltötte otthon. Vasárnap volt a nyolcadik napja, hogy nem osztotta meg az ágyát senkivel.

Pedig élénk, energikus fiatalember volt, akit a nők is kedveltek, az élet pedig gyorsan elszalad, ha nem igyekszik. Még mindig frissen élt emlékezetében szegény Naomi arca, és a ráfagyott döbbenet, s ez minduntalan azt juttatta eszébe, hogy a vég akkor köszönhet be, amikor a legkevésbé számít rá. Ha tehát a holnapban nem lehet biztos, akkor a márt kell megragadnia.

Caesar Zedd nem csak azt javasolta Juniornak, hogy ragadja meg a napot, de teli szájjal habzsolja. Hogy nyeljük le egészben. Lakoma, mondta Zedd, lakoma. Úgy kell közelíteni az élethez, mint egy gourmet-nak, mintha falánk lenne, mert az, aki mérsékletet tanúsít, nem lesz képes emlékeket elraktározni az ínséges időszakokra.

Vasárnap estére különböző tényezők összjátéka - úgy, mint a Zedd filozófiájába vetett mély-séges hit, robbanáshoz közelítő tesztoszteronszint, az unalom, az önsajnálát, és a veszélyérzet hiánya - arra ösztönözte Juniort, hogy némi parfümöt locsoljon magára, majd szerezzen egy nőt. Nem sokkal napnyugta után egy szál vörös rózsával és egy üveg Merlot-val a kezében, elindult Victoria Bressler lakására.

Mielőtt elindult, még felhívta a lányt, hogy biztosan otthon legyen. Tudta, hogy a hétvégén nem szokott dolgozni, de talán akadt valami programja aznap estére. Amikor Victoria felvette a telefont, Junior megismerte a lány erotikus hangját, majd csak annyit mondott, mielőtt letette volna: - Téves.

Junior romantikus fickó volt, ezért meg akarta lepni a lányt. Voilá! Virág, bor és ő maga! Amióta a kórházban megérezte kettőjük között a vibrálást, tudta, hogy a lány odavan érte, de még legalább néhány hétig nem számít látogatására. Junior alig tudta kivárni, hogy lássa a lány örömteli meglepetést sugárzó arcát.

Az elmúlt héten sikerült néhány dolgot kiderítenie az ápolónőről. Victoria harmincéves volt, elvált, és egyedül élt.

Meglepődött, amikor kiderült, hogy mennyi idős. Nem gondolta volna, hogy már harmincéves, de Victoria így is kifejezetten vonzó nő volt.

Mivel mindig inkább a fiatalok törekénysége vonzotta, sosem aludt nála idősebb nővel. A gondolat azonban lenyűgözte. Victoria biztosan ismert jó néhány olyan trükköt, amelyet a fiatalabb és tapasztalatlanabb nők nem.

Junior biztos volt benne, hogy a harmincéves Victoriának nagyon is imponál egy huszonhárom éves fiatal csődör érdeklődése, és elképzelte, miként fejezi majd ki ezért a háláját.

Egyre sürgetőbb vágyai ellenére óvatosan közelítette meg Victoria házat, majd a távolból hosszasan figyelt. Úgy látta, hogy senki sem követte.

Célpontjától távolabb parkolt le, egy párhuzamos utcában, majd gyalog tette meg a házhoz vezető utat.

A lány Spruce Hills északkeleti részén lakott, a város szélén. Junior lassan sétált a járdán, majd amikor már a járda is elfogyott, az úttest szélén haladt tovább. Sem autót, sem embereket nem látott a közelben.

A város e félreeső részén már utcai világítás sem volt, csak a holdvilág sütött át a fák csupasz koronáján.

Ha Junior nem elég körültekintő, a városkában hamarosan kitudódna a szexis ápolónővel folytatott viszonya, Vanadium pedig azonnal újra ráállna az esetre, hiába zárták le. A zsarú elmebeteg volt, és gyűlölte őt. S bár főnökei egy időre kivonták a forgalomból, a szaftos pletykák hatására újra ráállna az ügyre anélkül, hogy erről feletteseit tájékoztatná.

Victoria egy kétszintes, faburkolatú házban élt, amely inkább a munkásosztály lakta környezetben mutatott volna jól, nem pedig itt.

Az elülső lépcsőket halvány, sárgás lámpafény világította be. Junior elképzelte, amint a lánnyal a kanapén üldögélnek, bort iszogatva, és halkán beszélgetnek. A lány megkéri őt, hogy szólítsa Vickynek, ő pedig megkéri, hogy hívja Eenie-nek, ahogy Naomi is mindig nevezte. Aztán hamarosan vadul csókolózni kezdenek. Junior már a kanapén levetkőzteti a lányt, és a lámpafényben simogatni kezdi puha, meztelen testét, majd felviszi a sötét, emeleti hálószobába.

Nem akart rálépni a kavicsos felhajtóra, nehogy tönkrementen frissen tisztított cipőjét, ezért a fűvön keresztül közelített a házhoz.

Úgy gondolta, Victoriának talán látogatója van, de biztosan nem férfi. Az nem lehet. A lány csak egyetlen férfire vágyott, ez már a kórházban világossá vált Junior számára.

De ha valóban lenne nála valaki, az autója biztosan a ház előtt állna.

Junior úgy tervezte, hogy mielőtt bekopogtat, megkerüli a házat, és bekukucskál az ablakon, hogy megnézzze, valóban egyedül van-e.

Egy pillanatra bizonytalanul megállt a tornácon az ajtó előtt, majd bekopogott.

Bentről zene szűrődött ki. A lány mintha szvinget hallgatott volna, bár Junior nem tudta pontosan megállapítani.

Már éppen újra kopogtatni akart, amikor az ajtó hirtelen kinyílt, Victoria pedig így szólt: - Korán ideért, nem is hallottam a kocsiját.

Amikor felnézett, hirtelen elhallgatott.

A lány meglepettnek tűnt, arcán azonban a meglepetésen túl egyáltalán nem olyan kifejezés látszott, amelyet Junior elképzelt. Victoria láthatóan nem örült a hivatlan látogatónak, sőt, egy pillanatra, mintha rosszallás villant volna szemében. Junior azonban tudta, hogy ez a vágy tagadhatatlan jele.

Victoria fekete nadrágot, és testhez simuló, halványzöld gyapjúpulóvert viselt. A lány éppoly csinos volt a kórházi köpeny nélkül, ahogy Junior remélte.

- Mit akar? - szólalt meg Victoria. Hangja hűvös volt, kicsit talán kemény is. De Junior nem értette félre, mert tudta, hogy mindez csupán játék a lány részéről.

Junior odanyújtotta neki a vörös rózsát. - Magának hoztam, bár ennél sokkal szebbet érdemel.

Victoria nem nyújtotta kezét a rózsáért. - Mégis, mit képzelsz rólam?

- Csodálatos nőnek tartom - felelte Junior, és titokban örült, hogy olyan sok könyvet elolvasott a hódítás művészetéről, s a tanultakat végre alkalmazhatja.

A nő grimaszolva válaszolt: - Elmeséltem a rendőrségen, hogy milyen undorítóan viselkedem.

dett a kórházban.

Junior még közelebb nyújtotta a virágot, és szándékosan a kezébe nyomta, hogy elterelje a nő figyelmét, majd meglendítette a borosüveget, és fejbe vágta vele lányt.

33. fejezet

A Miasszonyunk templom csendjében és nyugalmaiban Maria Elena Gonzalez éppoly otthon érezte magát, mintha saját házában lett volna. Isten jelenlétét mindenhol érezte, de ebben a templomban kiváltképpen. Boldogság öntötte el, amint belépett Isten házába.

Az istentisztelet véget ért, és a hívek, meg a tiszteletes is hazamentek. A templom üres volt.

Maria az előcsarnokból a főhajóba sétált. Két ujját a szenteltvíztartóba dugta, majd keresztet vetett.

A levegőben erős füstölőillat terjengett, és összekeveredett a fapadok tisztítására használt citromolaj illatával.

A templom szentélyében lágy fény világította meg az ember nagyságú feszületet.

Az asszony továbbhaladt az árnyékos középső hajón, majd térdet hajtott a szentély korlátjánál, és odament a fogadalmi gyertyatartóhoz.

Maria gyertyánként csak huszonöt centet engedhetett volna meg magának, ő azonban ötvenet adott hálája jeléül. Összesen egy dollárt és két darab negyeddollárost dobott a perselybe.

Tizenegy gyertyát gyújtott meg Bartholomew Lampion nevében, majd elővette zsebéből az eltépett kártyákat. Négy pikk bubi. Pénteken este minden kártyát három darabra tépett, és a tizenkét darabkát azóta is magával vitte mindenhová, amíg el nem jött a mai csendes vasárnap este.

Maria hitt a jövőmondásban és a különös rituálékban, az egyház azonban nem bocsátaná meg, amire éppen most készülődött. Az ehhez hasonló titokzatos műveleteket általában bűnös dolognak, a hittől való eltávolodásnak tartották.

Maria életében azonban jól megfér egymás mellett a katolikus vallás és az okkultizmus, amelyben nevelkedett. A mexikói Hermosillóban, a családja életében ez utóbbi legalább olyan fontos volt, mint a katolikus vallás.

Az egyház a lelket táplálta, az okkultizmus pedig a képzelőerőt. Mexikóban - ahol az emberek ritkán éltek valódi kényelemben, és mindenki keményen dolgozott, hogy legalább gyermekeiknek jobb élete legyen - azonban mindkettőre szükség volt, hogy az életet el tudják viselni.

Maria imádkozott a Szűzanyához, közben pedig a pikk bubi egyharmadát az első gyertya lángjába tartotta. Amikor lángot fogott, a kártyadarabot a fogadalmi üvegbe ejtette. Ahogy elégett, Maria hangosan azt mondta: - Péternek - utalva a legfontosabbra a tizenkét apostol közül.

Még tizenegyszer ismételte el ezt a műveletet - Andrásnak, Jánosnak és a többieknek ajánlva a darabokat -, miközben minduntalan hátrafordult, nehogy valaki észrevegye.

Tizenegy gyertyát gyújtott a tizenegy apostolnak, az áruló Júdás kivételével. Mire a fogadalmi üvegben minden kártyadarabot elégetett, már csak egyetlen darab maradt a kezében.

Eredetileg ilyenkor vissza kellett volna térnie az első gyertyához, hogy egy második darabot ajánljon Szent Péternek, ezúttal azonban a legkevésbé ismert apostolnak ajánlotta, mert biztosan tudta, hogy jelentős szerepe lehet az ügyben.

Mire mind a tizenkét darab elég, az átok - az ismeretlen, erőszakos ellenség, aki a négy bubi képében fenyegeti a kisfiú életét - elhagyja a kis Bartholomew-t. Valahol a világban élt egy gonosz ember, aki egy nap Barty életére tört volna, most azonban majd másfelé viszi életútja. Tizenegy szent osztozott a hatalmas felelősségen, hogy levegyék Barty-ról az átkot.

Maria hitt a rituálé hatékonyságában, bár nem olyan erősen, mint az egyház hatalmában. Ahogy a fogadalmi üveg fölé hajolt, és figyelte, amint az utolsó darabok hamuvá porladnak, hirtelen úgy érezte, hatalmas súlyt emeltek le válláról.

Amikor pár perc múlva elhagyta a templomot, tudta, hogy a pikk bubi - legyen akár ember, akár maga az ördög - sosem fogja keresztetni Barty Lampion útjait.

34. fejezet

Victoria összeesett, és tehetetlenül nyúlt el a keskeny folyosón. Bal karját tenyerével felfelé kinyújtotta, mintha integetni akarna, jobb karjával pedig úgy tűnt, melleit védelmezi. Egyik lába furcsán kicsavarodva támaszkodott a falhoz. Ha meztelen lenne, ebben a pozícióban tökéletes kép jelenhetne meg róla a Playboyban.

Junior ezúttal egyáltalán nem döbbsentette meg a Victoriára mért hirtelen támadás. Végül is új embernek, másvalakinek érezte magát a felesége megölése óta; a tettek embere volt, aki mindig megtette, amit tennie kellett.

Belépett a házba, halkán behúzta maga után a bejárati ajtót, és megszemlélte a kezében tartott üveget, amely az erős ütés ellenére mégsem tört el. Valószínűleg az üveg alsó részével találhatta el a lány fejét, amely ellenállt az ütésnek.

Victoria homloka közepén rózsaszín foltot fedezett fel, amely hamarosan csúnya zúzódássá alakul, a csont azonban láthatóan nem tört el. A lány talán csak agyrázkódást szenvedett.

A nappaliból zene szűrődött ki. Frank Sinatra énekelt: „Igazán jó év volt”.

Junior körülpillantott, és úgy gondolta, a lány egyedül van otthon, ám a biztonság kedvéért megszólalt: - Halló! Van itt valaki? - Bár senki sem felelt, gyorsan végignézte a kis házat.

A nappali sarkában meleg fényt sugárzó lámpa álldogált, a kávézóasztalon pedig három olajmécse égett.

A konyhában finom illatokat érzett a tűzhely felől. Egy hatalmas lábasban már forrt a víz, amelyhez csak hozzá kellett adni a zacskóban lévő tésztát.

Az étkezőben Victoria két személyre terített. A tányérok mellett borospoharak álltak, a két díszgyertyát azonban még nem gyújtotta meg.

Junior ekkor megértette, hogy Victoriának valójában volt barátja, a kórházban pedig csak flörtölt vele. A kétszínű tyúk. Miután megbizonyosodott arról, hogy a férfi vonzódik hozzá, igyekezett lerázni magáról, és mindenkinek azt mondta, hogy Junior kezdeményezett. Ráadásul még a rendőrségnek is beszámolt erről.

Alul megtalálta a kisebbik fürdőszobát, az emeleten pedig a két hálót, és a nagyobb fürdőt. Sehöl senki.

A folyosóra visszatérve látta, hogy Victoria továbbra sem mozdul.

Junior mellé térdelt, és ujjával megnézte nyakán az ütőeret. Érezte a lány nem túl szabályos, de erős pulzusát.

Gyűlölte az ápolónőt, a vonzalom azonban megmaradt iránta. De semmiképpen nem tudta volna kihasználni a nő öntudatlan állapotát. Ráadásul Victoria vendége is hamarosan megérkezhet.

Korán jött, nem hallottam a kocsiját, mondta a lány, amikor kopogtatására kinyitotta az ajtót.

Közelebb lépett a bejárati ajtóhoz, amelyet belülről függöny takart. Óvatosan elhúzta az egyik függönnyt, és kinézett az utcára.

Nem látott autót a közelben.

A nappaliban elvett egy párnát a kanapéról, és kivitte a folyosóra.

Meséltem a rendőrségnek, milyen undorítóan viselkedett a kórházban.

Junior feltételezte, hogy Victoria nem telefonon értesítette a rendőrséget. Erre semmi szükség nem volt, hiszen Thomas Vanadium minden percét a kórházban töltötte, készen arra, hogy meghallgasson Juniorról bármilyen hazugságot, és végre rábizonyíthassa, hogy ő ölte meg a feleségét.

Victoria több mint valószínű, hogy magával a nyomozóval beszélt. Vagy ha mégsem, a rendőrtiszt egész biztosan mindenről beszámolt főnökének. Vanadium pedig természetesen személyesen is elbeszélgetett a lánnyal, aki nyilvánvalóan alaposan kiszínezte a történetet.

Ha Victoria beszámolna a nyomozónak arról, hogy Junior beállított hozzá egy szál vörös rózsával és egy üveg Merlot-val, a beteg agyú Vanadium biztosan újra rávetné magát.

Victoria ekkor nyöszörögni kezdett, de nem mozdult.

Az ápolónőkre mindig úgy tekintett, mint a kegyelem angyalaira, Victoria azonban nem volt hozzá kegyes, és angyalinak sem látta többé.

Letérdelt mellé, és arcára nyomta a párnát. Victoria nem nyerte vissza többé eszméletét.

Újra megnézte a lány nyaki ütőeret, de már nem tudott pulzust tapintani, így felállt, és visszavitte a párnát a nappaliba. Pontosan úgy tette vissza, ahogy előzőleg találta.

Most nem érzett hányingert.

Sőt, érzéketlenségéért sem hibáztatta magát, hiszen mindössze egyetlenegyszer találkozott a nővel korábban. Érzelmileg tehát egyáltalán nem kötődött hozzá annyira, mint az édes Naomihoz.

Érzései azonban természetesen neki is voltak. Szomorúság kerítette hatalmába a szívét, ha arra a boldogságra gondolt, amelyet ő és az ápolónő átélhetett volna. A nő azonban úgy döntött, hogy csak flörtöl vele, majd szívtelenül átlép rajta.

Junior megpróbálta felemelni Victoriát, s a lány érzékisége egy csapásra elveszítette vonzerejét. Ráadásul nehéz is volt.

A konyhaasztalhoz ültette, és engedte, hogy feje előrebukjon az asztalra. Úgy tűnt, mintha egy pillanatra a karjára hajtotta volna a fejét, hogy pihenjen.

Junior szíve zakatolt, de emlékeztette magát, hogy csak akkor lehet igazán nyugodt, ha bölcsen viselkedik. Megállt a konyha közepén, és aprólékosan végignézett rajta.

Mivel a halott nő vendége bármikor betoppánhat, minden perc számított. Minden részletet igyekezett az eszébe vésni, s közben igyekezett kitalálni, hogyan tüntethetné fel a gyilkosságot egyszerű konyhai balesetnek.

Sajnos, Caesar Zedd nem írt könyvet arról, hogyan kövessünk el gyilkosságot, majd hogyan meneküljünk el a következmények elől, Junior tehát csak magára hagyatkozhatott.

Először letépett két darabot a papírtörlőről, amelyet kesztyűnek használt, mert nem akart ujjlenyomatokat hagyni.

Bekapcsolta a sütőt, az ajtaját pedig kinyitotta.

Az étkezőben elvette az asztalról a két tányért. Visszament velük a konyhába, és a sütőbe tette őket, mintha a lány meg akarta volna melegíteni.

A sütő ajtaját nem zárta vissza.

A hűtőben talált egy átlátszó fedelű margarinos dobozt, amelyet letett a mosogatóhoz, a vágódeszka mellé, és kinyitotta.

A pulton már ott volt a kés. Négy darabot vágott a margarinból. Hármát otthagytott, a negyediket pedig óvatosan a műanyag padlóra helyezte.

A kezében levő papír törlő vajas lett, így összegyűrte, és a szemetesbe dobta.

Victoria jobb cipőjének talpára akart vajat kenni, hogy úgy tűnjön, a lány megcsúszott a vajon, és a sütő felé zuhant. Ehhez azonban a lány fejét erősen oda kellett csapnia a nyitott sütő ajtajához, méghozzá pontosan azon a helyen, ahol a Merlot-s üveggel eltalálta.

Úgy gondolta, az oregoni állami rendőrség nyomozó osztálya biztosan talál majd olyan nyomot, amely felkelti gyanakvásukat. Junior nem sokat tudott a rendőrség által alkalmazott vizsgálati módszerekről, a törvényszéki kórbonctanról pedig még kevesebbet, de igyekezett mindent a lehető legjobban és leghitelesebben csinálni.

A Spruce Hills-i rendőrség túl kicsi volt, hogy mindenre kiterjedő nyomozást indíthasson a gyilkosság felderítésére. Így, ha a helyszín és a körülmények elég meggyőzőnek hatnak, talán egyszerű balesetként kezelik az ügyet, és nem kérnek segítséget az állami rendőrségtől.

Ha az államiakat mégis bevonják az ügybe, és rájönnek, hogy megrendezett balesetről van szó, először valószínűleg arra a férfire kezdenek majd gyanakodni, akinek Victoria a vacsorát készítette.

Nem maradt más hátra, minthogy a lány cipőjét bekenje margarinnal, a fejét pedig a sütőajtó sarkába üsse.

Épp fel akarta emelni a testet a székről, amikor meghallotta a ház elé kanyarodó autó hangját. Talán meg sem hallja, ha a lemezjátszó éppen nem halkul el két szám között.

Juniornak nem maradt ideje arra, hogy a holttestet odébb vigye.

Újabb megoldatlan helyzet. Új élete csupa izgalommal jár, gondolta magában.

Nagy lehetőségek rejlenek a balszerencsében, tanítja Caesar Zedd, és mindennek megvan a pozitív oldala, bár lehet, hogy ez első pillantásra fel sem tűnik.

Junior kisietett a konyhából a hallba, a bejárati ajtóhoz. Lábujjhegyen haladt, hogy ne csapjon zajt.

Óvatosan elhúzta a függönyt, és kinézett.

Egy sedan állt meg jobbra a ház előtt, az ablakból alig láthatóan. A vezetője épp akkor kapcsolta le a lámpákat, és állította le a motort. Kinyílt az ajtó, és egy férfi szállt ki. A vacsoravendég megérkezett.

35. fejezet

Junior úgy érezte, belsejét szétrobbantja a feszültség.

Látta, amint a vendég valamiért visszahajol a kocsiba. Talán ő sem jött üres kézzel.

Ha Victoria nem nyit ajtót, a férfi biztosan nem megy el, hiszen meghívták. A nő várta őt. A házban pedig mindenhol égtek a lámpák. Ha Victoria nem nyit ajtót, abból tudni fogja, hogy valami nincs rendben.

Junior egyre inkább pánikba esett. Úgy érezte, hatalmas nyomás nehezedik rá, amely alatt nem sokára összeroppan.

Ha a kopogtatásra nem jön válasz, a férfi biztosan körüljárja majd a házat, és bekukucskál az ablakokon át, hogy kiderítse, mi történhetett. Talán egy ablakon át megpróbál erőszakkal bejutni a házba, mert attól tart, Victoriának valami baja esett. Lehet, hogy megcsúszott egy darab vajon, és beütötte fejét a sütő nyitott ajtajába. Egész biztosan becsenget a szomszédokhoz, hogy onnan hívja a rendőrséget.

Junior berohant az étkezőbe, és megragadott egy boros poharat. Aztán felkapta az egyik gyertyatartót is, és visszasietett a hallba. A bejárattól két méterre az ajtó elé helyezte a borospoharat, az üveg Merlot-t és a vörös rózsát.

Mintha csendéletet komponált volna.

Odakint becsapódott a kocsi ajtaja.

A bejárati ajtó nem volt kulcsra zárva. Junior halkán elfordította a gombot, és kinyitotta az ajtót.

A gyertyatartóval a kezében visszaroht a konyhába. Az ajtó nyitva volt, de be kellett lépnie, hogy lássa, ahogy Victoria az egyik széken ülve, fejével az asztalra borulva fekszik.

Beállt az ajtó mögé, és feje fölé emelte a gyertyatartót, amely legalább két és fél kilót nyomott, így kiváló támadóeszközül szolgált.

Szíve eszeveszetten kalapált, alig kapott levegőt. Lassan, egyenletesen kell lélegeznie, ahogy Zedd is tanácsolta. Az egyik könyvében azt írta, hogy lassú, mély lélegzetvétellel legyőzhető az idegesség, ezért Junior fenntartások nélkül alkalmazta a módszert.

Ebben a pillanatban meghallotta a férfi hangját a bejárati ajtónál: - Victoria!

Lassan, egyenletesen lélegzett, és figyelt.

Úgy gondolta, a vendég Victoria szeretője, aztán ráeszmélt, hogy talán mégsem. A férfi lehet jó barát vagy családtag is. Ebben az esetben a borosüveg és a rózsza egyáltalán nem illik a helyzethez, a látogató pedig azonnal rájöhet, hogy valami baj van.

Hirtelen idiótának érezte magát, de ugyanekkor meghallotta a férfi lépteit a hall folyosóján, és a fapadló nyikorgását. A zene miatt nem volt biztos abban, hogy közeledik, vagy távolodik.

Magasabbra emelte a gyertyatartót, és mozdulatlanul várt. Piszkos munkára számíthat.

Az alvadt vértől mindig rosszul érezte magát, ezért nem nézett olyan filmeket, amelyben tombolt az erőszak, a valóságban pedig még rosszabbul túrta a vér látványát.

Hangokat hallott egészen közlelől, az ajtó túloldaláról.

A vendég belépett a konyhába, bal kezében a borospohár és a rózsza, a Merlot-t a hóna alatt tartotta. Másik kezében egy díszes papírba csomagolt doboz tartott.

Az idegen megállt Juniornak háttal, majd közelebb lépett az asztalhoz, ahol a halott Victoria mintha egyszerűen csak pihent volna.

- Mi történt? - kérdezte hangosan a férfi.

Junior ekkor közelebb lépett, és meglendítette a gyertyatartót. Az idegen egy pillanatra mintha megmerevedett volna, mert hirtelen megérezte a veszélyt, de már késő volt. A férfinak arra sem volt ideje, hogy megforduljon.

A gyertyatartó hatalmas erővel sújtott le tarkójára, amely betört, és azonnal vérbe borult. A férfi arccal lefelé a földre zuhant.

Junior semmit nem bízott a véletlenre, ezért újra lesújtott a gyertyatartóval. A második ütés már nem volt olyan erős. A férfi kiejtette kezéből a poharat és a borosüveget, amely ismét túlélte a zuhanást, és nekiütődött az egyik szekrény lábának.

Junior ekkorra már úgy fújtatott, mint egy fuldokló. Homloka verejtékben úszott, amikor egyik lábával óvatosan megbökte a férfit. A test nem mozdult, ezért lábával átfordította a tehetetlen testet.

Thomas Vanadium hevert előtte, bal kezével még mindig a rózsát szorongatva, jobb kezében pedig a teljesen összenyomódott ajándékdoboz. A nyomozó Junior kezében volt.

36. fejezet

Jacob egyedül üldögélt a konyhaasztalnál, és egymás után négy pakli kártyáról fejtette le a celofánt.

Hatalmas nyilvántartást vezetett a tragikus kimenetelű tüzesetekről, legtöbbjét fejből is tudta. 1881. december 8-án, a bécsi Ring Teaterben kitört tűz nyolcszázötven ember életét oltotta ki. 1887. május 25-én kétszázán haltak meg a párizsi Opera Comique-beli tűzvészben. 1942. november 28-án a bostoni Coconut Grove éjszakai bárban - amikor Jacob még csak tizennégy éves volt, de már behatóan foglalkozott a témával - négyszázkilencvenegy ember fulladt meg, vagy égett el elevenen.

Miután gondosan kicsomagolta, Jacob maga elé tette a négy pakli kártyát.

- Amikor a chicagói Irokéz Színház 1903. december 30-án, a Kékszakáll délelőtti bemutatója közben leégett - gyötörte memóriáját Jacob -, hatszázket ember veszítette életét, főleg nők és gyermekek.

A kártyacsomagokat rendszerint gépek rakják össze, mindig ugyanabban a sorrendben, színek szerint. Biztosak lehetünk abban, hogy minden kibontott pakli ugyanolyan sorrendben tartalmazza a lapokat.

E kiszámítható következetességnek köszönhetően a hivatásos szerencsejátékosok és a bűvészek magabiztosan keverhetik a lapokat, mert tudják, hogy a pakliban minden kártyát megtalálnak. A gyakorlott kezű, igazi profik látszólag olyan alaposággal keverik a lapokat, amellyel a leggyanakovább szemlélő is elégedett lehet, ugyanakkor ők mindig pontosan tudják, hol vannak az egyes kártyák. Hihetetlen kezűgyességgel képesek bármilyen sorrendben felállítani őket.

- 1944. július 6-án délután két óra negyven perckor, a connecticuti Hartfordban tűz ütött ki a Ringling Testvérek, Barnum és Bailey cirkuszának hatalmas sátrában, miközben hatezer néző figyelte a Wallendast, a világhírű akrobatacsoportot, akik éppen felmásztak, hogy megkezdjék előadásukat. Három órakor a tűz elaludt, a sátor összedőlt, és százhatvannyolc embert temetett maga alá. További ötszáz ember súlyos sérüléseket szenvedett, a cirkusz állatai - negyven oroszlán és negyven elefánt - azonban sértetlenül megúszták.

Hihetetlen kezűgyességre van szüksége annak, aki profi kártyajátékos szeretne lenni, ám nem ez az egyetlen elvárás. Hosszú órákat kell gyakorolnia, hogy kifejlessze monotóniatűrő képességét is. A legjobb játékosok kiváló, komplex emlékezőtehetséggel is bírnak.

- 1845. május 14-én, a kínai Kanton város színházában kitört tűz ezerhatszázhetven ember halálát okozta. 1863. december 8-án a Chilében található Santiago La Compana templomában a tűz kétezer-ötszázegy ember életét oltotta ki. Egy párizsi jótékonysági bazar során százötven ember égett meg, 1897. május 4-én. 1900. június 30-án a New Jersey-i Hobokenben dokktűz miatt háromszázhuszonhatan veszték oda...

Jacob a szükséges kezűgyességgel, és elképesztően jó memóriával született. Személyiségzavara - amely egész magán- és társasági életére rányomta bélyegét - következtében elegendő idővel rendelkezett, hogy a legbonyolultabb technikákat addig gyakorolja, amíg tökélyre nem fejleszti.

Mivel gyermekkorától kezdve vonzódott a világvégével kapcsolatos történetekhez és katasztrófákhoz - mind a személyes élet, mind pedig a bolygók szintjén -, Jacob rendkívül élénk képzelőerővel rendelkezett, és színes, bár kissé különös intellektuális világot teremtett magának.

Számára az jelentette a legnagyobb kihívást, hogy megbirkózzon a gyakorlás állandó monotóniájával. Az évek során azonban ezt a képességet is sikeresen kialakította magában, s ebben nagy szerepe volt Agnes iránti szeretetének.

Megkeverte az első pakli kártyát, méghozzá pontosan úgy, ahogyan péntek este, majd félretette.

Ahhoz, hogy kiváló kártyajátékos lehessen, minden kezdőnek tanítóra van szüksége, hiszen a kártyakezelést nem lehet csupán könyvből és kísérletezés révén elsajátítani.

Jacob tanítója egy Obadiah Sepharad nevű férfi volt, akivel tizennyolc éves korában találkozott. Ezidőtájt Jacob pszichiátriai kezelésben részesült, mert különtségét egy súlyos betegséggel tévesztették össze.

Obadiah tanításának megfelelően, a fennmaradó három paklit is megkeverte.

Sem Agnes, sem Edom nem tudott Jacob különös képességéről. Nem beszélt arról, hogy Obadiah-hoz milyen szálak fűzték, s csaknem húsz éven át még saját testvérei előtt is titokban tudta tartani kártyatudományát.

Gyermekkorukban mindhármuk számára börtön volt az otthonuk, elsősorban szigorú és érzéketlen apjuknak köszönhetően, aki úgy gondolta, hogy a szórakozás bármely fajtája Isten ellen való véték. Így hát titokban kártyáztak, így próbálták kifejezni lázadásukat. A kártyapakli olyan kicsi volt, hogy gyorsan el tudták rejteni apjuk elől, aki még hosszas keresés után sem találta meg.

Amikor apjuk meghalt, a birtokot Agnes örökölte, s a három testvér már a temetés napján a hátsó udvarban kártyázott, örülve a szabadságnak. Agnes ezután hamarosan beleszeretett Joey Lam-pionba, akivel rövid idő múlva össze is házasodtak. Ettől kezdve Joey is beszállt a játékba, Jacob és Edom pedig végre igazi családban érezhették magukat.

Jacob kizárólag egyetlen dolog miatt lett profi kártyás. Nem akart szerencsejátékos lenni, sem a barátokat elbűvölni tudásával. Csak Agnesnek akart nyertes lapokat osztani néhanapján, ha éppen vesztésre állt, és szomorúnak látszott. De mindig úgy csinálta, hogy Agnes ne vegye észre, és Edom, meg Joey szórakozását se rontsa el. Viszonzásul elég volt neki, ha Agnes boldog nevetését hallhatta.

Ha Agnes rájött volna, hogy Jacob segíti őt a játékban, talán többé nem ült volna egy asztalhoz vele. Biztos, hogy nem értett volna egyet azzal, amit tesz, így titkát szigorúan megőrizte.

Jacob érzett némi büntudatot a kegyes csalás miatt, de Agnes mindig olyan sokat tett érte. Ő pedig úgy gondolta, ezzel legalább valamit visszaadhat a sok jóból.

- 1902. szeptember 20-án Birmingham-ben, Alabama államban, tűz ütött ki egy templomban, és tizenötén haltak meg. 1908. március 4-én az ohioi Collinwood-ban az iskola gyulladt ki, és százhetvenhatan égtek benne.

Miután mind a négy paklit megkeverte, Jacob kettőnek leemelte a tetejét, és összekeverte őket, pontosan úgy, ahogy pénteken, majd a másik két fél paklival is ugyanezt csinálta.

- 1911. március 25-én, New York Cityben tűz ütött ki a Triangle Shirtwaist gyárban, ahol száznegyvenhatan vesztették életüket.

Pénteken, vacsora után, amikor már eleget tudott Mariától a kártyajóslásról - amelyhez négy pakli kártyára van szükség, csak minden harmadik kártyát olvassák, és az ász, különösen a piros ász, volt a legkedvezőbb lap -, Jacob nagy örömmel készítette elő Barty-nak a legjobb nyolc kártyát. Szerette volna Agnest felvidítani, akit végtelenül lehangolt Joey halála.

Kezdetben minden jól ment. Agnes, Maria és Edom lenyűgözve nézték a lapokat. Mindenki izgatottan mosolyogva ülte körül az asztalt, és alig akarták elhinni, hogy Maria egymás után ilyen kitűnő lapokat húz.

- 1940. április 23-án, a Mississippi állambeli Natchez-ben egy táncteremben csaptak fel a lángok. Százkilencvennyolc ember halt meg. 1946. december 7-én Atlanta, Georgiában, a Wincoff Hotelben tört ki tűzvész, és száztizenkilenc embert ölt meg.

A konyhaasztalon Jacob ugyanúgy rakta össze a négy paklit, ahogyan pénteken a nagy ház étkezőjében. Befejezte a munkát, és ült egy ideig a kártyákat bámulva, mert nem mert továbblépni.

- 1949. április 5-én, az illinois-beli Effingham-ben kigyulladt a kórház, és hetvenhét ember megégett.

Hallotta, hogy hangja megremeg, ám ennek semmi köze nem volt az effinghami tűzvészhez.

Az első kártya. Kőr ász.

Kettőt félretett.

A második lap. Kőr ász.

Addig húzta a lapokat, amíg négy kőr ász, és négy káró ász nem hevert előtte az asztalon. Pénteken is pontosan ezeket a lapokat készítette elő.

A kártyajátékosoknak általában megbízható a kezük, Jacob keze azonban most megreme-

gett, ahogy félretett két lapot, és lassan felfordította a kilencediket.

Biztosan treff négyes, nem pikk bubi.

A lap valóban treff négyes volt.

Jacob felfordította a legutóbb félretett két kártyát is, amelyek egyike sem pikk bubi volt, hanem az, amit várt.

A következő kettő félreteendő kártyát is megnézte, de azok sem pikk bubik voltak.

Pénteken este pontosan elrendezte, hogy Maria ászokat húzzon, a következő tizenkét lapot azonban nem úgy tette a pakliba, hogy Maria három kártyánként egy bubit húzzon. Döbbenet figyelte, ahogy Maria egyenként lerakja őket az asztalra.

Természetesen volt némi esély arra, hogy sorozatban négyszer pikk bubi kerüljön elő négy összerakott, és találmra megkevert pakliból, Jacob azonban nem rendelkezett elég ismerettel ahhoz, hogy ennek esélyét kiszámítsa. Tudta azonban, hogy köze van a csillagok állásához.

Ha viszont a paklikat egy profi kártyás előre kidolgozott módszer alapján rakja össze, semmi esély nem volt arra, hogy négy bubi kerüljön elő. Kivéve, ha a bubikkal valami szándéka volt a kártyásnak. Ebben az esetben azonban erről nem volt szó. Az esélyeket nem lehetett kiszámítani, mert ezek a lapok *egyszerűen nem kerülhettek elő*. Itt nem volt lehetősége a véletlennek. A pakliban pontosan meg lehetett jósolni a kártyák sorrendjét, hiszen azokat Jacob rendezte el.

Pénteken éjjel Jacob nem tudott aludni. Ha rövid időszakokra mégis elbóbiskolt, mindig azt álmodta, hogy egyedül van egy erdőben, és körös-körül mindenhol a gonosz jelenlétét érezte. Amikor a láthatatlan lény felé nyúlt, hogy megölje, Jacob mindig felébredt. Egyszer arra riadt fel, hogy Barty nevét mondja, máskor pedig csak annyit: bubi.

Szombaton reggel elsétált a sarki fűszereshoz, és vett nyolc vadonatúj csomag kártyát. Négyet arra használt, hogy újra kirakja a pénteki sorrendet, a négy bubi azonban soha nem került elő.

Mire szombat este ágyba került, a vadonatúj kártyákat teljesen elhasználta.

Ismét álmai sötét erdejében találta magát, az arctalan, néma és fenyegető gonosz közelében.

Vasárnap, miután Agnes visszatért a templomból, hármásban megebédéltek. Délután Jacob segített Agnesnek tortákat sütni, amelyeket hétfőn szállítanak ki.

Napközben Jacob próbált elfelejtkezni a négy bubiról, de nem sikerült.

Vasárnap este a megmaradt négy paklit is felbontotta, hogy újra eljátssza a pénteki kártyajóslást.

Ász, ász, ász, és megint csak kőr ász.

- 1958. december 1-én, Chicagóban egy egyházi iskolában ütött ki tűz, amelyben kilencvenötven veszték oda.

Ász, ász, ász, káró ász.

Treff négyes.

Ha a bubi megjelenése pénteken este a csoda műve volt, az csakis a fekete mágia eredményeként lehetett. Talán nem kéne többször kihívni maguk ellen a sorsot.

- 1960. július 14-én, Guatamala Cityben tűz ütött ki egy pszichiátriai intézetben, és két-száz-huszonötven haltak meg.

Általában megnyugtatta őt a száraz adatok ismétlése, péntek óta azonban már ez sem tudta elcsendesíteni háborgó lelkét.

Jacob végül visszatette a kártyákat a dobozba, és kénytelen volt elismerni, hogy hatalmába kerítették a babonák és hiedelmek. Valahol odakint ott leselkedett a bubi, egy emberi szörny, talán maga az ördög, és e gonosz lény megmagyarázhatatlan okból éppen Barty életére tör. A kártyák Isteni kegyelem folytán figyelmeztették őket, hogy a bubi el fog jönni.

37. fejezet

Vanadium látványa rémületet keltett Juniorban. Ott feküdt előtte a nyomozó a konyha padlóján. A jól ismert kerek, lapos arc, a férfi szeme körül a vörös anyajegy.

Szíve zakatolt, minden porcikáját átjárta a félelem.

Bár a nyomozó nem volt tudatánál, és talán már nem is élt, Junior mégis úgy érezte, hogy a férfi csukott szemhéja alól is szemmel tartja őt.

Egy pillanatra azt hitte, hogy megháborodott. Nem lenne csoda. Azt sem fogta fel, hogy Vanadium arca felé lendíti a gyertyatartót, csak amikor már lesújtott vele.

A következő pillanatban a mosogatónál állt, és elzárta a csapot. Nem emlékezett arra, hogy mikor nyitotta meg. Úgy tűnt, a gyertyatartóról lemosta a vért, mert már tisztán csillogott, de fogalma sem volt, mikor tette.

Egy szempillantás múlva már az étkezőben találta magát, de fogalma sem volt, hogyan került oda.

A gyertyatartó már száraz volt. A kezében lévő papírtörölővel megfogta, majd visszatette az étkezőasztalra. Az előszobából behozta a gyertyát is, és a helyére tette.

Újabb filmszakadás. Ezúttal a nappaliban találta magát. A lemezjátszó előtt álldogált, hogy kikapcsolja a zenét. A zene sokat segített neki, mert elnyomta ideges zihálását, és barátságos hangulatot kölcsönzött a háznak is. Most azonban teljes csendre volt szüksége, hogy meghallja, ha újabb autó érkezik a ház elé.

Visszatért az étkezőbe, ezúttal azonban már világosan emlékezett arra, hogy a nappalin át jutott oda.

Kinyitotta az összes szekrényajtót, és megtalálta, amit keresett: az alkoholt. Victoriánál skót whisky, gin és vodka is volt otthon. Junior egy kibontatlan üveg vodkát vett magához.

Először nem volt bátorsága, hogy bemenjen a konyhába, mert attól tartott, hogy távollétében a nyomozó magához tért, és vár rá.

Alig várta, hogy elhagyhassa a házat.

Egyenletesen lélegezni, ez volt most a legfontosabb. Lassan és mélyen venni a levegőt. Zedd azt mondta, hogy a megnyugváshoz vezető út a helyes légzésen át vezet.

Nem volt ideje azon elmélkedni, hogy Vanadium miért látogatta meg a lányt, vagy volt-e köztük valami. Ráér később is törni ezen a fejt, miután eltakarítja a rendetlenséget.

Összeszedte magát, és közelebb merészkedett az étkezőt a konyhától elválasztó ajtóhoz. Megállt, és egy ideig hallgatózott. A mézárszékké változott konyhából nem hallott hangokat.

A félelemtől remegve lassan betolta az ajtót.

Vanadium a padlón feküdt, úgy, ahogy előzőleg hagyta. Kezében még mindig fogta a rózsát és a csomagot. Arcán a vörös anyajegyet vérfoltok pöttyözték.

Lassan, egyenletesen kell lélegeznie, és nem a múlttal, vagy a jelennel foglalkozni, hanem a jövővel. Ami történt, megtörtént. Többé már nem fontos. Csak az számít, ami ezután következik.

A legrosszabb még hátra van.

Folytatnia kell. Nem szabad elbizonytalanodni, határozottan kell végig csinálnia.

Üvegdarabok ropogtak a talpa alatt, ahogy a konyhából átment az étkezőbe. Kinyitotta a vodkásüveget, és a halott nő elé tette az asztalra.

Korábbi elképzelését - Victoria véletlenszerű haláláról - megváltoztatta. Új stratégiát dolgozott ki a fejében.

Vanadium sebei túl súlyosak voltak, hogy balesetnek tűnjenek. Még ha okosan rendezi el a terepet, akkor sem hinné el senki, hogy Victoria esés közben halt meg. Vanadium a segítségére akart sietni, amikor megcsúszott, de ő is elzuhant, és közben halálos sérülést szenvedett. Ezt még a Spruce Hills-i rendőrség emberei sem vennék be, és azonnal gyilkosságra gyanakodnának.

Junior egy pillanatra megállt, hogy összeszedje magát, majd leguggolt a detektív mellé. Nem mert a szétroncsolt arcra tekinteni. Rettegett attól, hogy a szeme hirtelen kinyílik, és vádlón tekint rá.

A rendőrség általában megköveteli a tisztektől, hogy szolgálaton kívül is magukkal hordják fegyverüket. Lehet, hogy Oregonban nem ismerik ezt a szabályt, Vanadium azonban elintézte, hogy állandóan magánál tartsa fegyverét, hiszen a nap huszonnégy órájában fáradhatatlanul védelmezte a rendet.

Junior felhúzta a nyomozó nadrágszárát, de ott nem talált fegyvert. Ezután felhajtotta Vanadium tweedzakóját, amely alatt megtalálta a vállára erősített fegyvertokot.

Junior nem sokat tudott a fegyverekről, mert ellenezte használatukat. Neki magának sosem volt fegyvere.

Kipattintotta a tárat, és öt golyót látott benne. Visszazárta, és felállt. Fejében már megszüle-

tett az új terv, amelyben a nyomozó fegyvere központi szerephez jut.

Junior kellemesen meglepődött alkalmazkodóképességén és vakmerőségén. Valóban más ember lett, bátor, kalandvágyó férfi, akinek merészsége egyre nőtt. Zedd szerint az élet célja az önmegvalósítás, Junior pedig, olyan gyorsasággal hajtotta végre célkitűzéseit, hogy guruja biztosan elégedett lenne.

Elhúzta Victoria székét az asztaltól, és maga felé fordította a lányt. Felemelte Victoria fejét, karját pedig lelógatta a szék két oldalán.

Ismét megállapította, milyen szép a lány, bár szemei kifordultak, homlokán pedig csúnya seb éktelenkedett. Milyen csodás élete lehetett volna, ha nem árulja el Juniort! Ilyen viselkedés - a flörtölés és az árulás - semmiképpen nem vezethet el önmagunk felfedezéséhez, fejlesztéséhez, valamint céljaink megvalósításához. Mi magunk vagyunk életünk megrontói vagy jobbítói!

- Igazán sajnálom - szólalt meg Junior, majd behunyta a szemét, két kézzel megmarkolta a revolvert, és szemből kétszer belelőtt a halott nőbe.

A visszarúgás erősebb volt, mint várta. A revolver csaknem kiugrott a kezéből. A lövés zaja hangosan verődött vissza a konyhai bútorokról, és az ablaküvegek megremegtek.

Amikor Junior kinyitotta a szemét, látta, hogy csak az egyik lövés találta el a nőt. A másik golyóval az egyik szekrény ajtaját lőtte át.

Victoria a földön hevert, arccal lefelé. Junior már nem látta olyan szépnek, mint korábban, a hullamerevség miatt.

- Igazán nagyon sajnálom - mondta ismét Junior -, de fontos, hogy valóban szerelmi gyilkosságnak tűnjön.

Megállt a test fölött, és belelőtte a maradék három golyót. Amikor végzett, még nagyobb gyűlöletet érzett a fegyverek iránt, mint korábban.

A levegőben erős lőporszag terjengett.

Junior egy papírtörlővel megtörölte a revolvert, majd az ápolónő holtteste mellé dobta.

Nem bajlódott azzal, hogy Vanadium kezébe tegye a fegyvert. Miután a tűz elalszik, úgysem találnak elég használható bizonyítékot: az elszenesedett maradványokból pedig csak egyetlen következtetést vonhatnak majd le.

Junior számláját pedig már két gyilkosság és gyújtogatás fogja terhelni. Egyre jobban felbátorodott. Egyáltalán nem úgy gondolt tetteire, mint gonosz cselekedetekre. Számára csupán sikeres vagy sikertelen tettek, valamint társadalmilag elfogadott és nem elfogadható viselkedésminták léteznek, és tisztában volt azzal is, hogy az ember hozhat bölcs és buta döntéseket is. De ha teljes mértékben meg akarjuk valósítani önmagunkat, meg kell értenünk, hogy az életben minden döntésünk értéksemleges. Az erkölcs primitív elképzelés, amely főleg a társadalmi fejlődés alacsonyabb szintjein hasznos, a modern korban azonban nincs semmi szerepe.

Bizonyos dolgokat persze Junior is ízléstelennek talált, mint például azt, hogy át kellett kutatnia az elmebeteg nyomozó ruháját, hogy kivegye belőle a kulcsokat és jelvényét.

Most sem tudott a szétroncsolt arcra nézni, így igyekezett minél gyorsabban átkutatni a hullaszobát. Zakója külső zsebében megtalálta a kulcsokat és az igazolványait, jelvényét pedig a belső zsebében.

Egy takaróért felszaladt Victoria hálósobájába.

A konyhában kiterítette a plédet, és rágördítette a nyomozót. Összefogta a sarkait, és ennél fogva húzta ki a házból a testet, mert cipelni túl nehéz lett volna.

Odakint nem látta a szomszédos házak fényeit. Talán nincsenek otthon, de az is lehet, hogy csak a fák takarták el a szeme elől.

Vanadium autója, egy ütött-kopott 1961-es Studebaker Lark Regal, a ház előtt állt. Amikor Junior kinyitotta a csomagtartó ajtaját, odabent horgászfelszerelést és két nagy szerszámos ládát látott. A nyomozónak már nem maradt hely. Csak akkor tudta volna bepréselni Vanadiumot, ha előtte feldarabolja, ehhez azonban nem érzett magában elég bátorságot.

Bezárta tehát a csomagtartó fedelét, és remegve körülnézett. Körös-körül teljes csend honolt.

Junior nem hitt sem a babonákban, sem az istenekben és démonokban. Őt kizárólag a racionális érdek motiválta, ezért úgy döntött, a nyomozó testét a Studebaker piszkos hátsó ülésére teszi.

Visszatért a házba, hogy eloltsa a lámpákat. A konyhában figyelmesen kikerülte Victoria mellett a vértócsát, és kikapcsolta a sütőt. Miután mindenhol eloltotta a lámpákat, behúzta maga

után a bejárati ajtót. A házra teljes sötétség borult.

Egy fontos feladat volt még hátra: Thomas Vanadium eltüntetése.

Beült a Studebaker kormányra mögé, elindította a motort, teljes fordulatot tett, és a réműlet-től felordított, amikor meghallotta, hogy Vanadium megmozdul a hátsó ülésen.

Azonnal lefékezett, és kiugrott a kocsiból, hogy szembenézzen végzetével.

38. fejezet

Vasárnap este egy magas férfi állt meg Agnes házának tornácán. Kezében szorongatta base-ballsapkáját.

- Mrs. Lampion? - kérdezte.

- Igen, én vagyok.

Az arcába hulló, göndör szőke tincsek, amelyek alól ijedten nézte az asszonyt, ellensúlyozták fejének kerekességét, és határozott, erőteljes vonásait.

- Azért jöttem, hogy... - kezdte a férfi elhaló hangon.

- Valami baj van? - kérdezte Agnes bátorítóan mosolyogva.

A férfi ekkor felnézett, de tekintetét azonnal elkapta az asszonyról. - Csak azt akarom mondani, hogy... Borzasztóan sajnálom...

Joey halála óta sok ismerős nyilvánította Agnesnek részvétét, ezt a férfit azonban nem ismerte.

- Bármit megadnék, ha meg nem történtté tehetném - mondta az idegen. - Azt kívánom, bár csak én haltam volna meg.

Agnes nem tudott megszólalni.

- Nem voltam ittas - mondta a férfi. - A vérvizsgálat bebizonyította. De elismerem, hogy túl gyorsan hajtottam az útviszonyokhoz képest. Azért idéztek be, mert nem vettem figyelembe, hogy a lámpa már sárga volt.

- Szóval maga az - nyögte Agnes erőtlenül.

A férfi bólintott, arca lángvörös lett a büntudattól és zavartól.

- Nicolas Deed - mondta Agnes.

- Szólíthat Nicknek - mondta a férfi. - Nem ittam egy kortyot sem.

- De most igen - mondta halkan Agnes.

- Csak egy keveset, hogy legyen elég bátorságom eljönni. Mert bocsánatot szeretnék kérni magától.

Kérése úgy hatott, mintha Agnest arcul csapták volna. Az asszony kis híján hátratántorodott.

- Gondolja, hogy meg tudna bocsátani, Mrs. Lampion?

Agnes természeténél fogva nem volt sem haragtartó, sem bosszúálló. Még apjának is képes volt megbocsátani, pedig ő aztán pokollá tette az életüket. Megnyomorította bátyjait, és a sírba kergette anyjukat. A megbocsátás nem esett nehezére, de nem jelentette azt, hogy felejtetni is képes.

- Alig alszom - szólalt meg Deed, sapkáját gyűrögetve. - Nem tudok enni, és nyugtatókon élek.

Békés természete ellenére, Agnes ezúttal nem érezte, hogy képes lenne a megbocsátásra. Egyetlen hang sem jött ki a torkán, a keserűség szinte megnémította.

- Tudom, hogy a férjét semmi sem hozhatja vissza, de ha megtenné, legalább nekem biztosítana velem egy kis békét.

- És ugyan miért kéne azzal törődnöm, hogy maga mit érez? - szólalt meg végre Agnes, de úgy érezte, nem a saját hangját hallja.

Deed összerándult. - Nem is tudom. Csak azt tudom, hogy soha, sem a férjének, sem magának, Mrs. Lampion, nem akartam rosszat tenni. Sem pedig a kisbabájuknak, Bartholomew-nak.

Fia neve hallatára Agnes megmerevedett. Bár Deed számtalan helyről megtudhatta a gyermek nevét, az asszony mégis úgy érezte, nincs joga kiejteni a száján annak a kisgyermeknek a nevét, akinek megölte az apját, és majdnem őt magát is. Agnes úgy érezte, valami nincs rendben.

Megcsapta a férfi alkoholszagú lehelete, amikor az megkérdezte: - Hogy van a kisfiú? Jól van? Ugye, egészséges?

Hirtelen eszébe jutott a pikk bubi. Négyyszer egymás után.

Agnesnek bevillant a kártyán látott figura szökés, göndör haja is, amely éppolyan volt, mint az előtte álló Deed világos fűrtjei.

- Nincs itt semmi keresnivalója! – jelentette ki Agnes határozottan, és hátralépett, hogy becsukja az ajtót.

- Kérem! Mrs. Lampion!

Deed arca eltorzult a fájdalomtól, vagy talán a haragtól. Agnes nem értette arckifejezését, mert dermesztő félelem járta át testét. Szíve idegesen zakatolt.

- Várjon! - szólt Deed, és egyik kezét kinyújtotta, talán azért, hogy ne tudja becsukni az ajtót, gondolta Agnes.

Végül mégis sikerült bereteszelnie.

Mielőtt elindult, Deed még egyszer megpróbált benézni az ablakon.

Agnes ijedten szaladt a ház túlsó felében lévő konyhába, ahol a csengő megszólalása előtt dolgozott.

Barty ágyacskája az asztal mellett állt.

Agnes attól félt, mire visszaér, fia már nem lesz sehol, mert Deed bűntársa ellopja, mialatt ők a bejáratnál beszélgetnek. A kisbaba azonban békésen szundikált.

Agnes óvatosan az ablakhoz sétált, kikémlelt, majd leengedte a rolókat. Még mindig úgy érezte, hogy valaki figyel.

Remegve ült le a baba ágya mellé, és túlradó szeretettel nézte gyermekét.

Várta, hogy Deed újra becsengessen, de csend honolt.

- Képzeld el, azt hittem, hogy eltűntél - mondta Barty-nak. - Mintha kezdenék megöregülni. Pedig esküszöm, hogy sosem kötöttem egyezséget a zsákos emberrel, így hát el sem vihet.

Sokáig nem tudott elfelejtkezni félelméről.

Tisztában volt azzal, hogy Nicholas Deed nem lehet a bubi. Ő már épp elég szenvedést hozott a családnak.

De volt valahol egy bubi, amely még mindig odakint lesett rájuk, és várta a kedvező alkalmat.

Igyekezett nem Mariát felelőssé tenni a kártyajóslás miatti rossz hangulatáért, és próbálta könnyen venni a dolgot, de nem sikerült. Jeges félelem markolásza a szívét.

Különös volt, hogy eddig egyetlen előrejelzésben sem hitt, most viszont mintha igazat mondtak volna a lapok. És bár az üzenet nem volt egyértelmű, elfelejteni mégsem tudta.

Kicsi Bartholomew álmában összeráncolta a homlokát.

Agnes elsuttogott egy imát Barty-ért, utána pedig megbocsátásért fohászzkodott, mert olyan keményen bánt Nicholas Deeddel.

Kérte az Urat, hogy óvja meg őket a bubi látogatásától.

39. fejezet

A halott detektív vigyorgó arca lebegett Junior lelki szemei előtt, amikor kiszállt a kocsiból. Szíve hangosan zakatolt, szája kiszáradt. Már szinte várta, hogy a nyomozó előugorjon a kocsni mögül és megtámadja, de semmi ilyesmi nem történt.

Mivel a kocsni ajtaja nyitva maradt, a belső világítás fényénél Junior jól láthatta, hogy Vanadium pléddel letakart teste a padlón hever.

Csak képzelődött, amikor úgy hallotta, mintha a férfi magához tért volna. Egyszerűen csak legurult az ülésről, amikor Junior hirtelen megfordult. Először elszégyellte magát, aztán ismét feltört belőle a harag, és legszívesebben azonnal kirángatta volna a hullát a kocsiból, hogy széttapossa a fejét. Ezzel azonban csupán az időt vesztegetné. Zedd azt mondja, az idő a legértékesebb tulajdunk, mert olyan kevés áll belőle rendelkezésünkre.

Junior visszaszállt az autóba, bevágta az ajtaját, és hangosan így szólt: - Átkozott rohadék! - Úgy érezte, megkönnyebbül attól, hogy hangosan szidalmazza Vanadiumot, aki ebből mit sem halott.

Elindult. Útközben volt ideje gondolkodni, mert jóval a megengedett sebesség alatt vezetett.

Nem akarta kockáztatni, hogy a rendőrök esetleg megállítják gyorsajtásért, a halott Vanadiummal a hátsó ülésen.

Az elmúlt hét során Junior alapos kutatásokat végzett a nyomozó életével kapcsolatban. A férfi nőtlen volt, és egyedül élt, így bátran meglátogathatta otthonát.

Leparkolt a garázsban. Az egyik falon kerti szerszámok lógtak, a sarokban pedig egy pad állt. A pad fölötti szekrényben talált egy pár tiszta kesztyűt.

Felvette, és a nyomozó kulcsaival kinyitotta a ház ajtaját. Amikor Junior kórházban volt, Vanadium engedély nélkül átkutatta a lakását, ő pedig most viszonzza a látogatást. Végül is, kölcsönkéntér visszajár.

Vanadium nyilvánvalóan sok időt töltött a konyhában, biztosan ez volt a ház egyetlen helyisége, ahol jól érezte magát. Mindenhol konyhai gépek és eszközök álltak. Lábasok lógtak a mennyezeti tartóról. Az egyik sarokban egy teli kosár hagymát és burgonyát is látott, a polcon pedig egész gyűjteményre való olívaolajos üveg sorakozott.

A többi szoba puritán módon volt berendezve. Az étkezőben például egyetlen bútor sem volt.

A nappaliban mindössze egyetlen kanapé és egy fotel szolgált ülőalkalmatossággént, dohányzó asztal viszont nem volt. A fotel mellett látott egy asztalkát is. A fal mellett álló polcon jó minőségű hi-fi berendezés áll, mellette számos lemez.

Junior átnézte a lemezeket, és látta, hogy a rendőr ízlése a big band zenétől a swing-korszakig terjed. Frank Sinatrát például Victoriához hasonlóan, ő is szerette. Most azonban sajnós nem volt ideje arra, hogy az áruló Miss Bressler és Vanadium viszonyát elemezze. El kell tüntetnie a nyomokat, az idő pedig egyre csak fogy.

Pedig az ápolónő és a nyomozó kapcsolata megdöbbenetette Juniort. A tény, hogy egy ilyen csinos lány, mint Victoria, leállt a groteszk külsejű Vanadiummal, alaposan elgondolkodtatta.

A dolgozószoba egészen kicsi volt, ahová csupán egy ütött-kopott íróasztal, egy szék és egy iratszékény fért be.

A hálószobában olcsó és régi bútorok álltak, amelyeket Vanadium valószínűleg használtbútor-kereskedésben vásárolt. A franciaágyon és az éjjeliszekrényen kívül még egy kis öltözőasztalt is látott.

Az egész házban nagy volt a tisztaság. A fapadló mindenütt fényesen csillogott. Apróságokat és személyes holmikat viszont sehol sem látott. A falakon sem lógtak képek, bár a konyhában látott egy szögre akasztott falinaptárt. A hálóban az ágy fölött öntöttvas feszület lógott, ami tovább erősítette Juniorban a puritánság érzését.

Junior szerint a normális emberek egyáltalán nem így éltek. Úgy gondolta, hogy a ház egy végtelenül magányos és tébolyodott férfi otthona, tehát boldog volt, hogy végre megszabadulhat tőle.

A gardróbban kevés ruha lógott, és a cipők katonás rendben sorakoztak alul. A felső polcon dobozokat és két régi bőröndöt talált. A bőröndöket az ágyra tette.

Vanadiumnak olyan kevés ruhája volt, hogy a kettőbe majdnem az összes belefért.

Junior ruhákat dobált a földre és az ágyra, hogy azt a benyomást keltse, a nyomozó sietve pakolt. Vanadium először - féltékenységből vagy elmeháborodottságból - öt golyót eresztett a gyönyörű Victoria Bressler testébe, majd fejvesztve elmenekült az igazságszolgáltatás elől.

A fürdőszobából kihozta a villanyborotvát és az illatszereket, azokat is betette a táskába.

Ezután a két bőröndöt levitte a garázsban álló autóhoz, majd visszatért a dolgozószobába. Leült az asztalhoz, hogy megvizsgálja a fiókok és az iratszékény tartalmát. Nem tudta, mit keres. Talán egy borítékot, vagy egy pénzzel teli dobozt, amelyet a menekülésben levő gyilkos biztosan magával vinné. Ha itt felejtene, azzal felkeltené a rendőrség gyanakvását. De hiába kutatott, még egy takarékbetétkönyvet sem talált.

A felső fiókban viszont rálelt egy telefonszámokat és címeket tartalmazó könyvecskére. Vanadium biztosan magával vinné, ezért Junior betette a kabátja zsebébe.

Amikor hozzákezdett a többi fiók átkutatásához, megszólalt a telefon. Junior nem akarta felvenni.

A második csengetés után, Junior legnagyobb megdöbbenésére, a nyomozó ismerős hangját hallotta megszólalni. „Hello. Thomas Vanadiumot hívta...”

Úgy ugrott fel, mint akit a kígyó mart meg.

„...*Sajnos nem vagyok itthon.*”

Junior a nyitott ajtó felé indult. Kinézett, hogy meggyőződjön arról, a nyomozó valóban nincs itthon.

A hang tovább folytatta: „*Most az üzenetrögzítőt hallja. Kérem, ne tegye le. A hosszú sípszó után hagyhat üzenetet. Amint tudom, visszahívom.*”

Junior közelebb ment. A nyomozó hangja egy kisméretű fekete dobozból jött, amelynek teje az *Ansaphone* szó volt írva.

Hallott már a találmányról, eddig azonban még nem találkozott vele. Úgy látszik, Vanadium szerette, ha minden körülmények között elérhető, s ezért bármilyen technikai újdonság bevetésére hajlandó volt.

A sípszó után megszólalt a telefonáló: „*Max vagyok. Igazi látnok vagy. Megtaláltam a kórházat. A szegény kislánynak az eklampszia miatt nagyon felszökött a vérnyomása, és agyvérzést kapott, amibe bele is halt. Azt hiszem, ez a pontos diagnózis. A baba viszont életben van. Hívj fel, jó?*”

Max letette a telefont. Az üzenetrögzítő még kattogott egy darabig, aztán elhallgatott.

Lenyűgöző.

Junior szívesen megnézte volna a szerkezetet közelebbről is, mert lehet, hogy a szalagon más üzenetek is voltak. Igazi élmény volna végighallgatni őket, még akkor is, ha semmit nem jelentenek számára.

Miután semmi érdekeset nem talált a dolgozószobában, úgy döntött, átnézi a többi helyiséget is.

Bár még éjszaka volt, a hajnal gyorsan közeledett, neki pedig még rengeteg tennivalója akadt.

Miután átkutatta a házat, elindult. A lámpákat égve hagyta, és az ajtót sem zárta kulcsra, mintha a gyilkos fejvesztve menekült volna tette elöl, mit sem törődve az égis kúszó villanyszámlával vagy a riasztó bekapcsolásával.

Junior gyorsan elhajtott.

Folyamatosan képzelődött, hogy a halott rendőr feltámad a hátsó ülésen, ezért, hogy bátorságot merítsen, bekapcsolta a rádiót. A slágerlistát hallgatta, ahol a Beatles énekelt, bár Junior jobban kedvelte az amerikai rockzenét. Nem mintha bármi baja lett volna az angolokkal, vagy bármely nációval. Egyszerűen úgy gondolta, hogy az amerikai slágerlistán kizárólag amerikai számoknak kéne szerepelniük.

A halott Thomas Vanadiummal a hátsó ülésen keresztülhajtott Spruce Hills-en, és Victoria otthona felé vette az irányt. A lány háza előtt azonban lassítás nélkül haladt el, mert csak azután akart visszatérni, hogy a nyomozót elintézte.

A város határán kívül fekvő gránitbányához hajtott. Használton kívüli, régi bánya volt, ahol már hosszú ideje nem folytattak kitermelést. Az új bánya innen két kilométerre, északra helyezkedett el, és ugyanaz a vállalat üzemeltette.

A terület korábban igen népszerű volt a pihenni vágyók körében, bár a parton még a kitermelés idején széles területen kivágták a fákat. Így a rekkenő napsütésben a strandolók a víztől viszonylag messzire találtak csak árnyas menedéket. A bányató partján mindenhol figyelmeztető táblák álltak: **ŐRIZETLEN PARTSZAKASZ - MÉLYVÍZ**. A part közelében a víz legalább harminc méter mély volt.

Ezen a fagyos januári éjszakán sem kempingezők, sem horgászok nem töltötték idejüket a tónál. A kirándulóhely az utóbbi években sokat vesztett közkedveltségéből, mert az a hír járta, hogy a tóban kísértetek laknak. Az elmúlt ötven évben négy bányász lelte halálát különféle, titokzatos balesetekben. A megyei lapban számos történet jelent meg arról, hogy már a terület elárasztása előtt szellemek tanyáztak a tó mélyén, akik az elárasztás után a partra költöztek.

Junior tehát újabb szellemet adott a tónak. Évek múltán, egy nyári estén egy horgász talán megpillantja majd Vanadium áttetsző testét a víz alatt.

Ahol a mély vízhez egészen közel lehetett hajtani, Junior lekanyarodott az útról. A víztől öt méterre megállt, leállította a motort, és kikapcsolta a világítást.

Tíz centire leengedte az ablakot mindkét oldalon, aztán kívül-belül alaposan áttörölt mindent, amihez hozzáérhetett.

Kételkedett abban, hogy az autót egyhamar megtalálják, az igazán sikeres emberek azonban minden részletre figyelnek.

Egy darabig álldogált az autó mellett, hogy szeme hozzászokjon a sötéthez. Mikor meggyőződött arról, hogy valóban nem figyeli senki, benyúlt az autóba, és kiengedte a keziféket.

A part a tó felé erősen lejtett. Bezárta az ajtót, és elugrott az egyre gyorsabban guruló Studebaker útjából.

A sedan halk csobbanással csúszott be a vízbe. Egy ideig bugyborékolva lebegett, majd ahogy az ablakokon beáramló víz megtöltötte, gyorsan elmerült.

Amikor már a Studebaker teteje is a víz alatt volt, Junior sietve elindult visszafelé az úton. Nem kellett egészen Vanadium házáig visszagyalogolnia, hiszen csak Victoriához igyekezett, egy halott nővel volt randevúja.

40. fejezet

Fehér kötött kesztyűvel a kezén, Junior felkapcsolta a lámpát a folyosón, a hallban, a konyhában, majd óvatosan elkerülve az ápolónő holttestét, és begyújtotta a tűzhelyet is. Éhesen nézte a félkész tésztát.

Ha nem kellett volna annyit bajlódnia Vanadiummal, talán arra is szakíthatott volna időt, hogy megvacsorázzon, mielőtt itt végez. De a bányatótól majdnem két órába telt, amíg gyalogosan eljutott a házig, mert autó közeledésére mindig elbújt az útszéli fák között. Kopogott a szeme az éhségtől, de mivel Junior számára a környezet sem volt mellékes, Victoria vérrrel szennyezett konyhájában semmiképpen nem élvezte volna a vacsorát.

Korábban letett Victoria elé egy nyitott üveg vodkát, amelyet most elvett onnan. Az ápolónő holtteste a földön hevert. Junior fél üveg vodkát a holttestre öntött, a többit pedig a konyha más részeire, és az égő tűzhelyre locsolta. Tudta, hogy a vodka nem ég olyan jól, mint a benzin, de mire az egész üveget szétlocsolta, a szesz már lángra lobbant.

A tűzhely körül kék színű lángok lobogtak, lassan kúszva lefelé a padlóra, a holttest irányába.

Élvezte a játékot, végre bátran kiélhette gyújtogatási szenvedélyét.

Vanadium személyi igazolványát a nő mellé dobta a tűzbe. Gyorsan égni kezdett. A rendőrségi jelvény és a revolver azonban nem fog megsemmisülni.

A padlóról felemelte a Merlot-s üveget, amely két hatalmas ütést is túlélte. Még szerencsét hozhat.

Néhány lépést tett a hall ajtaja felé, közben egyszer még visszafordult, hogy vethessen egy pillantást a towaterjedő tűzre, majd kirohant a házból.

Elsétált három háztömbnyire parkoló autójához. A környéken egyáltalán nem volt forgalom. A kesztyűt is levette kezéről, és egy felújítás alatt álló ház szemetesébe hajította.

Minduntalan visszanézett, hogy látja-e már az ég felé csapó lángokat. A Victoria Bressler házában lezajlott esemény számára már történelem volt. Lezárta életének ezt a szakaszát, és csak a holnapra koncentrált.

Félúton volt már hazafelé, amikor meghallotta a szirénákat, és látta a tűzoltókocsik villogó fényét. Autójával lehúzódt az útról, és elengedte a két tűzoltóautót a nyomukban haladó mentővel.

Kiváló hangulatban ért haza: nyugodt volt, büszkén gondolt a nap folyamán meghozott gyors döntéseire, és kellemes fáradtságot érzett. Nem akart újra ölni, a végzet mérte rá ezt a kötelezettséget. Ő azonban - csakúgy, mint a kilátónál - ezúttal is hihetetlen bátorságról tett tanúbizonyságot.

Bár nem félt attól, hogy Victoria Bressler meggyilkolása miatt ráterelődik a gyanú, minél előbb el akarta hagyni Spruce Hills-t. Még aznap éjjel indulni akart, mert ebben az alvó városban nincs számára jövő. Magasztosabb célkitűzései voltak, és várt rá a nagyvilág. Megérdemelte, hogy élvezze az életet.

Felhívta Kaitlin Hackachakot, gonosz és pénzsóvár sógornőjét, és megkérte, hogy adja el Naomi holmiját, a bútorokat, és minden mást. Bár Kaitlin is megkapta a ráeső negyedmillió dollárt, mohósága határtalan volt, és biztosan már hajnalban a házban lesz, hogy tíz dollárért elkótyavetyél-

je, amit talál.

Junior egyetlen táskát akart csak magával vinni. Legtöbb ruháját itthon hagyta, hiszen most már új ruhatárat is megengedhetett magának.

A hálószobában éppen ki akarta nyitni az ágyra tett bőröndöt, amikor az éjjeliszekrényen hirtelen megpillantotta a csillogó negyed dollárost.

Ha gyengébb idegzetű, biztosan összeomlik a látványtól. Ő azonban összeszedte magát, és igyekezett lassan, egyenletesen lélegezni.

Bátorságot gyűjtött, és odament a szekrényhez. Remegő kezekkel fogta meg a csillogó érmét. A józan esze azt mondatta vele, hogy Vanadium kibabrált az új zárral, és aznap este tette oda az érmét, miután Junior elindult Victoriához. A nyomozó szintén Victoriához menet ugrott hozzá, mint sem sejtve arról, hogy ott saját végzete várja.

Lassan elmosolyodott a helyzet iróniáján, feldobta az érmét a levegőbe, majd a zsebébe tette. S ekkor egészen különös dolog történt. Hirtelen elementáris erővel tört rá a hasmenés.

Egész este büszke volt arra, hogy képes higgadságát megőrizni, és a hányinger sem kínozza. Ráadásul étvágya is volt.

Most viszont újabb, rémesen megalázó helyzetet kell elviselnie.

Kivételes érzékenysége tehát továbbra is kísérti. Úgy látszik, Victoria és Vanadium halála sokkal jobban megrázta, mint gondolta.

Kétségbeesetten szaladt be a fürdőszobába, és hosszú ideig ült a vécén. Amikor végre remegve fel tudott állni, hozzálátott, hogy ruháit egy utazótáskába pakolja, ám ekkor újabb hascsikarás vett erőt rajta.

Zedd könyvei közül tartott néhányat a fürdőben, mert minden percet felhasznált az önművelésre, ezúttal azonban kínjai közepette nem hogy koncentrálni, de még kezében tartani sem tudta volna.

Miközben bőröndjét és a három doboz könyvet bepakolta a kocsiba, még kétszer kellett visszamennie a fürdőszobába. Lábai remegtek, és erőtlennek érezte magát, amikor kijött.

Egyre jobban eluralkodott rajta a pánik, mert attól félt, hogy a hasmenés miatt nem tud majd Spruce Hills-ből elindulni. Esetleg még akár kórházi ápolásra is szorulhat!

Egy Vanadiumhoz hasonló zsarú - akinek tudomása van arról, hogy Juniort milyen heveny hányási rohamok kínozták Naomi halála után - biztosan gyorsan összekapcsolná hasmenését Victoria meggyilkolásával, és Vanadium eltűnésével.

Minél gyorsabban el kell hagynia a várost. A szabadsága, a boldogsága és a jövője múlik azon, mikor tud elindulni.

Az elmúlt tíz napban bebizonyította magának, hogy okos, bátor, és kivételes belső adottságokkal rendelkezik. Most pedig még nagyobb szüksége volt e mélyben rejtőző energiára. Hiszen annyi mindent tett a siker érdekében! Nem hagyhatja, hogy egyetlen hasmenés az egészséget elrontsa!

Tudatában volt azonban annak, hogy kiszáradhat, ezért azonnal megivott egy üveg vizet, a kocsiba pedig betett két üveg Gatorade energiatalt.

Az ülésen maga alá terített egy műanyag szemeteszákot, majd beszállt. Erősen verejtékezett, fázott és melege volt egyszerre, amikor beindította a kocsit, hogy - miután egy futó pillantást vetett a házra, ahol Naomival tizennégy boldog hónapot töltött - minél előbb maga mögött hagyja a várost.

Szorosan markolta a kormányt, és igyekezett a légzésre és a pozitív gondolatokra összpontosítani.

Azt hitte, a hasmenésnek vége, most már csak a jövőre kellett koncentrálnia. A múlt azonban váratlanul ismét felbukkant, még hozzá alig öt kilométer után, görcsös hascsikarás formájában.

Kénytelen volt megállni egy benzinkútnál. Ezután úgy gondolta, kínjainak már vége, ám alig tíz perc múlva az út szélén, egy bokornál ugrott ki a kocsiból, hogy könnyítsen magán.

Végül Spruce Hills-től ötven kilométerre be kellett látnia, hogy az egyenletes lélegzés, a pozitív gondolkodás, az öntudatosság és a határozottság nem elegendő háborgó beleinek megnyugtatósához. Mindenképpen szállást kellett találnia éjszakára. Nem számított, milyen a hely, nem érdekelt, hogy van-e benne úszómedence és kontinentális reggeli. Kizárólag a mellékhelyiségre koncentrált.

Az útszéli motel neve Sleepie Tyme Inne volt, amelynek éjszakai portása sebhelyes, szigorú

arcával, és zord tekintetével úgy nézett ki, mintha főfoglalkozásban egy náci haláltábor kapójaként dolgozna, s csak szabadidejét töltené Oregonban a vendégek elriasztásával.

De Junior már ezt sem bánta, mert már annyira kimerült, hogy nem volt ereje magával vinni a holmiját sem. Csupán az energiaitalokkal teli dobozt ragadta meg, és bevonszolta magát a szobájába.

Az előtte álló éjjel rosszabb volt bármely pokolbéli éjszakánál.

41. fejezet

Január 17-én, hétfőn reggel Vinnie Lincoln, Agnes ügyvédje, megérkezett Joey végrendeletével és egyéb fontos papírokkal.

A kerek, jovialis Vinnie arcán mindig mosoly ült. Kisfiús külseje ellenére kitűnő, jó szimatú ügyvéd volt.

- Hogy van Jacob? - kérdezte Vinnie, és tétován megállt a bejárati ajtónál.

- Nincs itthon - válaszolta Agnes.

- Reméltem, hogy ezt fogod mondani - mondta az ügyvéd megkönnyebbüléssel, és követte Agnest a nappaliba. - Tudod, Aggie, semmi kifogásom nincs Jacob ellen, de...

- Igen, Vinnie, tudom, mit akarsz mondani - bólintott Agnes, miközben felemelte Barty-t a kiságyból, és leült vele a hintaszékbe.

- A legutóbbi találkozásunk alkalmával szinte beszorított egy sarokba, és nyakon öntött egy rémes történettel. Elképesztő részletességgel mesélt valami angol gyilkosról, aki a negyvenes években élt, és az volt a szórakozása, hogy embereket vert agyon kalapáccsal. Aztán megitta a vérüket, és egy savval teli kádba tette a hullájukat. - Vinnie beleborzongott a történetbe.

- Az biztosan John George Haigh lesz - mondta Agnes, és megnézte Barty pelenkáját.

Az ügyvéd szemei hirtelen elkerekedtek. - Aggie, ugye nem foglalkozol te is ilyen rémségekkel?

- Nem, nem, ne aggódj - nyugtatta meg Vinnie-t -, de tudod, olyan sokat vagyok veled, hogy akaratlanul is megjegyzek bizonyos részleteket. Jacob igazán lenyűgöző szónok, ha érdekli a téma.

- Igazad van - bólintott Vinnie -, egyetlen percig sem unatkoztam.

- Azt hiszem, Jacob kitűnő tanár lehetett volna.

- A gyerekeket minden óra után terápiára lehetett volna vinni.

- Természetesen úgy értettem, hogy jó tanár lehetett volna, ha nincsenek ezek a furcsaságai.

Vinnie elővette a papírokat a táskájából, és így szólt: - Nos, igazán nincs jogom beszélni. Nekem is van gyenge pontom: az evés. Csak nézz rám, olyan kövér vagyok, hogy majd szétrepdek.

- Nem vagy kövér, csak gömbölyű.

- Igen, és szép lassan belegömbölyítem magamat a sírba. Idő előtt - mondta Vinnie mosolyogva. - De be kell vallanom, nagyon élvezem.

- Lehet, hogy te idő előtt a halálba eszed magad, Vinnie, szegény Jacob azonban a saját lelkét gyilkolta meg, ami sokkal rosszabb.

- A saját lelkét gyilkolta meg; ez igazán érdekes szófordulat.

- A remény az élet értelme, az éltető anyag. Nem gondolod?

Barty figyelmesen szemlélte édesanyját.

Aggie folytatta: - Ha nem reménykedünk, céljaink sincsenek. Cél és értelem nélkül az élet szomorú. Ha nincs benne fény, pusztán azért élünk, hogy a végén meghaljunk.

Barty kinyújtotta a kezecskéjét édesanyja felé. Aggie odanyújtotta neki mutatóujját, amelyet a kisfiú boldogan szorított meg.

Agnes igyekezett úgy nevelni kisfiát, hogy életéből ne hiányozzon a remény, és amit csinál, annak mindig legyen értelme és célja.

- Tudom, hogy Edom és Jacob csak teher a számodra - mondta Vinnie -, felelősséggel tartozol értük...

- Egyáltalán nem érzem őket tehernek - mondta Agnes, és Barty-ra mosolygott. - Mindig menedéket találtam mellettük. Nem is tudom, mit csinálnék, ha nem lennének.

- Ezt biztosan komolyan is gondolod.
- Mint mindig.
- Az évek múlásával egyre nagyobb anyagi terhet jelentenek majd, épp ezért van egy meglepetésem a számodra.

- Meglepetés? Tudom, mi van Joey végrendeletében.

Vinnie elmosolyodott. - Olyan pénzforrásaid vannak, amiről álmodni sem mertél.

A ház már Agnes tulajdona volt, jelzálog sem terhelte. A bankban két közös számlát vezettek, amelyre Joey házasságuk kilenc éve alatt heti rendszerességgel utalt át pénzt.

- Életbiztosítás - mondta Vinnie.

- Arról tudok. Van egy ötvenezer dolláros életbiztosításunk. - Agnes tudta, hogy ebből a pénzből nyugodtan otthon maradhat, és nevelheti Barty-t legalább három évig.

- Ezen kívül - mondta Vinnie - van még egy életbiztosítási kötvény is. Egy hétszázötvenezer dolláros kötvény. Az háromnegyed millió dollár, Aggie.

Agnes meglepődött, és alig akart hinni a fülének. Megrázta a fejét. - Hogyan lehetséges ez?

- Meghatározott időre kötött életbiztosítás volt, nem halálesetre szóló kötvény.

- Joey tehát anélkül kötötte, hogy...

- Tudta, hogy mit gondolsz a túl nagy összegű életbiztosításokról, ezért nem akart beszélni róla neked.

Vinnie őszintén beszélt, s ezzel sikerült eloszlatnia Agnes kételkedését. - Az én kis babonáim.

- Agnes megmagyarázhatatlan félelmet érzett, ha nagy összegű életbiztosításról volt szó.

- Végül is Joey biztosítási ügynök volt - emlékeztette őt Vinnie. - Szeretett volna gondoskodni a családjáról.

Ilyen hatalmas összegű életbiztosításról azonban bizonyára úgy gondolta, hogy kihívja maga ellen a sorsot. - Semmi kifogásom nincs az ésszerű összegű biztosítás ellen, de ez olyan, mintha a halállal játszadoznánk.

- Aggie, Joey nem tett mást, csak körültekintően előre tervezett.

- Én az életben hiszek.

- Ha megkapod ezt a pénzt, annyi süteményt süthetsz, amennyit csak akarsz. Próbáld meg így nézni a dolgokat.

Aggie-nek természetesen ez is eszébe jutott, ugyanakkor továbbra is a jeges rémület mardosta, ha arra gondolt, hogy férje halálának köszönhetően annyi pénzhez jut, amely az egész életét megváltoztathatja.

Lenézett Barty-ra, és a kisgyermek szemében Joey-t látta. Úgy gondolta, hogy férje még mindig élhetne, ha nem hívja ki a sorsot maga ellen azzal, hogy ilyen nagy értékű biztosítást köt, de nem tudott rá haragudni. Férje utolsó nagyilelkű cselekedetét nagyobb lelkesedéssel kell fogadnia.

- Rendben van - mondta Agnes.

- Van még valami - szólalt meg Vinnie. -A kötvénynek van egy záradéka. Baleseti halál esetén a biztosítási összeg kétszeresét fizetik. A teljes adómentes összeg másfél millió dollár.

Agnes magához szorította a gyermeket, mert máris úgy érezte, hogy a végzet egyre távolabbra sodorja tőle.

Egymás után négy káró ász.

Az előre jelzett szerencse tehát valósággá vált.

A kártyák szerint Barty nemcsak anyagilag lesz jómódú, hanem intellektuális téren is mellé szegődik majd a szerencse. A kisfiúnak valószínűleg nagy szüksége lesz mind bátorságra, mind szerencsére.

- Mi a baj, Aggie? - kérdezte Vinnie.

Nem tudta logikusan elmagyarázni a férfinak, mitől oly nyugtalan, mert az ügyvéd egy sokkal kézzelfoghatóbb valóságban, a jog felsőbbrendűségében és az igazságszolgáltatásban hitt. Biztosan nem értené meg azt a mélyebb értelmű, összetettebb valóságot, amely Agnesnek oly fontos volt. Ebben a világban a hatás gyakran megelőzte az okot, és a következmény csupán egy átláthatatlanul összetett rendszer kicsiny részét képezte.

Ha a káró ászt komolyan veszi, vajon miért ne kellene ugyanezt tennie a többi lappal is?

Ez a biztosítás sem lehetett véletlen, és ha a kártyák valóban erről a vagyronról beszéltek, vajon mennyi idő alatt teljesül be a bubi jóslata? Évek, hónapok vagy napok kérdése?

- Mintha szellemet látnál - jegyezte meg Vinnie, aki feltekintett a dokumentumokból. Agnes arra gondolt, bárcsak valóban egy szellemmel lenne dolga.

42. fejezet

Azon az éjszakán Juniornak nehezen jött álom a szemére, mert egész éjszaka a mosdóba járkált.

Végül is hajnalban tudott elaludni, amikor görcsei alábbhagytak, és a kimerültségtől végre álomba szenderült.

Nyugtalanító álmok zavarták: egy nyilvános vécében volt, ahová ismét a hasmenés kergette be, ám minden fülke foglalt volt. Olyan emberek ültek benne, akiket Junior korábban megölt, és nem engedték, hogy gyilkosuk könnyítsen magán.

Másnap délben ébredt, szemei bedagadtak a kevés alvástól. Kába volt, de végre újra úgy érezte, hogy önmaga ura, és elég erős, hogy lemenjen, és felhozza az utazótáskáját, amelyet előző este képtelen volt felcipelni szobájába.

Ahogy a kocsi felé közeledett, észrevette, hogy az éjszaka valaki feltörte. A két könyvesdoboz közül az egyik eltűnt, sőt, a gazember még a rágógumiját, cukorkáit és a papír zsebkendőt is kilopta a kesztyűtartóból.

A tolvaj azonban szerencsére nem törődött azzal a dobozzal, amelybe az értékesebb könyveket, Caesar Zedd összes műveinek első kiadásban megjelent keményborítású gyűjteményét tette. A doboz nyitva volt, és látszott, hogy tartalmát sietve nézték át, ám egyetlen kötet sem hiányzott.

Szerencsére sem készpénzt, sem csekk-könyvet nem tartott a bőröndben, és mivel Zedd gyűjteménye is érintetlen volt, nem bánta, hogy kirabolták.

A motel recepcióján Junior újabb éjszakát fizetett ki előre. Nem érdekelte, hogy a szállás nagyon alacsony kategóriájú, mert még mindig túl fáradtnak és gyengének érezte magát ahhoz, hogy tovább folytassa az utat.

Éhes volt, de nem merte megkockáztatni, hogy beüljön egy étterembe vacsorázni, ezért inkább sós kekszket, mogyorót, csokoládét és Coca Colát vásárolt. Tisztában volt azzal, hogy ezek az ételek mennyire egészségtelenek, ám legalább bélműködését rendbe tudta hozni.

Bement a szobájába, és leült az ágyra a kekszekkel és a megyei telefonkönyvekkel. A telefonkönyvet sem vitte el a tolvaj, mert azt is Zedd könyvei mellé csomagolta.

Otthon már korábban átnézett huszonnégyezer nevet, de egyetlen Bartholomew-t sem talált. Minden B betűs rövidítést piros filccel karikázott be, és sárga könyvjelző jelezte a helyet, ameddig a könyvben eljutott.

Amikor a könyvjelzőnél kinyitotta a telefonkönyvet, egy kártyalapot talált a lapok közé dugva. Egy joker volt az, amelyre valaki piros nagybetűkkel a Bartholomew nevet írta.

Nem ugyanaz a kártya volt, amelyet a Naomi temetését követő este az éjjeliszekrényen talált, azt a lapot ugyanis eltépte és kidobta.

Nincs itt semmiféle rejtély. Nincs értelme a plafonig ugrani az idegességtől, mert semmi titokzatosság nincs ebben.

Nyilvánvalóan tegnap este, még mielőtt elindult volna Victoriához, az elmebeteg nyomozó behatolt Junior házába, és amikor egy újabb negyed dollárost helyezett az éjjeliszekrényre, bizonyára észrevette az asztalon nyitva fekvő telefonkönyvet is. Nyilván rájött, hogy Junior miért karikázta be a nagy B betűket a könyvben, ezért odatette a kártyát, majd becsukta: újabb adalék a Junior ellen vívott pszichológiai hadviseléshez.

Junior úgy gondolta, nagy hibát követett el, amikor a gyertyatartóval szétzúzta Vanadium arcát, holott a zsaru addigra már elveszítette eszméletét. Jobban tette volna, ha feléleszti a gazembert és megpróbálja kihallgatni. Ha elég fájdalmat okozott volna neki, talán ő is a segítségére lehetett volna. A detektív már korábban azt mondta, hogy hallotta Juniort, amint rémülten ismételteti álmában a Bartholomew nevet, amit Junior el is hitt neki, mivel a névre ő is határozottan emlékezett.

Most azonban már késő, nem tudja kihallgatni Vanadiumot, mert a nyomozó örök álomba szenderült a bányató mélyén.

Mandulás csokoládéját majszolva, Junior visszatért a telefonkönyvhöz. Nem volt más vá-

lasztása, minthogy verejtékes munkával megkeresse Bartholomew-t.

43. fejezet

Január 17., hétfő. Ezen az emlékezetes napon valami véget ér, és valami új kezdődik.

A csendes téli időben Edom a város felé haladt sárga-fehér kisteherautójával. A férfi boldogan segített Agnesnek, mert örült, hogy nem egyedül kell kiszállítania a pitéket. Így legalább nem kellett azzal kínoznia magát, hogy kellemes társalgást folytasson azokkal, akiket meglátogat.

Agnes a hátsó ülésen ült Barty-val a kezében. A kisfiú boldogan gügyörészett. Edom még sosem hallotta Bartholomew-t sírni vagy nyafogni. Az első négy állomásukon a kisbaba gyönyörű mosolyával mindenkit levett a lábáról.

Még Edom is úgy gondolta, hogy tökéletes a mai nap, kivéve, hogy az időjárás egyre inkább a közelgő földrengést juttatta eszébe. Ismét meg volt győződve arról, hogy még napnyugta előtt iszonyatos erejű rengés rázza meg a várost.

A mai időjárás különbözött a tíz nappal korábbtól, amikor egyedül kellett a süteményeket kiszállítania. Akkor kék volt az ég és szinte tavasziasan meleg volt az idő, a páratartalom pedig alacsony volt. Most viszont szürke, sűrű fellegek borítják az eget, hideg van és párás a levegő.

Hamarosan megérkeztek útjuk ötödik állomásához, amely új cím volt Agnes listáján.

A keleti dombok között voltak, egy mérföldre Jolene és Bill Klepton otthonától, ahol tíz nappal korábban Edom a Tokió-Yokohama-i 1923-as földrengésről mesélt, miközben kedves mosollyal nyújtotta át az áfonyás süteményeket.

Ez a ház is hasonlított a Klepton családehoz. Ugyanolyan rossz állapotban volt, hosszú ideje nem festették, és az egyik ablak be volt törve.

Agnes a helyi baptista lelkész, Tom Collins atya kérésére vette fel ezt a címet a listájára.

Edom vitte a mézes-mazsolás-körtés süteményt, Agnes pedig babakocsijában tolta Barty-t a bejárat ajtóhoz. A csengő a „Régi fekete csoda” című dal jól ismert melódiáját játszotta.

Edom Agnesre nézett, és zavartan mondta: - Különös.

- Nem. Inkább kedves - válaszolta Agnes. - Mindennek van valami jelentése.

Idős, fekete férfi nyitotta ki az ajtót. Hófehér haja, kedves arcvonásai és fekete szeme mindkettőjüknek egy dzsessz-zenészt juttatott az eszébe: - Mr. Sepharad? - kérdezte Agnes. - Obadiah Sepharad?

A férfi ránézett a hatalmas süteményre Edom kezében, és dallamos, komoly hangján így válaszolt Agnesnek: - Maga biztosan az a hölgy, akiről Collins atya beszélt nekem.

Az idős férfi Barty-hoz fordult, elmosolyodott, és így szólt: - És ennek az édes kisfiúnak mi a neve?

- Bartholomew - válaszolta Agnes.

- Hát persze, hogy az.

Edom csendben figyelte, amint Agnes kedélyesen elcseveg vendéglátójával, akit először még Mr. Sepharadnak, később azonban már Obadiah-nak szólított. A férfi bevezette őket a nappaliba, és miután elfogadta a süteményt, kávét szolgáltat fel nekik.

Obadiah leült egy rozzant karosszékre, és így szólt Edomhoz: - Fiam, nem ismerlek téged valahonnan?

Edom a kanapén ült Agnes és Barty között, és ha rajta múlt volna, csupán a csendes szemlélő szerepét játssza, ezért most ijedten nézett körül, mert hirtelen ő került a beszélgetés középpontjába.

Attól is megrettent, hogy Obadiah fiának szólította, mert életének harminchat éve alatt, az egyetlen személy, aki így nevezte, az apja volt. Az apja már tíz éve halott volt, de még mindig kíértette Edom álmait.

A férfi megrázta a fejét, és így szólt: - Nem uram, nem, nem hiszem, hogy találkoztunk már.

- Lehet, hogy nem, de nagyon ismerősnek tűnsz.

- Talán, mert olyan hétköznapi arcom van, hogy bárkivel összetéveszthet - válaszolta Edom, és úgy döntött, elmeséli az 1925-os Tristate tornádó történetét.

Húga mintha megérezte volna, hogy Edom mit forgat a fejében, mert nem engedte, hogy be-

levágjon a történetbe.

Agnes valahonnan megtudta, hogy Obadiah előadóművész volt, és bár a bűvészkedés nem tartozott azon területek közé, ahol sok fekete szerepel sikeresen, Obadiah mégis egyike volt ezen ritka embereknek.

A feketék körében inkább a zene volt népszerű. A bűvészkedésnek egyáltalán nem volt hagyománya.

- Talán, mert nem akartuk, hogy boszorkánynak tartsanak bennünket - válaszolta Obadiah mosolyogva -, és egyel több okot szolgáltatassunk a fehéreknek, hogy felakasszanak minket. - Zongoristák vagy szaxofonosok jelentős sikereket értek el munkájukban, egy színpadi bűvésznak azonban karrierje elején feltétlenül szüksége van egy mentorra, aki felfedi előtte az illúziók legféltettebb titkait, és segít neki elsajátítani a csalás művészetét. Egy szinte kizárólag fehér emberek által művelt foglalkozásban egy fiatal fekete bőrű bűvész bizonyára nehezen talált mentorra, főleg 1922-ben, amikor a huszoneves Obadiah arról álmodott, hogy ő lesz a következő Houdini. Láthatatlan kabátja titkos zsebéből ekkor Obadiah elővett egy pakli kártyát: - Szeretnének egy apró trükköt látni?

- Igen, kérem - válaszolta Agnes látható lelkesedéssel.

Obadiah ekkor odatolta a kártyapaklit Edom elé: - Fiam, segítened kell nekem. Az ujjaim már nem olyan ügyesek, mint régen.

Az idős férfi felemelte bütykös kezét, amelyet Edom már korábban is megnézett. Most azt látta, hogy rosszabb állapotban vannak, mint gondolta. Az ujjakat összehúzta a reuma és az ízületi bántalmak. Talán Obadiah-nak is reumás problémái vannak, mint Bill Kleftonnak, csak még nem nyomorította meg annyira a betegség.

- Kérlek, vedd el a kártyákat a pakli tetejéről, és tedd le a kávézóasztalra magad elé - utasította Edomot Obadiah.

Edom azt tette, amit a férfi kért tőle. Aztán két, megközelítőleg egyforma részre bontotta a paklit.

- Egyszer keverd meg - utasította a bűvész.

Edom megkeverte a paklit.

Az idős férfi előrehajolt a karosszékében, és meglepetten eldeformálódott kezét a pakli fölé, a kártyáktól legalább tizenöt centi távolságban. - Most kérlek, terítsd ki a kártyákat az asztalon, arccal lefelé.

Edom megtette, amire kérte, és látta, hogy a kiterített kártyák közül az egyik túl világos, mert ez az egyetlen egy lap arccal felfelé volt a pakliban.

- Gondolom, szeretné megnézni azt a kártyát - mondta Obadiah.

Edom kihúzta a kártyát a pakliból, és látta, hogy egy káró ász, és ezt egészen figyelemre méltónak találta azután, hogy múlt pénteken este Maria Gonzalez kártyajóslásában is igen nagy szerepe volt. Megdöbbenően látta, hogy a kártyára keresztben, fekete tintával egyetlen szót írtak: Bartholomew.

Agnes ijedten kapkodott levegő után. Arca elsápadt, szemében pedig rettegés tükröződött.

44. fejezet

Bright Beachben tombolt az influenza és a nátha, ezért a Damascus gyógyszertárban is hatalmas volt a forgalom.

A gyógyszertárba betérők rossz hangulatban voltak, a legtöbbször azért morgott, hogy csak lassan kapja meg a gyógyszerét. Mások a rossz időjárásról panaszkodtak és arról, hogy egyre több gyerek száguldozik a járdán a görkorcsolyákkal, mások az adóemelést vitatták meg, illetve azt a fontos eseményt, hogy a New York Jets négyszázhuszonhétézer dollárt fizetett Joe Namathért, amely a legtöbb jelenlévő számára egyértelműen azt jelezte, hogy az országuk megőrül és lassan, de biztosan a pokolra jut.

Paul Damascus egész délelőtt recepteket írt, és kiszolgált a vevőket, míg végre fél három tájban úgy döntött, ebédszünetet tart.

Ebédjét általában egyedül fogyasztotta az irodában. A kicsi helyiség minden falát könyvespolcok borították, amelyek polcai roskadoztak az 1920-as, 30-as és 40-es években kiadott magazi-

noktól. Ez azonban Paul gyűjteményének csak töredéke volt, hiszen otthonában is több ezer példányt gyűjtött össze.

A magazinok borítói színesek, élénkek voltak, tele erőszakkal és titokzatossággal, illetve az ártatlanabb idők ravasz szexualitásával. Általában leemelt egy magazint a polcra, miközben ebédjét fogyasztotta, néha egészen belefeledkezett az élénk illusztrációjú történetekbe.

Paul Daniascusban érdekesen keveredett a mediterrán külső és az északi ősöktől örökölt rozsdavörös haj, de egyébként is, megnyerő külsejének és fizikai adottságainak köszönhetően Paul bármelyik magazinban főszerepet kaphatott volna.

Ezen a hétfő délutánon is vágyott arra, hogy elmenekülhessen a magazinok által nyújtott fantáziavilágba, ám eszébe jutott, hogy meg kell írnia egy levelet, amelyet már tíz napja halogatott.

A fiókjából papírt és töltőtollat vett elő, a lap tetejére írni kezdte: - Kedves White atya...

Itt megállt, mert fogalma sem volt, mit vessen papírra. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy idegeneknek írjon.

Végül így folytatta: *Fogadja üdvözetemet ezen a jelentőségteljes napon. Egy kivételes aszszonyról, Agnes Lampionról szeretnék Önnek írni, akinek életére tudta nélkül hatással van, és akinek a története talán Önt is érdekelheti.*

45. fejezet

Míg mások meglátták a világban a csodát, Edom csak a gépezettel foglalkozott: a természet nagy, pusztító gépezetnek látta, amely egyszer mindent porig rombol. Amikor azonban meglátta az ászt az unokaöccse nevével, hirtelen őt is megérintette a csoda lehelete. A kártyák előkészítése alatt Barty elaludt édesanyja karjaiban, ám amikor a nevét felfedték a kártyalapon, újra felébredt, talán mert megérezte édesanyja egyre növekvő izgalmát.

- Ezt hogyan csinálta? - kérdezte Agnes Obadiah-t.

Az idős férfi arcán komoly és sokat sejtető arckifejezés jelent meg. - Ha elmondanám magának, kedves hölgyem, akkor nem lenne már többé csoda, csupán trükk.

- Most biztosan félreért - mondta Agnes, és elmesélte Obadiah-nak a péntek esti kártyajóslás történetét.

Obadiah ismét elmosolyodott, majd Edom-ra nézett: - Á, milyen régen volt - dörögte maga elé. - Milyen régen volt, de emlékszem rád. - Az idős ember Edomra hunyorított.

Obadiah arckifejezése zavarba ejtette Edomot.

Amikor Agnes elmesélte Obadiah-nak a kártyajóslás történetét, nem mesélt a bűvészek az egymás utáni négy pikk bubiról, hanem csak a káró és kőr ászokról. Nem szeretne volna, ha valaki észreveszi aggodalmát. Bár pénteken igyekezett elviccelni a negyedik bubi megjelenését, Edom tudta, hogy az eset mélyen megrendítette hűgát.

Talán Obadiah is megérezte Agnes félelmét, de lehet, hogy csak a lány kedvessége vette rá, hogy felfedje módszerét, mert így szólt: - Kissé zavarban vagyok, mert azt kell mondanom, hogy amit látott, nem volt igazi bűvészmunka. Csupán egyszerű illúzió. Azért választottam a káró ászt, mert a jövőmondásban a gazdagságot, a vagyont képviseli, így nagyon pozitív jelentésű kártya, amelyre jól reagálnak az emberek is. A kisfiú nevét viselő ászt már korábban elkészítettem és felfordítottam a pakli alján, hogy ha a paklit a közepén veszik ki, ne derüljön ki.

- De hát nem is tudta Barty nevét, amikor bejöttünk ide!

- De igen. Amikor Collins tiszteletes felhívott, beszélt nekem magáról és Bartholomew-ról is. A bejárati ajtónál, amikor megkérdeztem a kisfiú nevét, már tudtam és csak egy kicsit meg akartam tréfálni magukat.

Agnes elmosolyodott. - Milyen okos!

Obadiah egy sóhajtással elhárította magától a dicséretet: - Nincs ebben semmi okosság. Egyszerű illúzió az egész. Ha nem lennének ilyenek az ujjaim, valóban el tudnám magukat bűvölni.

Obadiah fiatalemberként először olyan éjszakai klubokban lépett fel, mint a harlemi Apolló, amely rendszeresen lehetőséget biztosított a feketéknek. A második világháború alatt tagja volt az USO-csoportnak, amelynek feladata a katonák szórakoztatása volt a csendes-óceáni térségében, majd később Észak-Amerikában, a D-nap után pedig Európában is.

- A háború után egy ideig sikerült nagyon jó munkákat szerezni. A dolgok azonban faji szempontból hamarosan megváltoztak. Ráadásul idősebb is lettem, a szórakoztatóipar pedig állandóan az ifjú tehetségeket keresi, így sosem lett belőlem igazán nagy bűvész. Sőt, még csak közepes sem, bár valójában nincs okom panaszra. Az 1950-es évek elejére az ügynököm egyre nehezebben talált megbízásokat, és jó helyeket, ahol felléphettem volna.

Agnes erre az utolsó mondatra felkapta a fejét, mert nemcsak azért jött Obadiah-hoz, hogy átadja a süteményt, hanem azért is, hogy egyéves munkát ajánljon Obadiah Sepharad-nak. Nem bűvészkedésről volt szó, hanem arról, hogy mesélje el élettapasztalatait.

Agnes aktívan közreműködött a Bright Beach-i közkönyvtár által támogatott helytörténeti programban, amelyet két magánalapítvány is támogatott. A terv keretein belül a helyi nyugdíjasok életük legjelentősebb élményeit magnószalagra mondják, hogy élményeik, benyomásaik, és tudásuk ne vesszen el a még meg nem született generációk számára.

A projekt továbbá segítséget is nyújtott az idős állampolgároknak, akik pénzügyi nehézségekkel küszködtek, de az alapítványok révén pénzhez juthattak, méghozzá úgy, hogy eközben megőrizhették méltóságukat, reményt adtak nekik, és helyreállították lerombolt önbizalmukat is. Agnes megkérte Obadiah-t, hogy vegyen részt a projektben, és fogadjon el egy egyéves ösztöndíjat, hogy a főkönyvtáros segítségével rögzítsék élete történetét.

Obadiah-t mélyen meghatotta a felkérés, és elgondolkodott rajta, ám végül szomorúan rázta meg a fejét. - Nem hinném, hogy én lennék az, akit keres, Mrs. Lampion. Nem hiszem, hogy elég hiteles lenne a kép, amit magamról adok.

- Képtelenség. Miért gondolja?

Obadiah felemelte eldeformálódott ujjait, és így szólt: - Mit gondol, miért lettek ilyenek az ujjaim?

- Az üzleti gyulladástól? - kérdezte Agnes.

- A pókerezéstől. - A kezét még mindig a magasban tartva, az idős ember így folytatta: - Igazán a kártyatrükkökhöz érttem. Természetesen én is húztam ki kalapból nyulat, varázsoltam a levegőből selyemsálat, majd a selyemsálból galambokat. De az igazi szerelmem a kártyatrükk volt.

Ahogy a kártya szót kimondta, a bűvész sokatmondó pillantást vetett Edom felé, aki erre bizonytalan arckifejezéssel válaszolt.

- Jobban bántam a kártyával, mint a legtöbb bűvész. Én tanítottam Moses Moont is, aki generációjának legnagyobb profi kártyása volt.

Obadiah ismét jelentőségteljes pillantást vetett Edomra, aki úgy érezte, válaszolnia kell. De amikor kinyitotta a száját, nem tudott mit mondani. Leginkább az 1896. június 15-én, Japánban, Sanrikuban bekövetkezett szökőárról szeretett volna beszélni, amelyben huszonhét ezeregyszáz ember veszítette életét. De még mielőtt kimondta volna, rájött, hogy közlése nem helyénvaló, ezért inkább nem szólt egy szót sem.

- Tudja mit csinál egy profi kártyás, Mrs. Lampion?

- Kérem, szólítson Agnesnek. Őszintén szólva, nem sokat tudok erről.

Obadiah tehát részletesen elmagyarázta látogatóinak, hogy milyen trükkökre képes egy kiváló profi kártyás.

- Amikor már nem tudtam éjszakai bárókban és színházakban fellépéseket szerezni, áttértem a szerencsejátékokra.

Obadiah leeresztette karjait a térdére, és némán figyelte a kezét. - Városról városra utaztam, és nagy tételekben pókereztem. Abban az időben illegális volt, de mindenütt lehetett pókerklubokat találni. Csaltam, hogy meg tudjak élni.

A férfi játék közben soha nem nyert túl nagy összeget. Mindig nagyon diszkrét volt, és áldozatait rendszerint lenyűgözte játéktudásával, így hamarosan elég szép vagyona tett szert.

- Sokat kerestem. Amikor éppen nem utaztam, minden időmet kis házamban töltöttem, itt Bright Beachen. Nem ebben a bérelt viskóban laktam, amelyben most, hanem egy tengerre néző, nagyon szép kis házban. Aztán hirtelen minden rosszra fordult.

Obadiah egyre mohóbbá vált, hiszen olyan könnyen ment, hogy elszedje mások pénzét. Hamarosan egyre nagyobb összegeket nyert el hamiskártyázással.

- Felhívtam magamra a figyelmet, és gyanakodni kezdtek rám. Egy éjszaka St. Louisban az egyik korábbi kárvalott felismert, annak ellenére, hogy megváltoztattam a külsőmet. Igen nagy tét-

ben játszottunk, bár egyik játékos sem volt nagypénzű. Mindannyian nekem estek, megverték, majd minden ujjamat eltörték egy vasrúddal.

Edom megborzongott.

- Ez már öt évvel ezelőtt történt. Számptalan műtétet hajtottak végre a kezemen. Ez lett belőle. - Újra felemelte göcsörtös ujjait. - Esős időben hihetetlen fájdalmaim vannak, száraz időben sokkal jobb. El tudom látni magamat, de sosem leszek többé profi kártyajátékos, sem bűvész.

Egy pillanatig egyikük sem szólalt meg.

Úgy tűnt, még Barty is csendben figyelte őket.

Aztán Agnes megszólalt. - Abból, amit elmondott, számunkra világossá vált, hogy élete történetét nem fogja tudni egy év alatt elmesélni, legalább kétéves ösztöndíjra lesz szüksége.

Obadiah majdnem felkiáltott meglepetésében: - De hát tolvaj vagyok!

- Tolvaj volt. Amiért meg is bűnhődött.

- Higgye el, nem az én választásom volt, hogy szenvedjek.

- De úgy látom, mindent megbánt - mondta Agnes. - És nem csak azért, mert ezt tették a kezeivel.

- Amit érzek, több mint megbánás - válaszolta a bűvész. - Szégyellem magam. A szüleim jó emberek voltak, nem úgy neveltek, hogy csalásból éljek. Néha próbálok rájönni, hol rontottam el. Azt hiszem, nem a pénz iránti vágy rontott el. Legalábbis nem egyedül ez volt az oka. Talán inkább az, hogy büszke voltam a képességeimre, de mivel nem kaptam elég figyelmet az éjszakai bárokban, ezért ilyen módon mutattam meg, hogy mit tudok.

- A történetének megvan a tanulsága - válaszolta Agnes. - Mások is okulhatnak belőle, ha elmondja. De úgy is jó, ha csak addig mondja szalagra az életét, amíg el nem kezdett pókerezni. Már addig is nagyon érdekes történet, amelyet mindenképpen meg kellene osztani a többiekkel. A könyvtárak polcai roskadoznak a mozifilmsztárok és politikusok életrajzaitól, a legtöbbször azonban képtelen olyan szintű önelemzésre, amelyet most ön bemutatott. Nem arra van szükségünk, hogy többet tudjunk az ünnepelelt sztárok életéről, Obadiah. Többet segítene rajtunk, talán meg is mentene bennünket, ha valóságos emberek életéről tudhatnánk meg többet, akik sosem jutottak el a csúcra, de tudják, mi az életük értelme.

Edom szemét lassan elöntötték a könnyek, a meghatottság könnyei. Büszkeség és melegség öntötte el a szívét, attól, amit a nővére mondott. Miközben Agnest hallgatta, úgy érezte, hogy az ő kis élete is fontos, mindaddig amíg vezetni tudja az autót és elviheti hűgát, hogy szétossza a süteményeket és néha megnevettesse őt.

- Agnes - szólalt meg a bűvész -, jobban tenné, ha maga is minél előbb találkozna azzal a könyvtárossal, és elkezdené magnóra mondani élete történetét. Mert ha most nem kezdi el, akkor később egy egész évtizeden keresztül kell beszélnie.

Edom ekkor elkezdett fészkelődni. Nem mintha unatkozott volna, vagy attól félt volna, hogy nem találja a helyes szavakat, vagy esetleg lelöki a kávéscsészét, hanem mert nem akarta, hogy Agnes és Obadiah lássák a könnyeit. Agnes élete most úgyis csupa könny. És bár Edom szemében nem a szomorúság könnyei csillogtak, hanem a szereteté, nem akarta nővérét ezzel terhelni.

Hirtelen felugrott a kanapéről, és így szólt: - Konzerv sonka. - Amint kimondta, rájött, hogy ennek semmi értelme, ezért kétségbeesetten próbált valami értelmesebbet kitalálni: - Burgonya chips. - Ez a megjegyzése legalább olyan értelmetlenül hangzott.

Obadiah úgy tekintett rá, mintha attól félne, hogy Edomra azonnal rájön az epilepsziás roham, ő azonban hirtelen elindult az ajtó felé, és közben próbált magyarázatot adni viselkedésére: - Hoztunk konzerv sonkát és krumpli chipset is, ott vannak a kocsiban. Ha nem bánna, kimennék értük. Ott vannak a dobozok az autóban, majd én behozom őket. Csupa doboz. Dobozokban hoztuk őket. - Azzal kinyitotta a bejárati ajtót és boldogan fordult vissza, mert végre eszébe jutott az a szó, amit idáig keresett: - Élelmiszerek! - A furgon háta mögött, ott, ahol sem a szomszédok, sem Obadiah, vagy Agnes nem láthatja, Edom a Fordnak támaszkodott, fölnézett az égre, és elsírta magát. Az öröm könnyei hullottak szeméből, mert hálát adott az égnek, hogy Agnest maga mellett tudhatja, ám meglepetten fedezte fel, hogy könnyeit meggyilkolt anyjáért is hullatta, akinek nagylelkűsége benne is megvolt, de keveset örökölt az erejéből.

Néhány perc múlva összeszedte magát, és bevitte az élelmiszereket.

46. fejezet

Ned 'Neddy' Gnathic kellemes megjelenésével, finom hangjával legtöbbször nyugodtnak tűnt, bár amikor hangját felemelte, azonnal eltűnt belőle a légység és kellem, sőt kifejezetten irritálóanak tűnt.

Foglalkozását tekintve zongorista volt, de nem ebből kellett megélnie. San Francisco egyik előkelő negyedében örökölt egy szép, négyemeletes házat, valamint mellé elegendő pénzt, amely nem túl költséges életmód mellett akár élete végéig is kitarthat. Hetenként öt este pedig egy főként turisták és üzletemberek által látogatott elegáns bárban dolgozott.

Neddy lakása a ház teljes negyedik emeletét elfoglalta. A harmadik és negyedik emeletet két apartmanra osztotta, a földszintet pedig négy garzonlakásra, amelyeket kiadott.

A férfi nem sokkal négy óra után jelent meg Celestina White garzonlakásának ajtajában. Úgy tűnt, éppen munkába indulóban van, mert szmokingot, fehér inget és fekete csokornyakkendőt viselt. Egyre idegesebben és hangosabban magyarázta Celestinának, hogy a lány megszegte a bérleti szerződést, és arra kötelezte, hogy a hónap végéig költözzön ki. Felindultságának oka Angel volt, az egyetlen kisgyerek az épületben. Neddy azt állította, hogy sírásával minduntalan felveri a ház csendjét (bár a gyermek alig sírt), zajos játékaival zavarja a lakók nyugalomát (pedig Angel ahhoz sem volt elég idős, hogy egy csörgőt megrázzon), és általánosságban is nagy veszélyt jelent az épületre (a kislány még ki sem tudott mászni a babaágyból egyedül).

Sem Celestina, sem pedig az átmenetileg a lakásban élő Grace nem tudott megfelelő ellenérveket felhozni. Bármit mondtak, csupán olaj volt a tűzre, Neddyből pedig ömlött a panasz. Alig öt nappal azelőtt szerzett tudomást a gyermekről, és azóta fortyogott benne a düh.

A San Franciscó-i ingatlanpiacon nagy kereslet mutatkozott a kiadó lakások iránt, sokkal több volt a bérelni vágyó, mint a rendelkezésre álló lakások száma. Celestina öt napja próbálta megértetni főbérlőjével, hogy legalább harminc napra van szüksége ahhoz, hogy megfelelő lakást találjon, és február végén kiköltözhessenek. Celestina napközben bejárt a főiskolára, hetente hat este pedig egy bárban dolgozott pincérnőként. Nem akarta Angelt teljes mértékben az anyjára bízni, még időlegesen sem. Neddy folyamatosan beszélt, minduntalan Celestina szavába vágott, csak a saját hangját volt hajlandó hallani. Először nem is vette észre, amikor a háta mögött egy férfihang halkán elnézést kér, ám miután Neddy rá sem hederített a hang tulajdonosára, a látogató a zongorista vállára tette a kezét, óvatosan félretolta az útból és belépett a lakásba.

Dr. Walter Lipscomb ujjai hosszabbak és finomabbak voltak Neddyénél. Az orvost olyan aura vette körül, mint egy szimfonikus zenekar karmesterét: fel sem kellett emelnie a pálcáját, mert már pusztán belépésével magára vonta a figyelmet. A nyugalom és a méltóság eme szobra ekkor így szólt az ámuló Neddyhez: - Én vagyok a kisbaba orvosa. A gyermek alacsony súllyal jött a világra és fülfertőzés miatt a kórházban kellett tartanunk. A hangjából ítélve, mintha magában is ott lapangana már a bronchitis, amely huszonnégy órán belül fertőzést okoz. Ugye, ön sem kívánja, hogy a gyermek vírusfertőzést kapjon?

Neddy a meglepetéstől tágra nyílt szemekkel válaszolt: - Érvényes bérleti...

Dr. Lipscomb komolyan biccentett a zongorista felé: - Miss White és a kisbaba a hétvégéig elhagyja a lakást, feltéve, hogy nem zaklatja őket tovább a locsogásával. Minden egyes perc, amit ebben a lakásban tölt, egy nappal hosszabbítja meg itt tartózkodásukat.

Dr. Lipscomb csaknem olyan halkán beszélt, mint a dühödt zongorista, bár arcán a nyugtalanság legkisebb jelét sem lehetett látni. Neddy Gnathic ijedten hátrált kifelé a folyosóra.

- Szép napot, uram! - köszönt el tőle Lipscomb, és Neddy orrára zárta az ajtót.

Angel egy törölközőn feküdt a kanapén, ahol Grace éppen az imént cserélt rajta pelenkát.

Amikor Lipscomb felemelte a frissen tisztába tett kisbabát, Grace így szólt: - Ez legalább olyan hatásos beszéd volt, mintha egy lelkipásztor feleségének a szájából hangzott volna el.

- Ugyan, Grace, nem olyan nagy dolog - válaszolta Lipscomb Grace-nek, miközben a kisbabát ringatta a karjában. - Maguknak szerintem sokkal nehezebb a dolga, mert nap, mint nap találkoznak vele.

Neddy tirádája után Celestina még mindig döbbenten nézett maga elé. - Doktor úr, nem is számítottam arra, hogy meglátogat.

- Én magam sem tudtam, de éppen itt volt dolgom a szomszédban. Tudtam, hogy édesanyja és Angel itt lesznek, de reméltem, hogy magát is itt találom. Ha esetleg zavarok...

- Nem, nem. Én csak... nem...

- Azért jöttem, hogy elmondjam önöknek, abbahagyom az orvosi pályát.

- És a gyermek? - kérdezte Grace aggódó tekintettel.

Tovább ringatva Angelt a karjaiban, a doktor elmosolyodott és így szólt: - Ne aggódjon, Mrs. White, a gyermek gyönyörű és egészségesen fejlődik. Nincs már szüksége gyógyszerekre.

Angel kerek szemekkel bámult az orvosra.

- Úgy döntöttem - mondta Dr. Lipscomb -, hogy eladom a praxisomat és véget vetek az orvosi karrieremnek. Csak ezt akartam elmondani maguknak.

- De miért? - kérdezte Celestina. - Maga még olyan fiatal.

- Megkínálhatom egy kis teával és süteménnyel? - kérdezte Grace.

- Mrs. White, azt hiszem, inkább pezsgőt bontanék, ha nincs ellenükre az alkohol.

- Vannak baptisták, akik ellenzik az italt, de mi nem tartozunk ehhez a fajtához. Sajnos csak egy langyos üveg Chardonnay van itthon.

Lipscomb így szólt: - Alig két háztömbnyire van innen a város legjobb örmény étterme. Elszaladok, hozok valamit vacsorára és pezsgőt is, ha megengedik.

- Ha maga nem lenne itt, nem ennénk mást, csak ételmaradékokat.

Lipscomb így szólt Celestinához: - Remélem maga is ráér, Celestina.

- Ma éppen szabadnapos - válaszolta Grace.

- Szóval abbahagyja az orvosi pályát? - kérdezte Celestina, akit megdöbbsentett az orvos hirtelen bejelentése.

- Minden okunk megvan tehát az ünneplésre: én a karrierem végét ünneplem, maguk pedig azt, hogy elköltöznek.

Celestinának hirtelen eszébe jutott, hogy az orvos azt ígérte Neddynek, hogy a hétvégéig elhagyják az épületet és így szólt: - De hát nincs is hová mennünk.

Lipscomb átadta a gyermeket Grace-nek, és így szólt: - Van néhány ingatlanom, az egyik épületben pedig éppen kiadó az egyik két hálószobás lakás.

Celestina megrázta a fejét, és azt mondta: - Csak egy garzonlakást engedhetek meg magamnak, valami kicsit.

- Ugyanazt az összeget kérem azért a lakásért is, amit itt fizet - biztosította Lipscomb.

Celestina és édesanyja jelentőségteljes pillantást váltottak.

Az orvos látta tekintetüket, és azonnal megértette aggodalmukat. Dr. Lipscomb hirtelen zavarba jött. - Celestina, maga gyönyörű lány, és biztosan sok rosszat gondol a férfiakról, de esküszöm, hogy a szándékaim teljesen tiszták.

- Ó, hát, én nem gondoltam...

- De igen. Tudom, hogy azt gondolta, mert az elmúlt hónapok élményei erre tanították. De én negyvenhét éves vagyok, maga pedig húszon...

- Majdnem huszonegy.

- ...teljesen különböző világból származunk, amelyet mélyen tiszteletben tartok. Tisztelem magát és a csodálatos családját. Az egyenességet és az őszinteséget. Azért teszem, mert úgy gondolom, ezzel tartozom maguknak.

- Miért gondolja, hogy bármivel is az adósunk?

- Azt hiszem, Phimie-nek tartozom. Teljesen megváltoztatta az életemet az, amit a húga mondott a szülőágyon, amikor visszahoztuk a halálból.

Phimie azt mondta a doktornak, hogy *Rowena szereti magát*, miközben igyekezett szépen artikulálni, hogy elnyomja az agyvérzés hatását. *Beezil és Feezil is biztonságban vannak vele együtt*. Phimie üzenetet hozott Dr. Lipscombnak elvesztett feleségétől és gyermekeitől, akik a túlvilágon vártak rá.

A doktor őszinte elragadtatással fogta meg Celestina kezét. - Évekig dolgoztam szülésként, és segítettem új életet a világra, eközben azonban nem tudtam, hogy valójában mi értelme van az életemnek, vagy egyáltalán van-e értelme. Már jóval Rowena, Harry és Danny halála előtt kiégett ember voltam... üres. Amikor elveszítettem őket, még rosszabb állapotba kerültem. Celestina, én belül teljesen halott voltam, Phimie azonban újra reményt adott. Ezt nem tudom neki visszafizetni,

de szeretném, ha legalább a kislányáért és magáért tehetnék valamit, ha megengedik nekem.

Celestina keze remegett a doktor kezében, és a lány érezte, hogy a férfi is megborzongott.

Celestina nem akarta elfogadni a doktor nagylelkűségét, ezért Dr. Lipscomb így szólt: - Egész életemben a céljaim megvalósításának éltem. Kezdetben csupán meg akartam élni, de aztán egyre-másra jöttek a sikerek. Egyre nagyobb vagyont szereztem: házakat, befektetéseket, műtárgyakat... És ebben nincs is semmi rossz. A tárgyak azonban nem tudják betölteni a bennem növekvő űrt. Egy napon talán újra visszatérek az orvostudományhoz. Most úgy érzem, túl zűrzavaros, túlságosan mozgalmas a pálya, nekem pedig pillanatnyilag nyugalomra, békére és időre van szükségem. Mostantól bármihez kezdek, azt szeretném, ha mindennek értelme lenne az életemben. Megértik, amiről beszélek?

- Igen, azt hiszem, nagyon jól értem - mondta Celestina, és a szoba túlsó felében üldögélő anyjára nézett.

- Már holnap kiköltözhetnének - ajánlotta Lipscomb.

- Holnap és szerdán óráim vannak, csütörtökön azonban szabad vagyok.

- Akkor hát legyen csütörtök - válaszolta Lipscomb.

- Nagyon köszönjük, Dr. Lipscomb. Majd nyilvántartást vezetek arról, hogy mennyit veszít azzal, hogy nekünk adja ki a lakását, és egy napon mindent visszafizetünk.

- Majd mindent megbeszélünk, ha eljön az ideje. És kérem, szólítsanak Wally-nek.

- Rendben van - bólintott Celestina és Grace is. Ezután a doktor leszaladt a közeli örmény étterembe, ahonnan egy üveg pezsgővel és két zacskó becsomagolt étellel tért vissza. Wally és a három fekete nő, illetve egy negyedik, aki csak lélekben volt jelen, körülülték az asztalt, kinyitották a dobozokat, és jóízűen lakmározni kezdtek az örmény ínycsiklandozó ételekből. Eközben megvitatták az élet dolgait, a művészeteket, a gyógyítást, a babaápolást, a múltat és a jövőt. Eközben egy nobhill-i éjszakai bárban Neddy Gnathic lágy dallamokat csalt ki zongorájából.

47. fejezet

Paul Damascus még mindig gyógyszerári fehér köpenyét viselve, elindult hazafelé.

Munka után minden este gyalog sétált haza, amely napi testedzésének fontos része volt. Soha nem sportolt fanatikusan, otthoni kötelezettségei miatt azonban fontos volt számára a jó állóképesség.

Köpenye zsebében ott lapult a levél, amelyet Harrison White tiszteletesnek írt. A borítékot nem zárta le, mert fel akarta olvasni feleségének, Perrinek. Mint mindenben, Paul ebben is adott az asszony véleményére.

Száma a nap fénypontja az volt, amikor hazatérhetett Perrihez. Tizenhárom évesek voltak, amikor találkoztak, és huszonegy évesek, amikor összeházasodtak. Májusban fogják ünnepelni huszonharmadik házassági évfordulójukat. Nem voltak gyermekeik, ám ez nem bántotta őket különösebben. Az igazat megvallva, Paul nem is érzett bánatot afelett, hogy nem gyakorolhatja az atyai teendőket. Így kettesben sokkal közelebb álltak egymáshoz, mintha gyermekük is lett volna, ezért igazán nagyra értékelte kapcsolatukat.

Az együtt töltött esték mindig boldogságban teltek: rendszerint a tévét nézték, vagy Paul felolvasott feleségének. Perri szerette, ha Paul olvasott. Általában történelmi regényekkel vagy kalandregényekkel szórakoztatta. Perri legkésőbb tízkor már egészen biztosan aludt, ezzel szemben Paul sosem feküdt le éjfélnél, vagy egy óránál korábban. Elégedetten hallgatta felesége szuszogását, miközben tovább folytatta a kalandregények olvasását. Melegség öntötte el a szívét, amikor befordult a Jasmine Wayre, és megpillantotta házukat, amely nem volt nagystílusú palota, ám mindig boldogan tért ide vissza a mozgalmas napok után.

Boldog várakozása azonban pillanatok alatt szertefoszlott: a ház előtt egy mentőautót pillantott meg. A felhajtón Joshua Nunn, a családi orvos Buickja állt.

A nyitott bejárati ajtón át Paul berohant a házba.

A folyósón Hanna Rey és Nellie Oatis ült egymás mellett a lépcsőn. Hanna, a házvezetőnő, ősz hajú, testes teremtés volt, Nellie - az asszony, aki napközben vigyázott Perrire - pedig akár Hanna testvére is lehetett volna.

Hannát láthatóan annyira megrázták az események, hogy nem tudott felállni.

Nellie valamelyest összeszedte magát, ő azonban megszólalni volt képtelen. Ajkával próbálta formálni a szavakat, de egyetlen hang nem jött ki a száján.

Ebben a pillanatban a lépcsőn üldögélő Hanna megszólalt: - Megpróbáltuk elérni magát, Mr. Damascus, de akkorra már eljött a gyógyszerházból.

A nappali ajtaja félig nyitva volt. Paul hangokat hallott odabentről, és belépett.

A tágas nappali szoba két fontos feladatot látott el: szalonként szolgált, ahol a barátait fogadták, a szoba másik felében pedig két ágy állt: Paul és Perri hálószobaként is ezt használták.

Jeff Doley, az egyik mentős, az ajtó mellett állt. Erősen megragadta Paul vállát, majd beljebb terelte.

Joshua Nunn, a család barátja és orvosa, Perri ágya mellett állt, és felnézett, ahogy Paul közeledett. Lassan felállt.

A kórházi ágy fejét megemelték. Perri a hátán feküdt, szemei csukva voltak.

Az asszony oxigénpalackja az ágy mellett állt. Mellette hevert a párnán az oxigénmaszk.

Perrinek ritkán volt szüksége oxigénre. Ma viszont, amikor valóban kellett volna, mégsem segített.

A mellkasi lélegeztető - amelyet Joshua nyilván bevetett az este folyamán - szintén Perri mellett hevert a takarón. Erre az eszközre is ritkán volt szükség, és rendszerint csak éjszakára.

Az első évben lassan hozzászoktatták a vastüdő nélküli lélegzéshez. A mellkasi lélegeztetőre tizenhét éves koráig szüksége volt, később azonban fokozatosan elég erőt gyűjtött ahhoz, hogy segítség nélkül lélegezzon.

- A szíve vitte el - szólalt meg Joshua Nunn.

Perrinek mindig erős volt a szíve. A betegség elsorvasztotta a testét, szívének lüktetése azonban a szenvedések alatt mit sem veszített erejéből.

A bénulás - amely főleg a kisebb gyermekek betegsége - két héttel tizenötödik születésnapja előtt sújtott le rá, pontosan harminc évvel ezelőtt.

Joshua felemelte Perri testéről a plédet. A hosszú betegség során az asszony lábai teljesen el-sorvadtak.

Esetében a bénulás olyan súlyos volt, hogy mankók használatáról szó sem lehetett, az izom-rehabilitáció pedig nem bizonyult elég hatékonynak.

Az orvos feltolta az asszony pizsama-felsőrészenek ujját, és még alaposabban megnézhatték, milyen rombolást vitt véghez a gonosz kór. Perri tehetetlen bal karján az izmok teljesen el-sorvadtak. Az egykor oly kecses kéz, most befelé fordult, mintha egy láthatatlan tárgyat tartott volna.

Jobb kezét valamelyest tudta használni, mert szerencsére nem bénult meg annyira, mint a bal. Paul visszahúzta a pizsama ujját, majd óvatosan újra betakarta felesége törékeny testét, és jobb kezét a takaróra helyezte.

A betegség sem a szívét, sem pedig az arcát nem viselte meg. Ugyanolyan szép volt, mint korábban.

Paul leült az ágy szélére, és megfogta felesége jobb kezét. Perri bőre még meleg volt.

Joshua Nunn és a mentős egyetlen szó nélkül kimentek a folyosóra.

Milyen sok évet töltöttek együtt, és mégis milyen rövidnek tűnt ez az idő... Paul próbálta felidézni, mikor szeretett bele Perribe. Nem, nem első látásra szerette meg, de azelőtt történt, hogy a lány megbetegedett. A szerelem fokozatosan alakult ki benne, ám gyökerei egészen mélyre hatoltak.

Világosan emlékezett arra, amikor már egészen biztosan tudta, hogy feleségül fogja venni. Elsőéves főiskolás volt, amikor a karácsonyi szünetben meglátogatta a szüleit. Amíg iskolában volt, a lány minden áldott nap hiányzott neki, amikor pedig újra látta, a feszültség feloldódott benne és hosszú idő óta, először érzett tökéletes békét.

Perri akkoriban a szüleivel élt. A család a nappalit a lány számára hálószobává alakította át.

Amikor Paul megérkezett a karácsonyi ajándékokkal, Perri már ágyban volt, piros pizsamát viselt, és Jane Austen egyik regényét olvasta. Börccatok, mindenféle görgők és egyensúlyok segítettek Perrit, hogy jobban tudja mozgatni a jobb karját. A könyvet egy állvány tartotta, de Perri tudott lapozni.

A délutánt vele töltötte, majd vacsorára is maradt. Vele evett az ágya mellett, a lányt is etet-

te, és egyszerre fejezték be az evést. Korábban még soha nem etette Perrit, ennek ellenére sem ő, sem pedig a lány nem érezte kínosnak a helyzetet. Paul később sem együttlétük körülményeire emlékezett, hanem a beszélgetésre.

A következő áprilisban Paul megkérte a kezét, ám Perri visszautasította: - Igazán kedves vagy, Paul, de nem engedhetem, hogy miattam tönkretedd az életedet. Hosszú élet áll még előtted, csupa érdekes tapasztalattal, én pedig csak visszahúználak ebben.

- Olyan boldog lennék, ha visszahúznál.

Perri tovább tiltakozott, mondván, hogy mozdulatlan teste semmiféle örömet nem nyújthat egy férfinak.

- Az eszed és a szellemed viszont annál inkább lenyűgöz - mondta a fiú. - A lelked legalább olyan tökéletes. Perri, tizenhárom éves korunk óta ismerjük egymást, és ne is próbáld áztatni magad, mert nem a tested miatt szerettelek meg.

A lány boldogan hallgatta Paul őszinte és egyenes beszédét, mert a legtöbb ember úgy beszélt vele, mintha a testével együtt a lelke is megbénult volna. Elnevette magát azon, amit a fiú mondott, de ezúttal is visszautasította őt.

Tíz hónappal később végre beadta a derekát. Elfogadta Paul házassági ajánlatát, és kitűzték az esküvő időpontját is.

Azon az estén könnyek között kérdezte meg a fiút, vajon nem ijeszti-e meg, hogy mellette kötelezte el magát.

A valóságban Paul nagyon is rémült volt. Egyrészt egészen megmagyarázhatatlan módon kívánta a lány társaságát, másrészt azonban lenyűgözte az is, hogy ilyen kitartóan képes Perriért küzdeni.

Azon az estén, amikor a lány végre igent mondott, és megkérdezte, hogy Paul nem fél-e, a fiú így válaszolt: - Már nem.

A lány elől elrejtett rémület, abban a pillanatban elillant, ahogy kimondták a boldogító igent. Első házastársi csókjukból, Paul már tudta, hogy pontosan ezt kellett tennie. Milyen nagyszerű kalandokat éltek át együtt ezalatt a huszonhárom év alatt!

Paul úgy érezte, mindennél boldogabbá teszi, hogy gondoskodhat feleségéről.

És most Perrinek már nincs többé szüksége rá. Paul szomorúan tekintett felesége arcára, és simogatta az asszony hűvös kezét. Egyedül maradt.

48. fejezet

A Sleepy Time Inn-ben töltött második éjszaka után Junior kora reggel pihenten és felfrissülve ébredt. Úgy érezte, hasmenése is elmúlt.

Nem tudott igazán magyarázatot adni arra, hogy mi okozta rossz közérzetét.

Az ételmérgezés tünetei az étkezést követő két óra múlva jelentkeznek. Nála azonban a bél-görcsök legalább hat órával evés után érkeztek. Ha a valódi ok ételmérgezés volt, akkor hányt volna, ezúttal azonban nem kavardott fel a gyomra.

Gyanította, hogy rosszulletének kiváltó oka az erőszakkal, a halállal és a veszteséggel szemben jelentkező elképesztő érzékenységének tulajdonítható. Ez korábban hányás, ezúttal pedig hasmenés formájában jelentkezett.

Kedden reggel zuhanyozás közben megesküdtött arra, hogy sosem öl újra. Kizárólag önvédelemből.

Ilyen esküt már korábban is tett, ám megszegte ígéretét.

Ha nem ölte volna meg Vanadiumot, minden bizonnyal az elmebeteg zsarú tette volna el őt láb alól. Ez egyértelműen önvédelemből elkövetett gyilkosság volt.

Victoria megölését viszont semmiképpen nem nevezhette önvédelemnek. Bizonyos fokig a szenvedély és a harag motiválta tettét, és ezt Junior készségesen elismerte.

Zedd azt tanítja, hogy abban a világban, ahol az őszintétlenség a belépőjegy a társadalmi elfogadottság és a pénzügyi siker világába, nem árt, ha néha becsapjuk a másikat, hogy előbbre jussunk az életben. Magunknak azonban sosem szabad hazudni, hogy ha másban nem, legalább magunkban bízhassunk.

Ezúttal tehát a következő esküt tette: függetlenül attól, hogy provokálják-e vagy sem, soha nem öl újra, csak ha önvédelemről van szó. Elégedetten nyugtázta a magának szabott kemény feltételeket. Senki nem képes jelentős önfejlesztésre, ha alacsony célokat állít maga elé.

Mielőtt elhagyta a motelt, Junior gyorsan átnézett a telefonkönyvben még négyezer nevet, és próbálta megtalálni Bartholomew-t. Előző nap, amikor nem hagyta el szobáját, tizenkétezer nevet nézett át. Összesen tehát negyvenezer néven volt túl.

Aztán elindult délre, San Francisco felé. Kellemes bizsergéssel töltötte el a gondolat, hogy nagyvárosban élhet.

A Spruce Hillsben töltött évek során rengeteg szerelmi élménnyel gazdagodott, kötött egy boldog házasságot, pénzügyi sikereket ért el. A kisvárosból azonban hiányzott az intellektuális ösztönző erő. Szellemét is nagyobb kihívások elé kell állítania, hogy érezhesse, valóban él, mert nemcsak a fizikai örömeiket akarta megtapasztalni, és érzelmi életével kívánt elégedett lenni.

Olyan útvonalat választott, amely keresztülhalad Marin megyén, majd a Golden Gate hídon. Az öböl túloldaláról elé tárult a metropolis, ahol még sosem járt korábban.

Egy egész órán át autózott a városban, és nézte az épületeket, a parkokat és a meredek utcákat. Juniort azonnal rabul ejtette a város.

Úgy érezte, San Franciscóban korlátlan lehetősége nyílik, hogy művelje önmagát. Meg akarja látogatni a városban található összes nagy múzeumot, művészeti galériát, egyetemet, koncerttermet, könyvesboltot, könyvtárat és a Mount Hamilton csillagvizsgálót...

Egy évvel ezelőtt az Egyesült Államokban itt jelentek meg először a topless táncosok. A lenyűgöző félmeztelen lányok azóta a kontinens számos városában felléptek, ahol követni merték San Francisco avantgárd szellemét, Junior pedig úgy döntött, mindenképpen ellátogat egy előadásra, hiszen végre abban a városban volt, ahonnan ez a művészet elindult.

Három órakor bejelentkezett egy híres szállodába a Nob Hill-en. Szobájából gyönyörű kilátás nyílt a városra.

A szálloda földszintjén felkeresett egy divatos férfiruha boltot, ahol több öltözet ruhát vásárolt magának, hiszen két nappal ezelőtt a kocsijából minden holmiját elrabolták. A ruhákon elvégezték a szükséges igazításokat, és este hat órára mindent a szobájába szállítottak.

Hét órakor már a szálloda elegáns bárjában szürcsölte koktéliját. A bárban egy szmokingos zongorista romantikus zenét játszott. Számos gyönyörű nő ült a bárban - szinte mindegyik férfitársaságban -, és megállás nélkül Juniorral flörtöltek. Ő azonban már hozzá volt szokva, hogy csodálják a nők, de most San Franciscón kívül semmi más nem érdekelt; egyedül szeretett volna lenni. Vacsoráját az étteremben fogyasztotta, amelyet ezután egy üveg Cabernet Sauvignon-nal öblített le. Az este egyetlen rossz pillanata akkor következett el, amikor a zongorista a „Valaki figyel engem” című dalt kezdte el játszani.

Junior lelki szemei előtt hirtelen megjelent Vanadium, ahogy ujjai között forgatja a negyed dollárost, és sűrű hangján megszólal: *Van egy fantasztikus George és Ira Gershwin dal, a „Valaki figyel engem”. Hallotta már, Enoch? Nos, azt hiszem, ez a valaki én vagyok a maga számára, bár nem romantikus értelemben.*

Amikor felismerte a dalt, Junior kezéből kishíján kiesett a villa. Szíve hevesen kalapált, tenyere pedig izzadni kezdett.

A koktélbáron időről-időre vendégek haladtak keresztül, hogy a zongora tetejére helyezett edénybe pénzt tegyenek, s néhányuk kedvenc dalát is kérte a zongoristától.

Junior nem tartotta szemmel azokat, aki odamentek a zongoristához, bár biztos volt abban, hogy egy olesó öltönyös emberkét mindenképp észrevett volna.

Vanadiumot egyik asztalnál sem látta, amikor korábban végigpásztázta a bárt, és szemrevételezte a nőket.

A bárban szórakozók között sem talált egyetlen olyan külsejű alakot, akiről feltételezhetné volna, hogy a nyomozó az, álruhában.

Igyekezett lassan, egyenletesen lélegezni. Belekortyolt italába, hogy megnyugodjon.

Vanadium halott volt. Saját maga ütötte le a gyertyatartóval, és most valahol a bányató mélyén pihen az elsüllyesztett autóban. Örökre vége.

A világon nemcsak a detektív szerette ezt a dalt. Biztosan a bár vendégei közül kérte valaki, de akár a zongorista repertoárjába is tartozhat.

Amikor a dal véget ért, Junior is jobban érezte magát. Szívverése újra lelassult, izzadó tenyerei megszáradtak.

Mire a desszertet, a crème brûlée-t felszolgálták neki, már nevetni is képes volt buta viselkedésén. Talán csak nem azt várta, hogy megpillantja Vanadium szellemét, amint koktélt iszogot, ésogyorót rágcsál a bárpulnál?

49. fejezet

Szerdán, két nappal azután, hogy Agnessel kiszállították a mézes-mazsolás-körtés pitét, Edom összeszedte magát, és ellátogatott Jacobhoz.

Bár mindketten a garázs fölött, közvetlenül egymás mellett laktak, a birodalmukba külön lépcső vezetett fel. A két testvér ritkán látogatta meg egymást.

Agnes társaságában Edom és Jacob valóban testvéreként viselkedtek. Kettesben azonban egészen idegennek érezték magukat.

Edom bekopogott az ajtón, Jacob pedig hamarosan kinyitotta.

Jacob arrébb lépett a küszöbtől, hogy beengedje testvérét.

Edom kényelmetlenül érezte magát Jacob birodalmában. A bátyja az emberiségtől félt, annak arroganciájától, Edom pedig a természet mindenhatósága előtt hajolt meg, amelynek haragját olyan erősnek tartotta, hogy úgy gondolta, egy nap mindent elpusztít, és akkor az univerzum apró darabokra hull.

Edom számára az emberiség e két pusztító erő közül nyilvánvalóan a gyengébbik volt. A férfiak és nők a természet része voltak, nem fölötte álltak, gonoszságuk pedig csupán újabb példa a természet rosszakaratának. A témáról azonban már hosszú évek óta nem vitatkoztak, mert egyik sem tudta meggyőzni a másikat saját igazáról.

Edom beszámolt Jacobnak a szétronsolt kezű bűvésznél, Obadiah-nál tett látogatásukról. - Amikor elindultam kifelé Agnes után, Obadiah hirtelen megfogta a karomat és így szólt: - A titkod biztonságban van nálam.

- Milyen titok? - kérdezte Jacob, és elgondolkodva nézte Edom cipőjét.

- Azt hittem, te talán tudod - válaszolta Edom, miközben Jacob zöld flanel ingének gallérját vizsgálta.

- Honnan tudnám?

- Valami azt súgja nekem, hogy Obadiah összekever bennünket.

- És vajon miért tenné? - válaszolta Jacob anélkül, hogy tekintetét levette volna Edom ingének zsebéről.

- Mert valamelyest hasonlítunk - mondta Edom, miközben figyelmét hirtelen Jacob bal fülére irányította.

- Igaz, hogy egypetéjű ikrek vagyunk, de azért meg lehet különböztetni bennünket, nem?

- Ez számunkra nyilvánvaló, de lehet, hogy nem mindenkinek az. Valószínűleg jó néhány évvel ezelőtt történhetett.

- És mégis *mi* történhetett jó néhány évvel ezelőtt?

- Amikor te találkoztál Obadiah-val.

- Ő mondta, hogy találkozott velem? - kérdezte Jacob, és Edom háta mögött az ajtón keresztül beszűrődő napfényt kémlelte.

- Mint már mondtam, valószínűleg azt hitte, hogy te vagy az - válaszolta Edom, miközben a könyvespolcon lévő könyveket tanulmányozta.

- Elment az öreg esze?

- Nem, teljesen a tudatánál van.

- Ha ott is mindenféle földrengésekről, tornádókról, vulkánokról és ehhez hasonlókról hadováltál neki, akkor hogy téveszthetett össze velem?

- Egyáltalán nem hadováltam. Különben is, többnyire Agnes beszélt.

Jacob újra a saját cipőjét bámulta, majd így szólt: - Jó, jó, de mégis mi közöm van nekem ehhez?

- Ismered őt? - kérdezte Edom, és vágyakozva tekintett a nyitott ajtóra. - Ismered Obadiah

Sepharadot?

- Mivel az elmúlt húsz évet ebben a lakásban töltöttem, és autóm sincs, szerinted hogyan találkozhattam volna a fekete mágussal?

- Akkor jó.

Amint Edom átlépett a küszöbön, és kisétált a lépcső tetejére, Jacob utánament, és így szólt:

- 1940-ben, karácsony napján a San Franciscó-i St. Anselmo Árvaházban Josef Krepp tizenegy, hat és tizenegy év közötti fiút ölt meg. Álmukban gyilkolta meg a gyerekeket, és mindegyikről levágta valamelyik testrészüket: innen egy szemet, onnan egy nyelvet.

- Tizenegyet? - kérdezte Edom, és egyáltalán nem volt lenyűgözve.

- 1604-től 1610-ig Báthory Erzsébet, a lengyel király húga szolgálói segítségével hatszáz lányt kínozott és ölt meg. Megharapta őket, megitta a vérüket, megcsonkította nemi szerveiket, majd szétmarcangolta őket.

Edom elindult a lépcsőn, de még visszaszólt: - 1906. szeptember 18-án egy tájfun csapott le Hongkongra, és több mint tízezer embert ölt meg. A vihar olyan erős volt, hogy több száz embert a levegőben röpködő törmelékdarabok öltek meg.

Edom lassan leért a lépcső aljára és hallotta, hogy mögötte becsapódik az ajtó.

Úgy gondolta, hogy Jacob eltitkol előle valamit. Amíg Josef Kreppről el nem kezdett beszélni, bátyjának minden válasza kérdés formájában érkezett, amely Jacob esetében mindig azt jelezte, hogy a témát legszívesebben elkerülné, mert kényelmetlenül érzi magát.

Apartmanjába visszatérőben Edomnak át kellett haladnia a csodálatos lombkoronájú tölgyfa alatt, amely a ház és a garázs közötti kert nagyobb részét elfoglalta.

A fa sűrű lombjai nyáron hús árnyat adtak. Ahogy Edom felnézett a fa vastag, erős ágaira, hangulata azonnal megváltozott: hirtelen félni kezdett, hogy e hatalmas ágak bármelyik pillanatban rászakadhatnak és eltiporhatják.

Gyorsan visszatért otthonába.

50. fejezet

Junior szerdán körülnézett a városban, majd csütörtökön keresett magának egy megfelelő lakást. Bár rengeteg pénze volt, úgy döntött, nem költ vagyionokat drága hotelszobákra.

A városban a lakásbérleti díjak rendkívül magasak voltak. Az első napon, amikor keresgélni kezdett, csupán arra jött rá, hogy sokkal többet kell fizetnie, mint amire előzőleg számított.

Csütörtökön este, amikor már harmadik napja lakott a szállodában, visszatért a bárba egy koktéllal, és hogy megvacsorázzon. Ugyanaz a szmokingos zongorista szolgáltatja a muzsikát.

Junior éber volt. Mindenkit alaposan megnézett, aki a bárban megjelent, akár dobott pénzt a zongorára állított perselybe, akár nem.

Amikor a zongorista végül ismételten játszani kezdte a „Valaki figyel engem” című dalt, úgy tűnt, nem a közönség kérését teljesíti. A dal valószínűleg tényleg repertoárjának része volt.

Az állandósuló feszültség lassan feloldódott Juniorban. Meglepetten gondolt arra, korábban mennyire felkavarta a dal.

A vacsora hátralevő részében csupán a jövőre koncentrált, a múltat pedig igyekezett kitörölni emlékezetéből. Egészen addig, amíg...

Amint Junior vacsora utáni brandyjét iszogatta, a zongorista rövid szünetet tartott, a bárban pedig beszélgetni kezdtek az emberek. Ekkor a bárpultnál megszólalt a telefon.

A készülék csengése hasonló volt ahhoz, amit vasárnap éjszaka Vanadium lepusztult dolgozószobájában is hallott. Junior hirtelen úgy érezte, újra a nyomozó lakásában van.

Az üzenetrögzítő!

Lelki szemei előtt világosan látta a nyomozó üzenetrögzítőjét. Milyen érdekes kis szerkezet volt.

Bár Vanadium lakásában meghallgatta az üzenetet, egyetlen szót sem értett belőle. Akkor valami azt súgta neki, hogy az üzenet egyáltalán nem bír jelentőséggel.

Azon a szédült éjszakán Vanadium holtteste a Studebaker hátsó ülésén hevert, Victoria hulláját pedig minél előbb el kellett tüntetnie a házból. Junior túlságosan el volt foglalva ahhoz, hogy

az üzenet fontosságával törődjön, most viszont újra felmerült tudattalanja sötét mélyéből.

Caesar Zedd tanításai szerint életünk minden élményét - kezdve a legapróbb momentumoktól, legegyszerűbb cselekedetektől egészen az összetettebbekig - memóriánk megőrzi. Különös módon még azokat az unalmas párbeszédeteket is, amelyeket a világ legszürkébb embereivel folytattunk. Ezért Zedd írt egy könyvet arról, hogy miért nem szabad szenvednünk az unalmas emberek és örültek társaságától, és hogyan szabaduljunk meg tőlük. Számtalan technikát ajánl arra, hogy hogyan tisztítsuk meg tőlük életünket, többek között a gyilkosságot is, amelyet Zedd leplezve ugyan, de támogat.

Bár Zedd azt tanácsolja, hogy éljünk a jövőnek, azzal is tisztában van, hogy amennyiben szükséges, mindenkinek emlékeznie kell a múltra is. Tippet ad arra, hogyan szabadítsuk fel azokat az emlékképeket, amelyek tudatunk mélyén helyezkednek el: az egyik kedvenc módszere, hogy álljunk a jéghideg zuhany alá, és eközben nyomjunk jégkockát a nemi szervünkhöz, egészen addig, amíg fel nem tudjuk idézni ezeket a kívánt emlékeket.

A szálloda elegáns bárjában Junior szükségszerűen arra kényszerült, hogy Zedd más technikáit alkalmazza, és tudatából újra előhívja a telefonon üzenetet hagyó férfi nevét. Max. A telefonáló azt mondta: *Max vagyok*.

Most pedig nézzük az üzenetet... Egy kórházról volt szó. Arról, hogy valaki meghalt, agyvérzés következtében.

Miközben Junior azzal küszködött, hogy memóriájából felidézze az üzenet részleteit, a zongorista visszatért hangszeréhez, és a Beatles együttes „Fogni akarom a kezed” című számát kezdte játszani olyan lassú tempóban, mintha narkolepsiásoknak szánta volna. Junior gyűlölte a brit popzenét, ezért úgy érezte, ideje felmenni a szobájába.

Odafönn a szobájában még egyszer átnézte Vanadium noteszét, amelyet nem semmisített meg. Talált egy Max nevet. Max Bellini. San Franciscó-i címe volt.

Ez az egész sehogy sem tetszett neki. Úgy gondolta, hogy minden, ami Thomas Vanadiummal kapcsolatos, már a múlté. Most pedig szembetalálta magát egy San Franciscó-i szállal, éppen itt, ahol Junior fel szeretné építeni a jövőjét.

Bellini címe mellett két telefonszámot talált. Az első a férfi munkahelyi, a második pedig az otthoni száma volt.

Junior karórájára nézett. Kilenc óra elmúlt.

Bár a munkaidő már régen lejárt, Junior mégis úgy döntött, hogy először az első számot hívja. Titkon azt remélte, hívására majd egy automata válaszol, amely tájékoztatást ad az ügyfélfogadási időről. Szerette volna megtudni a cég nevét, ahol Bellini dolgozik, és talán a férfi foglalkozásáról is többet kideríthet. Meg kell próbálnia minél több információt szereznie a férfiről, mielőtt otthon is felhívja.

A telefont a harmadik csengésre vették föl. Egy mély férfihang szólt bele: - Gyilkossági csoport.

Junior a meglepetéstől nem jutott szóhoz.

- Halló? - szólalt meg a férfi a vonal másik végén.

- Ki... Ki beszél? - kérdezte Junior.

- San Franciscó-i Rendőrfőkapitányság, gyilkossági csoport.

- Elnézést, azt hiszem, téves számot hívtam.

Junior gyorsan letette a kagylót, és elhúzódott a készüléktől.

San Franciscó-i Rendőrfőkapitányság.

Bellini valószínűleg a gyilkossági csoportnál dolgozik nyomozóként, csakúgy, mint Vanadium. Nem lenne tehát túl jó ötlet, ha otthon hívná.

Most már valóban égetővé vált, hogy Junior felidézze a Max által az üzenetrögzítőn hagyott üzenet minden egyes részletét.

A szállodában az volt a szokás, hogy a szobalányok esténként megágyaznak, illatos mentát helyeznek a párnára, és megtöltik a vödört jégkockával. Junior fogta a jeges vödört, és bevitte magával a fürdőszobába.

Levetkőzött és hidegre állította a zuhanyozó csapját, majd belépett a zuhany alá. Egy darabig álldogált, remélve, hogy a hideg víz által okozott megrázkódtatás hatására előjönnek memóriája mélyéből az információk, de nem járt sikerrel.

Miután hosszú percekig hiába állt a zuhany alatt, Zedd leghűségesebb tanítványa kivett egy maroknyi jeget a vödörből, és teste legforróbb pontjához nyomta.

Jó néhány perccel később, amikor már iszonyúan vacogott, és zokogott az önsajnálattól, de szerencsére még messze volt a testhőmérséklet végzetes lecsökkenésétől, végre eszébe jutottak az üzenetrögzítőn hallott fontos információk.

Szegény kislány... agyvérzés... A gyermek életben van...

Elzárta a vizet, és kilépett a zuhanyból. Gyorsan megszáritkozott, két tiszta alsónadrágot húzott magára, bebújt az ágyba. A jó meleg paplant az álláig húzta, és gondolkodni kezdett.

Ismét Vanadiumot látta a temetőben, fehér rózsza volt a kezében. A férfi körbesétál a sírkövek között, és megáll Junior mellett Naomi sírjánál.

Junior megkérdezte tőle, hogy kinek a temetésére jött.

Egy barátom lányáéra. Azt mondják, a lány San Franciscóban egy közlekedési balesetben halt meg. Még fiatalabb volt, mint Naomi.

A barát valószínűleg White tiszteletes lesz. A lánya pedig Seraphim. Vanadium már akkor gyanakodott, hogy a halál oka nem közlekedési baleset, és nyilvánvalóan megkérte Max Bellinit, hogy kicsit járjon utána a dolgoknak.

Seraphim meghalt... A gyermek azonban életben van.

Egyszerű számítással Junior kiderítette, hogy Seraphim terhességét arra az egyetlen borzalmas estére lehet visszavezetni, amelyet a paplakban töltöttek együtt.

Szegény Naomi terhesen halt meg, Seraphim pedig rögtön azután, hogy életet adott gyermekének.

Büszkeség futott végig Junioron. Büszkeséget érzett, mert képes volt Seraphimot megtermékenyíteni. Hitelt érdemlően bebizonyosodott, hogy nemzöképes. Ez persze egyáltalán nem lepte meg, mindenesetre kétszeresen is hízelgő volt számára.

A büszkeség érzése után azonban hirtelen félelem töltötte el, mert eszébe jutott, hogy a bíróság számára a vérvizsgálat eredménye igazi bizonyítékként szolgál. A rendőrség sikeresen azonosította őt Naomi gyermekének apjaként is. Ha a gyanú újra felmerül, az ügyet újra elővehetik, és Seraphim gyermekének apaságát is megállapíthatják.

A lelkész lánya nyilvánvalóan nem nevezte meg Juniort, sőt, feljelentést sem tett ellene. Ha megtette volna, mostanra már biztosan börtönben ülne. A lány azonban halott, és ha a laboreredmények ki is mutatják, hogy Seraphim gyermekének Junior az apja, akkor sem tudnának ellene igazi vádakot felhozni.

A fenyegetésre más irányból kell számítnia.

Fejében hamarosan összeállt a kép, és hirtelen riadtan ült fel az ágyban.

Csaknem két héttel ezelőtt a Spruce Hills-i kórházban valami különös sugallat az újszülött-részleg ablakához vonzotta Juniort. Ahogy az újszülötteket figyelte, félelem kerítette a hatalmába. Hatodik érzéke azt súgta, hogy a titokzatos Bartholomew-nak valami köze van ezekhez a kisbabákhoz.

Hirtelen kiugrott az ágyból, és idegesen járkálni kezdett a szállodai szobában.

Caesar Zedd nélkül talán képtelen lett volna eljutni ennek a következtetésnek a végére.

Hirtelen megértette, hogy Bartholomew-nak nem csupán köze van a gyerekekhez, hanem Bartholomew maga is egy kisgyerek.

Seraphim White azért jött Kaliforniába, hogy itt szülje meg fiúgyermekét, és megkímélje szüleit a gyülekezet megvetésétől.

Miután elhagyta Spruce Hills-t, Junior úgy gondolta, hogy végre elég messzire kerül titokzatos ellenségétől, és időt nyer ahhoz, hogy átnézhesse a telefonkönyvet és megtervezze az elkövetkező lépéseket, amelyek segítségével rátalál az őt fenyegető lényre. Ehelyett egyenesen ellenfele karjaiba sétált.

A házasságon kívül született gyermekeket általában azonnal örökbefogadásra ajánlják fel. Mivel Seraphim a városban szült, a gyermeket valószínűleg egy San Franciscó-i vagy környékbeli család fogadta örökbe.

Junior egyre dühösebben járkált a szobában. Nem akart mást, csak békét és nyugalmat, hogy az önműveléssel foglalkozhasson, most pedig itt van ez a história. Úgy érezte, minden összeesküdött ellene.

A hagyományos gondolkodásmód szerint egy kéthetesnél alig idősebb gyermek semmiképpen nem jelenthet komoly fenyegetést egy felnőtt férfire nézve.

Junior sosem hagyta figyelmen kívül a hagyományos gondolkodásmódot, ebben az esetben azonban különösen nagyra értékelte Zedd filozófiájának magasabb rendű bölcsességét. Bartholomew-tól való félelme és az ismeretlen gyermek iránt érzett gyűlölete teljességgel megmagyarázhatatlan volt, és túllépett az egyszerű paranoián; ezért nyilvánvalóan tiszta, állati ösztönökről lehet szó.

A gyermek Bartholomew tehát valahol itt van San Franciscóban. Meg kell találnia, és el kell tüntetnie.

51. fejezet

A lelkész imádkozott Perri lelki üdvéért, barátai pedig meggyászolták és eltemették.

Paul Damascus számtalan meghívást kapott vacsorára. Mindenki úgy gondolta, hogy ezen az estén semmiképpen sem szabad egyedül maradnia.

Ő azonban szívesebben választotta a magányt. Úgy érezte, nem tudja elviselni barátai együttérzését, mert állandóan arra emlékeztetnék, hogy Perri már nincs többé.

A templomtól a temetőig Hannával, házvezetőnőjével ment, onnan azonban úgy döntött, hogy hazasétál. A temető és otthona közötti távolság alig öt kilométer, a délután pedig aznap meglepően enyhe volt.

Pedig többé már nem volt miért edzésben tartania magát. Huszonhárom éven keresztül mindennél fontosabb volt számára, hogy jó egészségben legyen, mert otthon várták kötelezettségei. Ezek azonban egy csapásra megszűntek.

A sétával most tulajdonképpen csak elodázta a hazaérkezést abba a házba, amelyre már idegenül tekintett, amelyben minden nesz csupán üres visszhang volt.

Nemsokára észrevette, hogy bealkonyodott, és sokkal nagyobb utat tett meg, mint tervezte. Végighaladt egész Bright Beachen a csendes-óceáni autópálya mellett, majd dél felé fordult a szomszédos város irányába. Legalább tizenöt kilométert gyalogolt.

Arra azonban, hogy hogyan jutott el idáig, szinte alig emlékezett.

Paul ezt egyáltalán nem találta furcsának. Az idő és a távolság fogalma mostantól megváltozott.

Megfordult, visszasétált Bright Beach-re, és hazament.

A házban síri csend fogadta. Hanna csak napközben dolgozott. Nellie Oatis, Perri gondozónője pedig már nem állt alkalmazásban.

A nappali többé nem töltött be kettős funkciót, Perri kórházi ágát elszállították. Paul ágát felvitték az emeleti hálószobába, ahol az elmúlt három éjszaka során megpróbált aludni.

Most felment az emeletre, hogy levegye sötét öltönyét.

Az ágy melletti asztalkán egy borítékot talált, amelyet nyilvánvalóan Hanna tett oda, miután kivette köpenyéből, amelyet elküldött a tisztítóba. A borítékban volt Paul White tiszteletesnek írt levele, amelyben Agnes Lampionról számol be.

Paulnak nem maradt ideje, hogy felolvassa a levelet Perrinek, így már sosem tudja meg az asszony véleményét. Most még egyszer átnézte a kézzel írott sorokat, szavait azonban értelmetlennek érezte.

Először úgy gondolta, összetépi és eldobja a levelet, aztán rájött, hogy kizárólag az elkeseredettség miatt látja ilyen sötéten a levélben írt sorokat, és egy kevésbé rossz hangulatban valószínűleg semmi gondja nem lenne vele. Így hát a levelet visszatette a borítékba, és letette az éjjeliszekrényre.

A fiókban tartott egy pisztolyt is, hogy meg tudja magát védeni vele, ha szükséges. Most hosszasan nézte a fegyvert, mert nem tudta eldönteni, vajon lemenjen és készítsen magának egy szendvicset, vagy inkább megölje magát.

Paul elővette a pisztolyt a fiókból, de fogását idegennek találta, és nem is állt olyan jól neki, mint a képregények hőseinek.

Attól félt, hogy ha öngyilkosságot követ el, azonnal a pokolba jut, amit nem akart, hiszen a

tiszta lelkű Perri nem a pokolban, hanem a mennyországban vár rá.

Elkeseredetten vágyott rá, hogy újra találkozhasson vele, ezért a fegyvert visszatette a fiókba, lement a konyhába és készített magának egy sajtos-csirkés szendvicset.

52. fejezet

Nolly Wulfstan magádetektívnek gyönyörű fogsora volt, arcvonásaival azonban nem volt elégedett.

Mielőtt fizioterapeutaként kezdett volna dolgozni, Juniort foglalkoztatta a gondolat, hogy a fogorvosi pályát választja. A szájszag miatt azonban inkább másképp döntött, ám a mai napig csodálattal adózott a gyönyörű fogsoroknak.

Nolly gyönyörű fogsora természetesen nem csupán a természet ajándéka volt. A magánnyomozó láthatóan egész vagyont költött arra, hogy fogai ilyen szabályosan sorakozzanak a szájában.

A férfi gyönyörű mosolya csupán kiemelte arcának hiányosságait. Bármely plasztikai sebész boldogan vállalta volna, hogy alakít rajta.

Öt nappal ezelőtt jutott eszébe Juniornak, hogy ravasz ügyvédje biztosan ismer egy hozzá hasonlóan dörzsölt magádetektívet, ezért felhívta Simon Magussont Spruce Hills-en, hogy érdeklődjön nála. Úgy tűnt neki, mintha a csúnya emberek között véd- és dacszövetség létezett volna, és e társaság tagjai egymáshoz irányították az ügyfeleket. Magusson tehát Nolly Wulfstanhoz küldte Juniort.

Junior éppen Nollyval szemben ült a kicsi irodában. A nyomozó áthajolt az asztalon, és a következőt mondta:

- A gyanúját meg tudom erősíteni.

Junior négy nappal ezelőtt kereste fel a detektívet egy olyan ügyben, amelyet az elismertebb nyomozók talán kínosnak találhattak volna. Azt szerette volna megtudni, hogy Seraphim White San Franciscóban szült-e és ha igen, hol találhatja meg a gyermeket. Junior azonban nem szerette volna elárulni, milyen viszony fűzte Seraphimhoz, és mivel nem állt elő semmilyen kitalált történettel, Nolly számára nyilvánvalóan rosszindulatúnak tűnt a gyermek iránti érdeklődése.

- Miss White-ot január 5-én vették fel a St. Mary Kórházba - mondta Nolly - veszélyesen magas vérnyomással, ami a terhesség komplikációját jelzi.

Abban a pillanatban, ahogy Junior megpillantotta az épületet, amelyben Nolly irodája volt - egy régi háromemeletes téglapépület North Beach-en, amelynek a földszintjét sztriptíz bár foglalta el -, Junior tudta, hogy megtalálta az emberét. Nolly irodája az épület legfelső emeletén helyezkedett el, egy sötét folyosó végén. A levegőt olcsó fertőtlenítő, állott sör, és cigarettafüst büze töltötte meg.

- Január 7-én hajnalban - folytatta Nolly - Miss White belehalt a gyermekszülésbe, ahogy ön is sejtette. A gyermeket a Katolikus Család Szolgálat adta örökbe.

- De hát Miss White baptista.

- Igen, a kórház viszont katolikus, és ezt a lehetőséget minden leányanyának felajánlják, valásától függetlenül.

- És hol van most a gyermek?

Nolly nagyot sóhajtott, és elkomorodott az arca.

- Mister Cain, igazán sajnálom, de attól tartok, vissza kell adnom önnek az összeg felét, amit ideadtam neked.

- Igen? És miért?

- A törvénynek megfelelően az örökbefogadási nyilvántartások titkosak, és olyan szigorúan őrzik őket, hogy valószínűleg könnyebben juthatnánk be a CIA nyilvántartásába, mint hogy megtaláljuk a gyermeket.

- De maga be tudott nézni a kórházi nyilvántartásba, ugye?

- Nem, az általam közölt információk a halottkém irodájából származnak, amely az elhalálozásról szóló jegyzőkönyvet kiadta. Ha be is jutottam volna a St. Mary nyilvántartásába, biztos, hogy semmit sem találtam volna arról, hogy a Katolikus Család Szolgálat hová helyezte el a gyermeket.

Mivel Junior számított arra, hogy bizonyos problémák merülnek fel, ezért a bankból kivett

egy nagyobb pénzösszeget.

Junior tízezer dollárt tett a nyomozó elé az asztalra.

- Akkor próbáljon meg bejutni a Családi Szolgálat nyilvántartásába.

A nyomozó vágyakozó tekintettel meredt a köteg pénzre.

- Ez lehetetlen. Nincs mód arra, hogy bejussak a rendszerükbe. Azt hiszem, egyszerűbb volna behatolnom a Buckingham Palotába, hogy elhozzam a királynő egyik fehérneműjét.

Junior ekkor előrehajolt, és közelebb tolta a köteg pénzt a nyomozóhoz.

- A pénz semmiképpen nem lehet akadály.

Nolly megrázta a fejét, és aggodalmas tekintettel így szólt:

- Kérdezzen meg bármely örökbefogadottat, és azt fogja mondani, hogy lehetetlen kideríteni eredeti szülei nevét.

- Nem hiszem el, hogy zsákutcába jutottunk - jelentette ki Junior.

- Pedig attól tartok, így van - Nolly ekkor kihúzta asztalának egyik fiókját, kivett belőle egy borítékot és letette az asztalra. - Az ezer dollárból, amit korábban adott, most visszaadok önnek öt-százat. - Junior felé tolta a borítékot.

- Miért nem közölte már rögtön az elején, hogy minden hiábavaló?

A nyomozó megvonta a vállát. - Mert nem tudtam, hogy melyik kórházban szülte a gyermekét a lány. Ha egy harmadik vonalbeli kórházban szült volna, ahol a betegek nyilvántartását nem őrzik annyira, akkor esetleg tudtam volna tenni valamit az ügy érdekében. De amikor kiderült, hogy a St. Mary Kórházról van szó, akkor már tudtam, hogy minden hiába.

- De ha nyilvántartás létezik, akkor abba bele is tudunk nézni.

- Én nem vagyok betörő, Mr. Cain. Nincs annyi pénzt a világon, amennyiért erre rá tudna venni. De ha sikerülne megszerezni a nyilvántartásokat, a gyermek adatait valószínűleg titkosították, és a kód nélkül sehová sem jutnánk.

- Ezt nem hiszem el - mondta Junior.

- Tudom, mire gondol, Mr. Cain. Higgye el, én sem fordítanék hátat ekkora összegnek, ha legalább kicsinyke lehetőséget látnék arra, hogy megszerezsem az információkat.

A nyomozó szomorú tekintettel nézett Juniorra, amely nyilvánvalóvá tette számára, hogy Seraphim gyermeke elérhetetlen számukra.

Junior végigsétált a linóleumborítású folyosón, a lépcsőn lement az utcára, és észrevette, hogy esik az eső. Fázósan húzta össze magán kabátját.

A ház földszintjén működő sztriptíz bár hívogatóan melegnek látszott.

A feliratok szerint topless műsort adtak. Bár Junior már több mint egy hete San Franciscóban tartózkodott, még nem sikerült bejutnia ilyen előadásra.

Most úgy érezte, végre itt a kedvező alkalom.

Egyetlen dolog zavarta csak: attól tartott, hogy Nolly Wulfstan szintén ezt a klubot választja, hogy munkája végezetével legurítson néhány korsó sört, hiszen ez volt a legközelebb. A detektív valószínűleg nem hinné el, hogy Junior nem a félmeztelen lányok, hanem a táncművészet kedvéért jött el ide.

Junior tehát inkább úgy döntött, hogy visszatér új Chevrolet Impala autójához, amelyet néhány házzal arrébb parkolt le.

Nyomasztó hangulatba került. Úgy érezte, valahol az esőtől csillogó utcákon, ezekben a házakban fenyegetően vár rá a fiú: egy félig fekete, félig fehér gyermek, aki hatalmas veszélyt rejt Junior Cain számára.

53. fejezet

Nolly kicsit furcsán érezte magát, ahogy végigsétált a North Beach-i főutcán, kezében a piros-fehér pöttyös esernyővel. Az esernyőt egy feledékeny ügyfele hagyta az irodájában hat hónappal korábban. Ha nem tette volna, Nolly most bőrig ázott volna az esőben.

A férfi kiváló nyomozó volt, ám ami a mindennapi élet apróságait illeti, közel nem volt olyan alapos, mint amennyire szerette volna. Rendszerint elfelejtette a szennyestartóba dobni piszkos zoknijait, és egyszer az is előfordult vele, hogy egy keresztüllőtt kalapot majdnem egy évig vi-

selt, mielőtt végre rászánta magát, hogy vegyen magának egy újat.

Manapság nem sok ember viselt kalapot. Nolly azonban kamaszkora óta kedvelte a fejfedőket. San Francisco gyakran volt szeles, ő pedig már fiatalkorában elkezdte hullajtani a haját.

A fején levő kalapot egy korrupt rendőr lőtte keresztül üldözés közben.

Tíz évvel ezelőtt történt, és ez volt az első és egyben az utolsó alkalom is, hogy valaki rálőtt Nollyra. Munkája rendszerint nem volt ilyen mozgalmas. Napjai leginkább a megszokott rendben teltek, elsősorban azért, mert nagyon körültekintően válogatta meg az ügyeit: ez azt jelentette, hogy igyekezett távol tartani magát az Enoch Cain-típusú ügyfelektől.

Elindult az irodájától négy háztömbnyire levő Tollman-épület felé, amelyet az 1930-as évek art deco stílusában építettek.

A negyedik emeleten dr. Klerke irodájának ajtaja nyitva állt. Mivel a rendelési idő már véget ért, a kis várószoba üres volt.

A folyosóról három, szerényen berendezett szoba nyílt. Kettőben orvosi rendelő működött, a harmadik helyiségen pedig a recepciós és a doktornő osztozott.

Kathleen Klerke nagyobb rendelőt is megengedhetett volna magának, ha férfinak születik. A nő sokkal jobban odafigyelt betegei kényelmére, mint a Nolly által ismert férfi fogorvosok, a nemi előítéletnek köszönhetően azonban Klerke doktornő sosem juthatott a csúcsra.

Amikor Nolly felakasztotta esőkabátját és sapkáját az ajtó melletti fogásra, Kathleen Klerke doktornő megjelent az ajtóban. - Készen áll a szenvedésre?

- Már alig várom.

A férfi egy szó nélkül beült a fogorvosi székbe.

- Egészen kevés Novocainnal is meg tudom csinálni - mondta a doktornő -, így a zsibbadás elmúlik vacsoraidőre.

Kivette az ideiglenes tömést a fogsor bal alsó részén található második órlőfogról, és porcelántöméssel helyettesítette, amelyet aznap reggel szállított le a laboratórium.

Nolly kezelés közben szívesen nézte a doktornő kezét. Hosszú, karcsú, kecses ujjai voltak, olyanok, mint egy kamaszlánynak.

A nő arca is tetszett neki. Egyáltalán nem viselt sminket, haját pedig hátul kontyba fogva hordta.

Amikor a kezelést befejezte, a doktornő odanyújtott neki egy tükröt, hogy a férfi megcsodálhassa az új tömést. Kathleen már öt éve dolgozott a fogorvosi szakmában, és még sohasem tette próbára Nolly türelmét. Mindig sikeresen javította meg azt, amit a természet elrontott, s ezzel Nollynak tökéletes fogsort és gyönyörű mosolyt ajándékozott. A mai alkalom egy hosszú kezeléssorozat vége volt.

Kathleen kiengedte és megrázta a haját, majd Nolly elvitte vacsorázni a kedvenc helyükre. Elég gyakran jártak ide, így a főpincér és az összes pincér névről ismerte őket.

Nollyt általában mindenki Nollynak szólította, Kathleen azonban az étteremben Mrs. Wulftan volt.

Martinit rendeltek, és amikor Kathleen a menüt böngészve megkérdezte férjét, hogy mit szeretne vacsorázni, a férfi így szólt:

- Azt hiszem, kagylót.

- Bizonyára szükséged van rá - válaszolta a nő, és pajkosan elmosolyodott.

Jeges martinit iszogattak, Kathleen pedig az ügyfeléről kérdezte férjét. - Azt hiszem, bevette a történetet, nem fogom többé látni - válaszolta a férje.

Az igazság ugyanis az volt, hogy a Seraphim White gyermekének örökbefogadási dokumentumait nem zárták le a törvény szerint, mert a gyermek gondozását a vér szerinti családjára bízták.

- És mi van akkor, ha rájön az igazságra? - aggodalmaskodott Kathleen.

- Valószínűleg azt fogja hinni, hogy nem értek a szakmámhoz. Ha netán újra eljön, hogy visszakövetelje az ötszáz dollárját, hát, esküszöm, visszaadom.

Nollyt és Kathleent egy bálon mutatták be egymásnak, amikor a foxtrott- és swing-versenyben mindketten új partnereket kerestek. Nolly öt évvel azelőtt kezdett el táncolni, hogy Kathleennel találkozott.

- És elmondta végül, hogy miért akarja megtalálni a gyermeket? - kérdezte a feleség.

- Nem, de egészen biztos vagyok benne, hogy a gyermek nagyobb biztonságban van, ha nem

talál rá.

- S miért gondolja, hogy a gyermek kisfiú? - kérdezte a nő.
  - Mert én nem igazítottam helyre. Minél kevesebbet tud, annál jobb. Fogalmam sincs, mik a motivációi, de semmiképpen sem tűnik jó szándékúnak a fickó.
  - Légy óvatos, Sherlock.
  - Nem ijeszt meg - válaszolta Nolly.
  - Soha senki nem ijeszt meg. De a kalapodat most is eltalálhatják.
  - Képzeld, tízezer dollárt ajánlott, hogy törjek be a Katolikus Család Szolgálathoz.
  - Erre gondolom, azt mondtad neki, hogy az óradíjad húszezer dollár, ugye?
- Később otthon, az ágyban, miután Nolly bebizonyította, hogy valójában nem volt szüksége a kagylóra, megfogták egymás kezét. A hosszú csendet Nolly törte meg: - Milyen különös.
- Micsoda?
  - Az, hogy velem vagy.
  - Mert kedves vagy, erős, udvarias és alázatos.
  - És ennyi elég?
  - Te buta.
  - Cain úgy néz ki, mint egy filmsztár.
  - És szépek a fogai? - kérdezte a nő.
  - Nem túl rosszak. De nem is tökéletesek.
  - Akkor csókolj meg, Mr. Tökéletes.

54. fejezet

Minden anya úgy gondolja, hogy az ő gyermeke a legszebb. Ez a meggyőződése egészen százéves koráig megmarad, még akkor is, ha gyermeke már nyolcvanéves aggastyán.

Az anyák azt is hiszik, hogy gyermekeik okosabbak a többiekénél. Szomorú azonban, hogy az idő és gyermekeik döntései általában arra kényszerítik az anyákat, hogy véleményüket felülbírálják.

Barty életének első évében Agnes hónapról-hónapra egyre határozottabban hitte, hogy kisfia rendkívüli intelligenciával született. A második hónap végére a legtöbb kisbaba elmosolyodik, ha mosolygó arcot lát maga előtt, a negyedik hónapban pedig már maguktól is képesek mosolyogni. Barty már a második héten gyakran mosolygott. A legtöbb kisbaba a harmadik hónapban nevet fel hangosan, Barty első nevetése azonban már a hatodik héten megörvendeztette a családot.

A harmadik hónap elejére - amely az átlagos csecsemőknél általában az ötödik hónap végére esik - már képes volt szótagokat kimondani: ba-ba-ba, ga-ga-ga, la-la-la, ca-ca-ca.

Négy hónapos korára - amely a hetedik hónap végére tehető - kimondta a „mama” szót, és világosan értette a szó jelentését. Ettől kezdve, ha magára akarta vonni a figyelmet, mindig ezt a szót mondta.

Öt hónapos korára már tudott „kukucs”-ot játszani, hat hónaposan pedig, ha valamiben meg tudott kapaszkodni, hosszú ideig álldogált.

Tizenegy hónapos korára már tizenkilenc szót megtanult: bár ebben a korban a legokosabb gyerekek is általában csak három-négy szót ismernek.

Az első szavai, a mama és a papa voltak, amelyre Agnes tanította a kisfiút, miközben Joeyről is képeket mutogatott neki. A harmadik szó, amit megtanult, a süti volt.

Edomot általában Ebomnak szólította, Mariát pedig Majának.

Amikor Bartholomew először azt mondta Kajob, és kinyújtotta egyik kezét nagybátyja, Jacob felé, a férfi örömeben elsírta magát.

A kisfiú tíz hónapos korában járni kezdett.

Tizenkét hónapos korára szobatisztává vált és minden alkalommal, amikor vécére szeretett volna menni, büszkén és hangosan közölt mindenkivel: Barty bili.

1966. január 1-jén, öt nappal Barty első születésnapja előtt Agnes észrevette, hogy a kisfia lábujjaival játszik. De nem egyszerűen csak babrálta a lábujjait, hanem mintha számolta volna őket. Aztán maga elé emelte két kezét és ujjjaival is ugyanígy tett. Agnes meglepetten figyelte kisfiát,

mert úgy gondolta, ilyen korban a gyermeknek még nem lehet fogalma a számokról.

- Drágám - mondta Agnes, és leguggolt kisfiú mellé. - Mit csinálsz?

Barty elmosolyodott, és felemelte az egyik lábát.

- Azok a lábujjaid - mondta Agnes.

- Lábujj - ismételte a kisfiú a számára teljesen új szót.

Agnes megfogta az egyik lábujját és újra ismételte: - Lábujj.

Barty felnevetett. - Lábujj.

- Ügyes vagy, kisfiam.

Barty a lábára mutatott. - Lábujj, lábujj, lábujj. lábujj, lábujj, lábujj, lábujj, lábujj lábujj.

- Nagyon ügyes kisfiú vagy, bár a szókincsed még némi bővítésre szorul.

Ekkor Barty felemelte egyik kezét és mozgatni kezdte ujjait: - Lábujj, lábujj, lábujj, lábujj, lábujj.

- Nem, kézujj. Ujj - javította ki az anyja.

- Lábujj, lábujj, lábujj, lábujj, lábujj.

- Persze, lehet, hogy én tévedek.

*

Öt nappal később, Barty születésnapjának reggelén, amikor Agnes és Edom a konyhában tartózkodtak, hogy előkészítsék a délután kihordásra kerülő pitéket, Barty a székében üldögélt és vaníliás kekszket majszolt. A kisfiú apró ujjáival minden morzsát felszedezett és megevett.

A konyhaasztalon egymás mellett sorakoztak a szőlős-almás sütemények.

Barty az asztalra mutatott. - Süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti.

- Nem a tiéd - mondta neki Agnes. - A tiéd a hűtőben van.

- Süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti - ismételte Barty elégedetten.

- Senki nem szokott sütit reggelizni - jelentette ki Agnes. - Majd vacsora után kapsz belőle.

Barty azonban az asztal felé mutogatva apró ujjacskájával tovább ismételte: - Süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti.

Edom elfordult a doboz élelmiszertől, amit pakolt és elgondolkodva nézett a süteményekre:

- Nem gondolod, hogy...?

Agnes a bátyjára nézett. - Mit nem gondolok?

- Az nem lehet - mondta Edom.

- Süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti, süti.

Edom elvett az asztalról két süteményt és a tűzhely melletti pultra tette.

A kicsi Barty követte szemével nagybátyja mozdulatait és újra az asztalra nézett: - Süti, süti, süti, süti, süti, süti.

Edom még két süteményt áttett a pultra.

Barty négyszer mutatott az asztal felé és azt mondta: - Süti, süti, süti, süti.

Agnes keze remegni kezdett és úgy érezte, mindjárt összecsaplik, de azért ő is elvett két süteményt az asztalról.

Barty ekkor megszólalt: - Süti, süti.

Agnes visszatett két süteményt az asztalra.

- Süti, süti, süti, süti - mondta Barty anyjára mosolyogva.

Agnes csodálkozva tekintett kisfiára. A meglepetéstől és a félelemtől úgy érezte, hogy meg sem tud szólalni. Bár először nem is értette, hogy a kisfiú ügyessége miatt döbrenti meg ennyire.

Egy, kettő, három, négy - Edom elpakolta az asztalról a süteményeket. Bartyra nézett, majd az üres asztalra.

Barty szomorúan sóhajtott fel. - Nincs süti.

- Ó, istenem - mondta Agnes.

- Még egy év - szólalt meg Edom -, és Barty vezetheti helyettem az autót.

Agnes hirtelen megértette, hogy azért fél, mert apja állandóan azt mondogatta, hogy bűn, ha valamiben ki akarnak tűnni, s ezért egy napon meg fognak lakolni. Az apjuk a szórakozás minden formáját bűnnek tartotta és úgy gondolta, hogy bárki, aki az örömet keresi az életben, elveszett lélek. Az igazi bűnösöknek azonban azokat tartotta, akik másokat szórakoztattak, mert bennük túlteng az önteltség, a büszkeség, folyton csak csillogni akarnak, hamis bálványként szeretnék feltüntetni

magukat, és azt akarják, hogy mindenki istenként imádjá őket. A színészek, zenészek, énekesek és írók tevékenységüknél és egoizmusuknál fogva a pokolra kerülnek, mert úgy tekintenek munkájukra, mint az Istenével egyenértékűre. A kitűnni vágyás a lélek romlottságát jelzi. Apjuk szerint a tehetség nem az Isten, hanem az ördög adománya, és ezen keresztül akarja eltávolítani az embert az imádságtól, a megbánástól és a kötelességtől.

Tehetség nélkül viszont az emberiség nem fejlődhetett volna, anélkül nem lenne haladás. Agnest megdöbbenetette, hogy apja filozófiája még mindig ilyen elevenen él benne, hiszen szüség-telenül nyomasztotta. Eddig úgy gondolta, apja befolyását teljesen sikerült leráznia magáról.

Ha gyönyörű kisfiáról kiderülne, hogy csodagyerek, tehetségéért hálát adna az Úrnak, és mindent megtenne, hogy küldetését beteljesítse.

Agnes a konyhaasztalhoz sétált és a gyermek előtt állva kitérte karját, jelezve, hogy valóban nincs több sütemény.

Barty karjával ugyanolyan mozdulatot tett, szemei elkerekedtek, aztán tétován kérdezte: - Nincsen süti?

- Így van - válaszolta az anyja, és a kisfiúra mosolygott.

A kisfiú csalódottan kiáltott fel: - Nincs süti!

- Nincs süti! - erősítette meg Agnes. Aztán odaszaladt a kisfiúhoz, és elhalmozta csókjaival.

55. fejezet

Az Amerikában élő kínai bevándorlóknak - akik közül rengetegen éltek San Franciscóban - 1965 a kígyó éve volt. Junior Cain számára azonban a fegyverek évének lehetett volna nevezni, bár nem úgy indult.

San Franciscóban töltött első éve mind a nemzet, mind pedig a világ számára jelentős volt. Winston Churchill, aki vitathatatlanul az évszázad egyik legjelentősebb alakja volt, ebben az évben hunyt el. Az Egyesült Államok ekkor indította első légicsapását Vietnam ellen, Lindon Johnson pedig százötvenezerre emelte a bevetendő katonák létszámát. Egy szovjet űrhajós a történelem során első ízben kerülte meg űrhajójával a Földet. Véres zavargások voltak Wattsban öt napon át. Beiktatták az 1965-ös választójogi törvényt. A Los Angeles Dodgers játékos, Sandy Koufax kiváló eredményt nyújtott az egyik meccsen. Meghalt T. S. Eliot költő, akinek a könyvklubon keresztül Junior is megvásárolta egyik kötetét. Több híres ember is elhunyt ebben az évben: Stan Laurel, Nat King Cole, Le Corbusier, Albert Schweitzer és Sommerset Maugham. Indira Gandhi lett India első női miniszterelnöke, a Beatles elképesztő sikere pedig tovább folytatódott.

Azt leszámítva, hogy megvásárolta T. S. Eliot könyvét - amelyet nem volt ideje elolvasni -, Juniort csak kevésbé foglalkoztatták a napi aktualitások, mert ezek mind a jelen eseményei voltak, ő pedig megpróbált inkább a jövőre koncentrálni.

A város egyik legmagasabb pontján, a Russian Hill-en lakott egy viktoriánus stílusban épült házban. Lakásában volt hálószoba, tágas konyha, egy világos nappali, amelynek az ablakai a forgalmas Lombard Street-re néztek.

Junior képtelen volt elfelejteni a Thomas Vanadium házában uralkodó spártai egyszerűséget és úgy döntött, lakását is ennek jegyében rendezze be. A lehető legkevesebb bútort vásárolta, bár mind vadonatúj volt és sokkal jobb minőségű, mint a Vanadium házában látott használt darabok.

A falakat is csupaszon hagyta. A lakásban csupán egyetlen műalkotást lehetett látni. Junior beiratkozott az egyetemen egy művészettörténeti tanfolyamra, és szinte naponta járta a galériákat, hogy elmélyíthesse és finomíthassa tudását. Úgy döntött, hogy addig nem vásárol magának műtárgyakat, amíg nem dicsekedhetett olyan szaktudással, mint a város akármelyik múzeumának igazgatója.

Az egyetlen tárgy, amelyet mégis megvásárolt, egy fiatal művész alkotása volt, akit Baval Poriferannak hívtak, és akiről a művészettörténészek országszerte azon a véleményen voltak, hogy hosszú és jelentős karrier áll előtte. A szobor több mint kilencezer dollárjába került, ami túlzásnak tűnhet egy olyan embertől, aki megpróbál nehezen szerzett és körültekintően befektetett vagyonából megélni, úgy gondolta azonban, hogy a szobor jelenléte azt sugallja róla, hogy kitűnő ízléssel és rendkívüli értelemmel megáldott férfiú.

A két méter magas szobor egy ruhátlan női alakot formázott. Anyaga hulladék vas volt, amely néhány helyen már rozsdásodott vagy egyéb módon korrodált. A szobor lábát a művész különböző méretű kerekekből állította össze. A lábaihoz dugattyúkat, csöveket és szögesdrótot használt fel. A művész hatalmas melleket kreált a szobornak: két óriási levesestál, a mellbimbók szerepét pedig dugóhúzókat töltötték be. A szobor gereblyeszerű ujjai védekezőn borultak az alaktalan mellekre. Arca hajlított villákból és ventilátorelemekből állt, üres fekete szemgödre pedig iszonyatos szenvedésről árulkodott. Nyitott ajkai rémülettel tekintettek a világra.

Néha, amikor Junior hazatért a galerialátogatásról vagy egy étteremben töltött estéről, az *Ipari nő* szobra, ahogy a művész nevezte, jeges rémülettel töltötte el. Előfordult, hogy amikor hazatért, félelmében felkiáltott, mert azután jött rá arra, hogy az csak Poriferan műalkotása.

Ha az éjszaka közepén egy rémálomból verejtékben úszva felébredt, néha azt hitte, hogy a fémlábak csikorgását hallja.

Ilyenkor rendszerint mozdulatlan maradt és egy ideig figyelt, amíg a síri csend meg nem győzte arról, hogy a hangot csak az álmaiban hallotta, nem pedig a valóságban. A csend rendszerint nem nyugtatta meg Juniort, ezért felkelt és bement a nappaliba, hogy megbizonyosodjon arról, a szobor valóban ott van, ahová eredetileg tette.

Tisztában volt azzal, hogy ez a valódi művészet célja: felkavarjon, zavarba ejtsen, hogy eleged legyen a világból, és aláassa valóságérzetet. Mindezt csupán azért, hogy ezzel arra készítessen, újragondold mindazt, amit a világról tudsz. A legvalódibb művészet érzelmileg darabokra tör, intellektuálisan tönkretesz, fizikailag beteggé tesz, és gyűlölettel tölt el azon kulturális hagyományok iránt, amelyek gúzsba kötnék bennünket és lenyomnak, megnyomorítanak és belefojtanak a hétköznapiaság tengerébe. Junior mindezt már a művészeti kurzuson tanulta.

Május elején úgy gondolta, önfejlődéséhez hozzájárulna, ha franciául tanulna. Hiszen ez a szerelem nyelve.

Júniusban vásárolt magának egy pisztolyt.

De nem azért vette, hogy bárkit is megöljön vele.

Úgy tervezte, az év hátralevő részében egyáltalán nem követ el gyilkosságot. A szeptemberi, nem halálos kimenetelű lövöldözés igazán sajnálatos esemény lesz, zavart és fájdalmat fog okozni, de szükséges, és ha lehet, igyekszik majd a lehető legkevesebb fájdalmat és kárt okozni vele.

Július elején abbahagyta a franciaórákat. Úgy látta, képtelen megtanulni ezt a nyelvet, mert nagyon nehéz a kiejtés, és nevetségesnek találta a mondatszerkezeteket is. Egyébként pedig a csinos nők egyikét sem érdekelte, hogy beszél-e franciául, vagy sem.

Augusztusban elkezdett érdeklődni a meditáció iránt. A koncentrációs meditációval kezdte, amely során be kell hunyni a szemet, elménket kiürítve egy elképzelt tárgyra koncentrálni.

Instruktor, Bob Chicane - akivel hetente kétszer egy órát találkozott - azt tanácsolta neki, hogy képzeljen maga elé egy tökéletes gyümölcsöt, almát, szőlőt, narancsot, vagy bármi mást.

Ez a módszer azonban nem működött Juniornál. Furcsa módon, amikor megpróbált a fejében elképzelni egy gyümölcsöt, gondolatai csakhamar a szex irányába terelődtek. Ennek következtében pedig egyre izgatottabb lett, és képtelen volt kitisztítani gondolatait.

Hamarosan azonban rájött, hogy ha egy tekebábut képzel maga elé, akkor a meditáció működik. Úgy tűnt, hogy ez a sima és elegáns tárgy végre segített Juniornak a koncentrációban, és a libidóját sem piszkálta fel.

Szeptember 7-én, kedden este tizenegykor, miután félórát töltött lótuszülésben és egy fehér bábura gondolt, két fekete csíkkal a nyakán, hasán az egyes számmal, Junior lefeküdt és beállította az órát hajnali háromra, amikor majd belövi magát.

Az éjszaka jól aludt és frissen ébredt, majd felhajtotta a takarót.

Az éjjeliszekrényen egy pohár víz állt és egy gyógyszeres üveg, benne néhány fájdalomcsillapító kapszulával.

A gyógyszert még a rehabilitációs kórházból lopta, ahol annak idején dolgozott. A lopott gyógyszerek közül volt, amit eladott, ezt azonban megtartotta.

Lenyelte a kapszulát, és vizet ivott rá. Aztán az üveget visszatette az éjjeliszekrényre.

Felült az ágyban, és egy kis időt töltött kedvencének, Caesar Zedd munkájának az olvasásával, amelynek a címe „*Te vagy a világ*” volt. A könyv azzal foglalkozott, hogy miért az önzést tartják az összes emberi motiváció közül a leginkább félreérthető, ugyanakkor mégis erkölcsös, racio-

nális és bátor motivációnak.

A fájdalomcsillapító nem morfiomalapú volt, így jelenlétét a szervezetben nem jelezte álmoság vagy az érzékek eltompulása. Negyven perc múlva azonban biztos volt abban, hogy már hatott, ezért félretette a könyvet.

A pisztoly megtöltve hevert az éjjeliszekrényen.

Kék csíkos pizsamájában keresztülsétált a szobán, és felkapcsolta a lámpát.

A konyhában a fiókból elővett egy tiszta törülőruhát, odavitte a gránittal borított szekreterhez és leült a telefon mellé. Kezében tartotta 22 mm-es, olasz gyártmányú pisztolyát.

Miután kitalálta, hogy mit kell mondania, felhívta a San Franciscó-i Rendőrfőkapitányság ügyeletét.

Amikor a központos felvette a telefont, Junior felordított: - Eltaláltak! Jézusom! Lelőttek! Segítsenek, kérem, küldjék a mentőket! Siessenek!

A központos megpróbálta megnyugtatni Juniort, ő azonban hisztérikusan kiabált tovább. Levegőt kapkodva színlelte a fájdalmat, és remegő hangon mondta meg a nevét, címét és telefonszámát.

A központos kérte Juniort, hogy maradjon vonalban, és semmiképpen se tegye le, hanem beszéljen hozzá. Ennek ellenére Junior letette a kagylót.

Fegyverrel kezében előrehajolt.

Tíz, húsz vagy talán harminc másodperccel később a telefon megszólalt.

A harmadik csengésre a kezében levő pisztollyal Junior ellőtte bal lábának nagylábujját.

Úristen!

A lövés hangosabb volt - a fájdalom pedig kezdetben kisebb -, mint ahogy várta. A robbanásszerű hang hosszú ideig visszhangzott az apartmanban.

Eldobta a fegyvert. A hetedik csengésre felkapta a telefont.

A hívó minden bizonnyal a rendőrségi központos volt, ezért Junior úgy ordított, mint a fába szorult féreg, közben pedig azon gondolkodott, hogy kiáltásai elég hitelesek-e, hiszen nem volt ideje előzetesen gyakorolni. Egy idő után azonban a fájdalomcsillapító hatása ellenére valóban majdnem megőrült a fájdalomtól.

Kétségbeesetten zokogva dobta el a telefonkagylót, és megragadta a törölközőt. A ruhát szorosán a szétlőtt lábfejére tekerte, és nyomást alkalmazott a vérzést csökkentésére.

A lelőtt lábujj a szoba túlsó végében hevert a fehér járólapon.

Úgy érezte, mindjárt elájul és meghal.

Több mint huszonhárom éven át egyáltalán nem törődött nagylábujjával, mert annyira természetesnek vette létezését, mondhatnánk, szégyenteljes módon egyáltalán nem vett róla tudomást. Most azonban egyszerre végtelenül értékessé vált.

Látása kezdett elhomályosulni.

Egyre jobban szédült, és amikor felállt a székből, hirtelen elterült a padlón.

Igyekezett a törölközőt a lábfejen tartani, de a vér gyorsan átütött rajta.

Nem szabad elájulnia, nem mert elájulni.

Az, ami később történik, nem számított, csak maga az esemény volt a lényeges. Nem szabad, hogy a múlton keseregjen, mindig előre kell néznie.

Zedd eme filozófiája korábban működött nála, most azonban egyre nehezebb volt elfelejtkeznie az előzményekről, hiszen saját lábujjától vált meg.

Mivel mindenáron megpróbált eszméleténél maradni, Junior azt mondogatta magának, hogy mindig a jövőre kell összpontosítani, a jövőnek kell élni; szabaduljon meg a haszontalan múlttól és a nehéz jelentőtől, a jelen körülmények között azonban nem tudott elég sokáig a jövővel foglalkozni, mert a fájdalom minduntalan visszarántotta a jelenbe.

Juniornak úgy tűnt, az, Ipari nő egyre csak közeledik felé. Már a hallban van.

Junior annyira kétségbeesetten zokogott és zihált, hogy nem hallotta tisztán, vajon a zajt valóban a szobor okozza-e, vagy csak képzelődik.

Megfordult a padlón, hogy kilásson a konyha ajtaján. Úgy gondolta, hogy könnyein keresztül egy Frankenstein-szerű szörnyet fog látni, amely a hallon keresztül közelít felé.

Ekkor megszólalt a csengő.

A rendőrség. Az idióta rendőrség. Képesek becsöngetni, amikor tudják, hogy Juniornak lőtt

sebe van. Képesek nyomni a csengőt, amikor tudják, hogy itt fekszik tehetetlenül, az Ipari nő szobra mindjárt elkapja, lábujja pedig a konyha másik felében hever. Junior úgy gondolta, már annyi vért vesztett, hogy lassan vérátömlesztésre lesz szüksége. És ezek a szemetek még azt várják tőle, hogy teát és aprósüteményt szolgáljon föl nekik tálcán.

- Törjék be az ajtót! - ordította.

Junior bezárva hagyta a bejárati ajtót, mert úgy gondolta, hogy ha kinyitja, akkor talán úgy fog tűnni, mintha meg akarta volna könnyíteni a bejutásukat, ami esetleg gyanakvóvá tette volna a rendőrséget.

- *Törjék be azt az átkozott ajtót!*

Hosszúnak tűnő idő múlva odakintről végre betörték az ajtót. Junior elégedetten szemlélte az eseményeket.

A betört ajtón keresztül több egyenruhás férfi jött be a lakásba. Juniort az oregoni zsarukra emlékeztették, akik szintén különböző színű egyenruhákat viseltek. Ugyanolyan volt az arcuk is: kemény tekintetű és gyanakvó.

Junior attól félt, hogy ha esetleg Vanadium megjelenik közöttük, ismét hányásrohamot kap.

- Azt hittem, hogy betörő jár a lakásban - nyögte Junior.

A rendőrséget hamarosan követte a mentő is, akik elárasztották a lakást, miközben Junior kétségbeesetten szorította lábára a törlőruhát.

Az egyik rendőr körülnézett a lakásban, majd hamarosan visszatért. - Nincs nyoma behatolónak.

- Azt hittem, hogy valaki betört.

- Nem történt erőszakos behatolás.

Junior elgyötört arccal közölte: - Baleset volt.

A rendőr egy ceruzánál fogva felemelte a 22 mm-es pisztolyt, hogy ne maszatolja el az ujjlenyomatokat.

- Az enyém - közölte Junior, és a tárgy felé biccentett.

A rendőr elkerekedett szemmel kérdezte: - Saját magát lőtte meg?

Junior megpróbált ártatlan képet vágni. - Zajokat hallottam a lakásban, ezért körülnéztem.

- Azt mondja, hogy saját magát lőtte lábon?

- Igen - válaszolta Junior.

- Mégis hogyan történt?

- Ideges voltam - válaszolta Junior és hirtelen felnyögött, amikor az egyik mentős durván ért a lábához.

Két újabb rendőrtiszt lépett a konyhába, akik alaposabban körüljárták a lakást. Meg voltak lepődve.

Junior mindannyiukat lelőtte volna legszívesebben, de csak ennyit mondott: - Tartsák meg, a maguké lehet, vigyék innen a fenébe.

- A maga fegyvere? - kérdezte az egyik tiszt, aki leguggolva vizsgálta a padlót.

- Soha többé nem akarom látni. Gyűlölöm a fegyvereket. Jézus, mennyire fáj!

Aztán végre a mentőautóba tették, és bevitték a sebészetre, ahol egy időre elaltatták.

A mentősök egy kis nejlonszakba tették lábujjának maradványait, és bevitték a kórházba, ám a sebészek nem tudták visszavarni, mert a szövetek súlyosan roncsolódtak.

A kórházban tehát csupán leápolták a csonkot, és bekötözték a lábát. Junior tulajdonképpen örült ennek, mert ha sikerül visszavarniuk a hiányzó testrészt, a gyógyulás bizonyára egy örökkévalóság lett volna.

Szeptember 10-én, pénteken reggel valamivel több, mint negyvennyolc órával a lövés után már jól érezte magát, és kitűnő hangulatban volt.

Boldogan írta alá a rendőrségi űrlapot, amelyen elismeri, hogy a pisztoly az övé volt, és június végén vásárolta. San Francisco városának programja keretében összegyűjtötték, illetve begyűjtötték a fegyvereket, hogy aztán szétszedjék és az alkatrészekből valami mást készítsenek.

Szeptember 23-a csütörtöki nap volt, és a sorozási bizottság újabb időpontot tűzött ki decemberre, Junior fizikai állapotának vizsgálatára.

Junior elgondolkodott lábujja elvesztésén, amely bár tragikus volt, mégis életének fontos és elkerülhetetlen eseménye. Az orvosokkal és az ápolóknokkal sokat viccelődött a baleseten, általában

pedig nagyon bátran viselkedett, amiért a körülötte levők csodáltak.

De bármennyire is sokkolta ez az esemény, ebben az évben nem ez volt a legborzasztóbb dolog, ami vele történt.

*

Gyógyulás közben rengeteg ideje maradt a meditáció gyakorlására. Olyan magas szintre fejlesztette képességét, hogy kizárólag a bábura koncentrálnon, hogy ezalatt képes volt minden másról feledkezni. Ebből a transzállapotból még a kitartóan csörgő telefonok sem tudták kimozdítani. Sőt, amikor Junior eggyé vált a bábuval, még Bob Chicane, a tanára sem tudta őt megzavarni.

Rengeteg időt szentelt Bartholomew keresésére is.

Januárban, amikor az elkésérítő jelentést kapta Nolly Wulfstantól, Junior nem volt meggyőződve arról, hogy a magánnyomozó mindent megtett a nyomozás érdekében.

Úgy döntött, hogy hamis nevet használ, és azt állítja magáról, hogy régebben örökbe fogadták és elindult, hogy felkeressen néhány gyermekelhelyezéssel foglalkozó szervezetet, valamint állami és szövetségi ügynökségeket. Rá kellett azonban jönnie, hogy Wulfstan nem hazudott: az örökbefogadási jegyzőkönyveket törvényesen zárták le az örökbeadó szülők védelmében, és ezekhez egyszerűen lehetetlen hozzájutni.

Junior tehát nem tudott mit tenni, várta, hogy megszállja az ihlet, és egy másik úton indulhasson el Bartholomew felkutatására. Azt már tudta, hogy nem a Spruce Hills-i telefonkönyvet kell átnéznie, hanem a San Franciscó-it.

Bár a város alapterülete nem volt nagy, Junior tudta, hogy hatalmas feladat áll előtte. San Franciscóban többszázezer ember élt.

De ami még ennél is rosszabb, a Seraphim gyermekét adoptáló szülők bárhol lakhatnak a kilenc megyéből álló San Franciscói-öböl környékén. Ez pedig több millió név átnézését jelenti.

Junior emlékeztette magát, hogy a szerencse mindig kedvelte a kitartó embereket, és a dolgoknak a pozitív oldalát kell nézni, ezért magával a várossal kezdte, azon belül pedig a Bartholomew vezetéknevű emberekkel. Ez még viszonylag áttekinthető szám volt.

A Katolikus Család Szolgálat munkatársának adva ki magát, minden egyes Bartholomew-t felhívott, és a gyermek örökbefogadásáról érdeklődött. Voltak, akik a kérdéstől zavarba jöttek, és voltak, akik állították, hogy nem fogadtak gyermeket örökbe, így ezeket Junior kihúzta a listáról.

Néhány esetben azonban a hívott emberek felkeltették gyanakvását, ezért Junior a lakóhelyüket is kinyomozta. Úgy döntött, ezeket egy ideig figyelni, és szomszédaikat is kikérdezi, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy nem hazudtak.

Március közepére leellenőrizte az összes Bartholomew vezetéknevű San Franciscó-i lakost. Tudta, hogy Seraphim gyermekének biztosan nincs telefonja, hiszen még gyermek volt, bár olyan, aki veszélyt jelentett Junior számára.

A Bartholomew név azonban nem volt szokványos keresztnév, és a logika szabályai szerint, ha a gyermeket most Bartholomewnek hívják, akkor valószínűleg az örökbefogadó apja vezetéknevét viseli. Ezért úgy gondolta, a keresés sikerrel járhat.

Junior továbbra is fenyegetve érezte magát, de bízott az ösztöneiben, és nem volt hajlandó élete minden egyes pillanatát az ügynek szentelni. Végül is azért él, hogy jól érezze magát. Három komoly feladata is volt: művelnie kellett magát, galériákat akart látogatni, és nőkkel megismerkedni.

Valószínűleg akkor fog Bartholomew-ra rátalálni, amikor a legkevésbé reméli, egy teljesen hétköznapi helyzetben. Ha így történik, fel kell készülnie arra, hogy a fenyegetést azonnal megszüntesse, bármilyen módon.

Egy hónapig lábadozott és orvosi kezelés alatt állt, de ezután már képes volt újra részt venni a hetente kétszer megtartott művészettörténeti kurzuson. Nem sokkal később galerialátogatásait is folytatta.

Hiányzó nagylábujja helyére kapott egy tömör, de rugalmas gumipótlást, amelyet kifejezetten az ő lábára készítettek, és ez kitöltötte cipőjében a hiányzó lábujj helyét. Ez az egyszerű segéd-eszköz segített abban, hogy újra tudjon cipőt hordani, novemberre pedig Junior már egyáltalán nem sántikált.

December 15-re, szerdára, újra behívták a sorozási bizottság elé, hogy alkalmasságát megvizsgálják. A gumibetétet a cipőjében hagyta és sántikált a bizottság előtt.

A sorozóbizottság azonnal alkalmatlanná nyilvánította Juniort a katonai szolgálatra. Junior halkán, de szenvedélyesen könyörgött, hogy adják meg neki a lehetőséget, hogy bebizonyítsa rátermettségét a fegyveres erőknél, a sorozóbizottság tagjait azonban nem hatotta meg Junior patriotizmusa, mert csak az érdekelte őket, hogy a mögötte álló sorköteleseket minél előbb ellenőrizték.

Hogy megünnepelje e jelentőségteljes eseményt, Junior bement egy galériába és megvásárolta gyűjteményének második darabját. Ezúttal nem szobrot, hanem festményt vett.

A művész nem volt olyan fiatal, mint Baval Poriferan, a kritika azonban széles körben ünnepelte és zseninek kiáltották ki. A neve Sklent volt. A fotója a galériában lógott, és megállapította, hogy nagyon veszélyesnek látszik.

A mestermű, amit vásárolt, egy mindössze negyvenszer negyven centiméteres festmény volt, amely kettőezerhatszáz dollárt kóstált. A teljes kép - amelynek címe *A rák a sötétből leselkedik rád, Első változat* - fekete volt és csak a jobb felső sarkában lehetett látni némi zöldes és sárgás maszatolmányt. A kép azonban Junior szerint minden pénzt megért.

Boldog volt, hogy minden nap művelheti magát, mert úgy érezte, élete így folyamatosan egyre jobb lesz. Ám akkor hirtelen történt valami, amely sokkal rosszabb volt, mint amikor a lábába lőtt. Tönkretette a napját, a hetét, az év hátralevő részét.

Miután megállapodott a galériával, hogy a festményt kiszállítják a lakására, Junior megállt egy szomszédos étteremben, hogy megebédeljen. Az étterem kitűnő, egyszerű ételeket szolgált fel: fasírtot, sült csirkét, makarónit és sajtot.

Junior a bárpulthoz ült, és egy sajtburgert meg egy sült krumplit rendelt magának, kólával.

Kaliforniába érkezése óta Junior önfelnevelési programjának másik eleme az volt, hogy ismert gourmet válik belőle, aki a kiváló boroknak is szakértője. San Francisco erre remek terepet nyújtott, mert a városban számtalan világhírű és színvonalas éttermet lehetett találni.

Alkalmanként azonban visszatért a gyökerekhez, és olyan ételt fogyasztott, amely megnyugvást adott neki. Ezért rendelt ma sajtburgert és sült krumplit.

Hamarosan kiszolgálták, ám amikor kinyitotta a sajtburger dobozát és leemelte a szendvics tetejét, hogy több mustárt nyomjon rá, egy fényes negyed dollárost talált a félig olvadt sajtban.

Junior azonnal leugrott a székről, és egyik kezében a mustáros dobozzal, másikban a doboz tetejével körbejárta az éttermet. Az örült nyomozót kereste. A halott, örült nyomozót. Attól rettegett, hogy megpillantja őt: szinte látta maga előtt vérző arcát és fejét, és mindenéből víz csöpögött, mintha éppen most mászott volna ki a Studebaker hátsó üléséről.

A bárpultnál nem sokan ültek, a bokszok azonban tele voltak. Junior úgy látta, hogy körülbelül hárman hasonlítanak Vanadiumra.

Végigrohant az éttermen, útközben félrelökösve a pincérnőket, s mind a három férfinek az arcába nézett, de természetesen egyik sem a nyomozó volt. Egy szellemet kergetett, aki azonban nem fog beülni a nap közepén egy étterembe.

Junior egyébként sem hitt a szellemekben. Kizárólag a hús-vér emberekben hitt, a pénzben és a hatalomban, magában és a jövőben.

Itt azonban nem szellemről van szó. Ez nem lehet halott ember. Csak valaki más tehetett, de amíg rá nem jön arra, hogy kicsoda, az egyetlen személy, akire gyanakodhat, csak Vanadium.

Az étteremben minden boksz egy hatalmas ablak előtt volt, és minden ablak az utcára nézett. Vanadiumot nem látta odakint.

Az étteremben mindenki Juniort figyelte, a fejek felé fordultak, és minden szem reá szegeződött, amikor eldobta a mustáros dobozt. Tébolyult állapotban rontott be az étterem hátsó részébe, a konyhába.

Két pincérnőt félrelökött az útból, majd elhaladt az egyik szakács mellett, aki a tojást és a marhahúst sütötte nyitott grillsütőn. A konyhában dolgozó többi szakács és kisegítő csak végignézett Junioron, és azonnal félreállt az útjából.

Junior kezdte elveszíteni önuralmát. Érezte, hogy nő benne a düh és a félelem.

Tisztában volt azonban azzal, hogy össze kell magát szednie. Most képtelen volt lassan és egyenletesen lélegezni, ahogy Zedd könyveiben olvasta, a mester egyetlen önuralomra vonatkozó tanácsát sem tudta felidézni.

Visszatért az étterembe, és amikor megpillantotta a pulton a tányérját, amelyen még mindig ott csillogott a negyed dolláros, hangosan elkáromkodta magát.

Újra visszatért a konyhába, az olajszagú ételek közé.

A kizárólag férfiakkól álló konyhai személyzet meglepődve nézett föl. Mindenhová benézett, ám sehol sem találta a nyomozót.

Kérdéseire nem kapott választ, ám ekkor megjelent előtte az étterem tulajdonosa és elálta útját. Junior ordibálni kezdett vele, és attól lehetett tartani, hogy a konfrontáció eldurvul.

A tulajdonos haragja kissé megenyhült, amikor Junior elmondta neki, hogy pénzt talált a sajtburgerében, sőt arra is hajlandó volt, hogy személyesen kíséresse vissza az ideges Juniort a székéhez, ahol bocsánatot kért tőle.

Juniornak azonban nem bocsánatkérésre volt szüksége. Problémáját az sem oldotta meg, hogy a főnök ingyen ebédet ajánlott föl neki. Az ingyen almás pite sem vigasztalta.

Junior magyarázatot akart, a szükséges magyarázatot azonban nem tudták megadni neki, mert rajta kívül senki sem ismerte a negyed dolláros jelentését.

Éhesen és letörve hagyta el az éttermet.

Ahogy elsétált az étterem ablakai előtt, látta a rámeredő értetlen arcokat. Végre van valami, amiről beszélgethetnek.

Mélységesen megdőbbsent saját viselkedésén.

Gyalog sétált haza. Útközben fegyelmezte magát, és lassan, egyenletesen lélegzett, engedte, hogy a feszültség feloldódjon benne. Megpróbált a jó dolgokra koncentrálni, mint például arra, hogy teljesen felmentették a katonai szolgálat alól, és vett egy Sklent-festményt.

A San Franciscóban karácsony előtt uralkodó vidám hangulat Juniort messze elkerülte. Kedve olyan borús volt, mint újonnan vásárolt festményének színei.

*

Amikor hazaért, Juniornak az az ötlete támadt, hogy felhívja Simon Magusson, ügyvédjét Spruce Hills-ben.

Ahogy leült a konyhában, a sarokszekrény elé, hogy felvegye a telefont, eszébe jutottak az elmúlt időszak eseményei. Aztán hirtelen érezte, hogy viszket a hiányzó lábujja. Teljesen fölösleges lett volna levenni a cipőjét és zokniját, hogy megvakarja a csonkot, mert az nem segített volna rajta. A lábujja helye viszketett, amit azonban nem tudott megvakarni.

Az ügyvéd hosszú idő után vette fel a telefont, és hangja kicsit ingerültnek tűnt.

A düllelt szemű, dagadt ügyvéd nyolcszázötvenezer dollárt zsebelt be Naomi haláláért, így hát a legkevesebb, amit megtehet, hogy információt gyűjt Juniornak.

Junior tudta, hogy óvatosnak kell lennie, hiszen nem mindennapi körülmények között hagyta el Spruce Hills-t, tizenegy hónappal korábban. Anélkül, hogy belekeverné magát bármibe is, vagy tudatlanságot kéne színlelnie, remélte, hogy megtud valamit Victoria haláláról és Vanadium hirtelen eltűnéséről. Azt is szerette volna megtudni, hogy a körütekintően megrendezett gyilkosság és eltűnés vajon meggyőzte-e a hatóságokat, vagy esetleg gyanakodnak.

- Mr. Magusson, maga egyszer azt mondta nekem, hogy ha Vanadium felügyelő bármikor zaklatna, akkor csak hívjam fel önt, és majd megszorogtatja. Nos, azt hiszem, beszélünk kéne erről.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy felkereste magát? - szólalt meg Magusson döbbsenten.

- Nos, azt hiszem, valaki zaklat...

- Vanadium?

- Az a gyanúm, hogy ő...

- Látta Vanadiumot? - folytatta Magusson a kérdezősködést.

- Nem, de én...

- Netán beszélt vele?

- Nem, nem, de mostanában...

- Tudja, mi történt errefelé, már ami Vanadiumot illeti?

- Micsoda? Már elég régen nem jártam arrafelé - hazudta Junior.

- Amikor az év elején felhívott, hogy keressek magának ott a környéken egy magánnyomozót, a rendőrség egy halott nőt talált, Vanadium pedig eltűnt. De először senki nem hitte, hogy a két esetnek köze van egymáshoz.

- Milyen nő?

- Vagy legalábbis, ha a rendőrség abban az időben tudta az igazságot, akkor sem állt elő

vele. Ezért nem is említettem magának akkoriban. Akkor még azt sem tudtam, hogy Vanadium eltűnt.

- Mégis miről beszél?

- A bizonyítékokból az derült ki, hogy Vanadium megölt egy itteni nőt, egy ápolónőt a kórházból. Talán szerelmi vita volt közöttük. A férfi felgyújtotta a nő házát, a nő holttestével együtt, hogy eltüntesse a nyomokat, de valószínűleg még így is azt gondolta, hogy rátalálnak, ezért eltűnt.

- És hová tűnt?

- Senki sem tudja, senki sem látta, legalábbis eddig nem.

- Nem, én sem láttam - jelentette ki nyomatékosan Junior. - Csak azt hittem, amikor elkezdtek itt zaklatni...

- Fel kéne hívni a San Franciscó-i rendőrséget, és állandó megfigyelést kérnie, hogy letartóztathassák, ha előkerül.

Mivel a helyi rendőrök már tudták, hogy Junior véletlenül lőtte meg magát, miközben egy nem létező betörőt keresett, már bizonyára nyilvántartásba vették. Ha tehát megpróbálná nekik elmagyarázni, hogy Vanadium egy negyed dollárossal zaklatja, és elmondaná azt is, honnan került elő az érme, akkor biztos, hogy teljesen idiótának tartanák.

Ezenkívül nem szeretne volna, ha a San Franciscó-i rendőrség megtudja, hogy korábban azal gyanúsították, Oregonban megölte a feleségét. Mert előfordulhatna például, hogy az egyik helyi buzgómócsing bele akarná ütni az orrát az ügyébe, és átkéretne a Naomi halálával kapcsolatos eset aktáit. Vagy mi történne például akkor, ha ebben az aktában Vanadium utalást tett arra is, hogy Junior egy alkalommal éjszakai rémálmából felébredve Bartholomew nevét ismételte? És mi van akkor, ha Junior végül megtalálja a keresett Bartholomew-t, és elteszi láb alól a kis dögöt? És az a helyi zsaru, aki elolvasta a Naomi-féle eset aktáit, összekapcsolná azt a Bartholomew-t ezzel, és elkezdene kérdezősködni? Eddig nyilvánvalóan nem jutnának el, de reménykedett abban, hogy a San Franciscó-i Rendőrfőkapitányságon gyorsan elfelejtik a nevét.

- Akarja, hogy én telefonáljak és elmondjam nekik, miként zaklatta magát itt Vanadium? - kérdezte Magusson.

- És kit hívna fel?

- Az ügyeletes tisztet a San Franciscó-i Főkapitányságon, hogy elmeséljem nekik a történetét.

- Nem, erre semmi szükség - válaszolta Junior, és megpróbált nyugodtnak tűnni. - Abból, amit most elmondott nekem, egészen biztos lehetek benne, hogy nem Vanadium zaklat. Ha jól értem, akkor most ő is menekül, épp elég baja van, így nyilván nincs kedve velem foglalkozni.

- Sosem tudhatjuk ezeknél az elszánt nyomozóknál - intette Magusson Juniort.

- Nem, nem, minél többet gondolkodom a dolgon, annál inkább úgy hiszem, hogy csak gyerekek szórakoznak. Igen, csupán gyerekek lehetnek, semmi más. Azt hiszem, Vanadium mélyebb nyomot hagyott bennem, mint gondoltam, ezért amikor a zaklatások elkezdődtek, nem is tudtam másra gondolni.

- Rendben van, de ha meggondolja magát, csak hívjon fel nyugodtan.

- Köszönöm. Most már egyre biztosabb vagyok benne, hogy csak szórakozik valaki.

- Nem is lepte meg? - kérdezte Magusson.

- Micsoda? Mi nem lepett meg?

- Az, hogy Vanadium megölte azt az ápolónőt, aztán eltűnt. Errefelé mindenki megdöbbsent.

- Őszintén szólva, mindig úgy gondoltam, hogy a nyomozó mentálisan zavart. Már az irodában mondtam magának.

- Igen, valóban mondta, emlékszem - válaszolta Magusson. - Én mindig úgy gondoltam rá, mint jó szándékú keresztes lovagra, egy szent örültre. Úgy tűnik, maga jobban kiismerte, mint én, Mr. Cain.

Juniort meglepte az ügyvéd őszintesége. Ám a férfi ezzel együtt is csak egy szemét disznó volt.

- Milyen az élet San Franciscóban? - kérdezte az ügyvéd.

Junior természetesen nem értette félre az ügyvéd kedvességét. Továbbra sem volt hajlandó úgy tekinteni a férfira, mintha barátja volna, akivel minden titkát megoszthatja. Ha Magusson rájött volna, hogy Junior milyen jól érzi magát San Franciscóban Naomi halála után, az információt bizto-

san elraktározta volna, és a megfelelő helyen beszámolt volna róla.

- Magányos vagyok - válaszolta Junior. - És annyira hiányzik...

- Azt mondják, mindig az első év a legnehezebb. Aztán könnyebb lesz tovább folytatni.

- Már majdnem egy év telt el, és egyre rosszabbul érzem magamat - hazudta Junior.

Amikor letette a kagylót, Junior a telefonra meredt és kényelmetlenül érezte magát.

Nem sokat tudott meg Magussontól azon kívül, hogy Vanadium holttestét még nem találták meg a bányató mélyén heverő Studebakerben.

Amióta megtalálta a negyed dollárost a sajtburgerében, Junior lelke mélyén meg volt győződve arról, hogy a zsaru valahogy túlélte a verést. Lehet, hogy halálos sebei ellenére Vanadium a felszínre tudott úszni a harminc méter mély vízből, és nem fulladt meg?

Magussonnal folytatott beszélgetése után azonban Junior rájött, hogy félelmei alaptalanok. Ha a detektív csodával határos módon ki tudott volna menekülni a tó hideg vizéből, biztosan azonnali orvosi segítségre lett volna szüksége. Valahogy biztosan elmászott volna a főútig, hogy segítséget hívjon, mivel fogalma sem volt arról, hogy Junior rákente Victoria meggyilkolását. És nem valószínű, hogy a sebei kívül más foglalkoztatta volna.

Vanadium azonban nem került elő. Valószínűleg még mindig a tó mélyén heverő autóban aludta örök álmát.

Ha azonban nem Vanadium tette a negyed dollárost a sajtburgerbe, akkor ki lehetett az?